AVERTISMENT: poate să conțină urme de alune

JOHN O'FARREL

JOHN O'FARRELL

AVERTISMENT: POATE SĂ CONŢINĂ URME DE ALUNE

editura rao

Traducere din limba engleză
ADANIA FOLEA
prin
LINGUA CONNEXION

2014

Lui Sally, Tom și Anna

1

Cândva eram o femeie foarte precaută. David spunea că sunt singura persoană din câte ştie el care citeşte de la cap la coadă condiţiile de utilizare Microsoft înainte de a da clic pe „Accept". Cu toate astea, iată-mă pe punctul de-a lua poziţie, şi încă o poziţie extrem de îndrăzneaţă, în numele mamelor de pretutindeni. Stăteam ghemuită de zece minute în spatele unei dubiţe albe parcate pe marginea şoselei, aşteptând momentul prielnic pentru a-l îmbrânci pe băieţandru în faţa unei maşini rulând cu viteză. Era absolut necesar să fac asta; trebuia să le dau o lecţie, o dată pentru totdeauna. Bineînţeles, nu era vorba de un copil în carne şi oase, doar nu sunt nebună. Era o biată păpuşă cu chip de băiat, înfiptă în vârful unui băţ lung.

Locuiam împreună cu familia mea pe o stradă lungă şi dreaptă din sudul Londrei, străbătută în permanenţă de tineri zănatici aflaţi la volanul unor bolizi ce goneau cu 400 de kilometri pe oră. Sau cel puţin aşa presupuneam eu, că erau nişte tineri zănatici. Era greu de spus cu precizie, din pricina geamurilor fumurii; poate că atunci când ţipam „Mai încet!", o călugăriţă în vârstă era cea care îşi scotea de fapt mâna pe geam şi-şi flutura sfidător degetul mijlociu în direcţia mea.

La un moment dat mi-a trecut prin cap să întind o sârmă ghimpată de-a curmezişul şoselei sau să-l pun pe David să se îmbrace în uniformă de poliţist şi să-i oprească, să le confişte cheile de la maşină şi să-i întrebe dacă nu cumva motivul pentru care simt nevoia să conducă cu o asemenea viteză este

acela că au un penis microscopic. Le trimisesem o adresă oficială celor din primărie, solicitându-le să amplaseze limitatoare de viteză şi camere video şi sugerându-le tot felul de alte măsuri de „calmare" a traficului, dar răbdarea mea ajunsese la limită. Aşa că m-am hotărât să rezolv singură problema. Am confecţionat cu mâna mea un manechin-copil, pe care l-am înfipt în vârful unei cozi de mătură. Când BMW-ul avea să se apropie, ca de obicei, cu viteza fulgerului, manechinul avea să „ţâşnească" dintre maşinile parcate lângă trotuar drept în faţa bolidului cu pricina, obligându-l pe şofer să frâneze brusc; în momentul acela eu urma să ies, senină, din ascunzătoare şi să-l apostrofez: „Vezi? Vezi ce se poate întâmpla dacă vei continua să conduci cu viteza asta?", iar el avea să fie atât de uşurat că nu-i decât o păpuşă, atât de recunoscător, încât avea să-mi promită, frângându-şi mâinile, că n-o să mai gonească niciodată în halul ăsta.

– Ce faci? mă întrebă David, venind în bucătărie şi văzându-mă cum îndes ghemotoace de ziar într-o pereche de ciorapi vechi de-a lui Molly, care urmau să fie picioarele „victimei".

– O, nimic. Încropesc un... hmmm... un copil-păpuşă.

– Bine. Nici n-am să mă obosesc să te întreb mai departe.

– E ca un fel de sperietoare de ciori. Doar că, în cazul ăsta, are rolul de-a speria maşinile. Dacă şoferii ăştia vitezomani zăresc un copil aflat pe punctul de-a traversa, vor încetini automat.

– Ceee?

– O să-şi scoată capul dintre maşinile parcate pe marginea străzii, silindu-i pe şoferi să încetinească în clipa când ajung în dreptul lui.

Am tras peste ciorapii umpluţi cu ziare pantalonii de la fosta uniformă de şcoală a lui Jamie, după care m-am căznit să lipesc picioarele de torsul fabricat din aceeaşi „materie primă". Simţeam privirea soţului meu sfredelindu-mi ceafa, dar am rezistat tentaţiei de a mă întoarce cu faţa la el şi mi-am văzut mai departe de treabă.

– Şi ce, ai de gând să-l laşi pur şi simplu pe stradă, de capul lui, sau cum?

O spusese de parcă lucrul acesta ar fi fost o dovadă de iresponsabilitate crasă din partea mea; ca şi când copilul-păpuşă putea fi răpit de un agresor-păpuşă.

– Nu – o să fiu şi eu prin preajmă... l-am lămurit eu, trecând însă sub tăcere faptul că aveam de gând să manevrez păpuşa cu mâna mea, cu ajutorul unui par.

Am vârât în interiorul păpuşii un băţ de bambus, ca să nu se îndoaie din mijloc ca prezentatorii emisiunilor tv pentru preşcolari şi i-am pus o şapcă mai veche de-a lui Jamie, o pereche de mănuşi şi nişte papuci uzaţi, ce-i atârnau pe picioarele moi, flexibile. Mai aveam o singură problemă de rezolvat: faţa păpuşii. La magazinul de măşti aveam de ales între Mickey Mouse, o vrăjitoare, diavolul, Frankenstein şi Tony Blair. Niciunul dintre personajele cu pricina nu prea aducea cu figura unui copilaş înspăimântat.

Aşadar, la ora zece îmi ocupasem poziţia lângă furgoneta unui constructor parcată exact în dreptul casei noastre. M-am ghemuit în faţa capotei, în aşteptarea primului vitezoman. O ceaţă fină se lăsase peste împrejurimi, cuprinzând strada ca-ntr-o plasă. După zece minute am început să mă simt uşor ameţită de la atâta stat ghemuită printre maşini. Şoferii păreau extrem de prudenţi la ora aceea – fapt cât se poate de enervant.

Păpuşa arăta de-a dreptul deprimant în hainele vechi ale lui Jamie. Atunci m-am gândit că, dacă mi-ar fi venit ideea asta cu câţiva ani în urmă, în locul adevăratului Jamie aş fi putut să duc la grădiniţă, în prima zi, o păpuşă cu un băţ înfipt în fund. Cel puţin atunci bietul meu băieţel n-ar fi trecut prin episodul acela îngrozitor, când era mai-mai să fie călcat în picioare pe terenul de joacă. Îmi venea să mă răstesc la toate acele matahale fioroase de patru ani: „Nu mai alergaţi ca nebunii – nu vedeţi că-l speriaţi?“ De fapt, le-am şi spus-o, dar nu m-au prea băgat în seamă.

În fine, în cele din urmă sosi și mașina mult așteptată, BMW-ul negru cu geamuri fumurii și cu țeava de eșapament atât de scandalos de asurzitoare, încât de-abia se auzeau motoarele avionului cu reacție ce străbătea văzduhul, deasupra capului meu. M-am simțit inundată de un val de adrenalină în timp ce nesimțitul acela arogant gonea nebunește înspre mine. „Ce tupeu pe el, să circule cu așa viteză, mi-am spus în sinea mea. Cum îndrăznește să pună în pericol viața copiilor mei", mi-am zis, tot mai furioasă, pe măsură ce rățetele feroce ale bolidului se apropiau de punctul culminant. În clipa în care cele două tone de oțel ajunseră în dreptul meu am azvârlit cu un gest teatral păpușa în fața mașinii, pentru a-l forța pe șofer să frâneze violent.

În momentul acela mai multe lucruri se petrecură simultan, deși eu le-am perceput separat, ca pe niște acorduri distincte dintr-o melodie. Mai întâi, scrâșnetul periculos al cauciucurilor pe asfaltul șoselei, însoțit de sunetul strident al claxonului și, aproape instantaneu, două izbituri puternice, urmate de zgomotul inconfundabil al unor geamuri care se sparg. Se declanșă alarma altei mașini, care, în mod pur întâmplător, se sincroniza perfect cu ritmul muzicii ce continua să bubuie din interioriul BMW-ului. Ei bine, în momentul acela am izbucnit în plâns. Cum picioarele îmi înțepeniseră de la poziția incomodă în care stătusem atâta vreme, am încercat să strig la șofer, în timp ce mă așezam neputincioasă pe bordura trotuarului.

David mă luă de la secția de poliție patru ore mai târziu. Am fost acuzată de tulburarea ordinii publice, în baza articolului întâi din Legea Prejudiciilor Penale (1971), faptă pentru care urma să fiu trimisă în fața instanței, existând chiar posibilitatea să fiu condamnată la pedeapsa cu închisoarea. Mașina vecinului avea să fie reparată în baza asigurării noastre; cealaltă mașină, în schimb, avea să ne coste mai bine de o mie de lire, fiind necesare reparații serioase la nivelul caroseriei. Șoferul cu pricina n-a primit nici măcar o amendă

pentru depăşirea limitei de viteză, ceea ce demonstrează câtă nedreptate există pe lumea asta. Ulterior David a făcut haz pe seama declaraţiei date de şoferul vitezoman la poliţie – era o lectură cu adevărat amuzantă. A reuşit să facă rost de o copie a declaraţiei, pe care a înrămat-o şi a agăţat-o pe perete în toaleta de la parter.

Declaraţia lui Frank Penn, conducătorul autovehiculului marca BMW, de culoare neagră, cu număr de înregistrare X418 NGN, referitoare la accidentul de pe Oaken Avenue, Londra SW4.

Pe data de 27 martie, în jurul orei 10 a.m., conduceam pe Oaken Avenue, în direcţia sud, având o viteză de aproximativ 50 de kilometri pe oră. Dintr-odată, exact în faţa mea s-a ivit un manechin înalt de mai bine de un metru, având figura lui Tony Blair şi îmbrăcat în uniformă şcolară, înfipt în vârful unui par. Am tras de volan instinctiv, lovind una dintre maşinile parcate pe marginea drumului, dar cu toate astea n-am reuşit să evit manechinul, pe care l-am acroşat cu aripa stângă a maşinii. În consecinţă, „sosia" în miniatură a prim-ministrului a fost decapitată, iar capul său a zburat prin aer, pe deasupra parbrizului maşinii mele. Înainte să reuşesc să frânez de tot, am mai izbit o maşină parcată în apropiere, moment în care am observat-o pe doamna Alice Chaplin strângând la piept trupul fără cap al manechinului înfipt într-o coadă de mătură. Aceasta plângea, ghemuită pe bordura trotuarului, iar la vederea mea a început să ţipe la mine: „Vezi? Vezi ce se întâmplă?!" Am realizat pe loc că avariasem grav cele două autovehicule parcate pe marginea carosabilului şi am sunat numaidecât la poliţie.

În cele din urmă am scăpat doar cu o amendă contravenţională, dar a trebuit să suportăm reparaţiile atât la BMW, cât şi la cele două maşini de pe strada noastră, precum şi costurile de închiriere a altor maşini pe durata reparaţiilor. David nu

mi-a spus niciodată suma totală pe care a plătit-o, deşi la un moment dat mi-a sugerat să îmi vând un rinichi pe eBay. Tânărul şofer, care se purtase foarte agresiv şi grosolan cu mine imediat după accident, înjurându-mă şi răcnind întruna şi făcându-mă „mentalistă nenorocită", şi-a cumpărat ulterior altă maşină neagră – un Lexus parcă, din câte îmi aduc aminte că mi-a spus David. Dar n-a mai călcat niciodată pe strada noastră. Şi pun pariu că n-a mai condus niciodată cu aceeaşi viteză. Cine ştie – poate că undeva, în lumea largă, există un copilaş care astăzi mai trăieşte doar pentru că păpuşa mea cu chip de Tony Blair a fost dispusă să-şi dea viaţa pentru el. Iar lucrul ăsta merită tot efortul, nu-i aşa? Unul dintre poliţişti era convins că gestul meu fusese o demonstraţie politică de natură anarhistă şi nu contenea să mă descoasă dacă luasem vreodată parte la manifestaţii anticapitaliste. I-am răspuns că nu, că eu votez cu liberal-democraţii şi copiii mei merg la şcoala Spencer House.

Faptul că ajunsesem în faţa instanţei a făcut din mine, se pare, o eroină printre ceilalţi părinţi de la şcoala copiilor mei, iar asta m-a umplut de bucurie, fiindcă întotdeauna mă simţisem cumva lăsată pe dinafară. „Nu ţi-a fost frică?" m-a întrebat Sarah, prietena mea, într-o dimineaţă de sâmbătă, când declaraţia înrămată de pe peretele din baie a fost prezentată musafirilor, care au citit cu atenţie, trecând-o din mână în mână.

– Ca să fiu sinceră, nu m-am gândit nici măcar o clipă la ce s-ar putea întâmpla după aceea. În orice caz, n-a fost cine ştie ce din partea mea. Orice mamă normală ar fi procedat la fel... am zis eu ridicând din umeri, în timp ce aşezam pe masă tava cu cafea şi biscuiţi.

– Ba nu, orice mamă normală *nu* ar fi procedat aşa – cred că tocmai asta-i ideea, interveni soţul meu.

– Ei bine, eu nu pot să-i spun decât bravo acestei mame! declară Ffion. Străzile au devenit atât de periculoase în ziua de azi, că pur şi simplu e imposibil să-ţi mai laşi copiii să iasă sin-

guri din casă. Iar apoi tot nouă ni se reproşează că îi ducem cu maşina peste tot şi nu-i lăsăm să se descurce singuri.

– Ce s-a întâmplat cu păpuşa decapitată? vru să ştie Sarah.

– S-a înscris la şcoala din Battersea, din câte am auzit, se băgă Philip în discuţie. Se pare că e premiantul clasei...

Philip, soţul lui Ffion, nu putea să ia parte la nicio reuniune socială de la cap la coadă, din cauză că nevoia lui disperată de a-şi aprinde o ţigară îl surghiunea în repetate rânduri afară, pe terasă sau pe balcon. De-aici se căznea să tragă cu urechea şi să ofere, din când în când, câte o sugestie, între două pufăituri.

– Nu vorbi înspre noi, dragule, intră fumul în casă, îl atenţionă Ffion, după ce hohotele de râs se mai potoliră.

I-am servit cu cafea, în timp ce musafirii continuau să-şi treacă declaraţia de la unul la celălalt, schimbând între ei diverse banalităţi. Asta nu-i împiedica însă să fie foarte atenţi la activităţile progeniturilor lor. Sarah îşi avertiză fetiţa să aibă grijă cu creioanele cerate, în timp ce micul meu Alfie era absorbit de jocul de Lego. Fiecare îşi urmărea propria odraslă, aşa cum un actor cu rol minor vizionează filmul în care are de spus doar câteva replici – n-are ochi decât pentru propria persoană. După părerea lui David, iscusinţa lui Alfie în a construi tot felul de clădiri cu piesele de Lego era un indiciu că ar putea deveni un arhitect talentat la maturitate.

– Sau un bun zidar, comentă William.

Soţul lui Sarah avea obiceiul de a sta în faţa bibliotecii noastre minute în şir, examinând cărţile de pe rafturi, obicei care mă neliniştea de fiecare dată, la gândul că s-ar putea să observe cotoarele intacte ale romanelor clasice şi, în general, ale volumelor cu caracter erudit, ce zăceau pitite printre romane uşurele şi manuale de autoperfecţionare. David introduse un CD în combină.

– Nu iarăşi *Petrică şi lupul*, iubitule, am oftat eu.

– Dar nu-i vina mea, aşa vrea Alfie.

– Adică vrei să spui că fiul nostru în vârstă de patru ani are chef de Prokofiev?

– Nu, dar în timp ce tu făceai cafea i-am propus să ascultăm muzica lupului, iar el s-a declarat de acord.

– În orice caz, continuă Ffion, deocamdată îl lăsăm pe Gwilym să deseneze și să picteze cât vrea, dar la un moment dat va trebui să-i punem niște limite, altfel o să ne trezim că vrea să facă școala de arte, în loc să meargă la facultate.

– Dar n-are decât patru ani, scumpa mea.

– Închide ușa, intră tot fumul înăuntru.

– Șșș! Șșș! Liniște, toată lumea, interveni David. Urmează instrumentele cu coarde. Pe cine reprezintă bucata asta muzicală, Alfie?

– Pe Petrică! rosti Alfie docil.

Din gâtlejurile tuturor celor prezenți răzbătu un murmur de admirație, după care musafirii își reluară conversațiile întrerupte preț de câteva secunde. Sarah se declară de acord că este dificil de concluzionat când trebuie să începi să-l canalizezi pe cel mic înspre o direcție anume, moment în care David interveni din nou.

– Șșș, acum e partea de flaut – care personaj este flautul, Alfie?

– Pasărea!

– O, foarte bine, Alfie, spuse Ffion. E adevărat, să-i dezvolți gustul pentru muzică nu-i niciodată prea devreme. Când eram eu însărcinată cu Bronwyn, am desfăcut cât am putut o pereche de căști și mi le-am lipit de pântec și ori de câte ori stăteam întinsă în pat, îi puneam să asculte Șostakovici.

– Aaah, ce frumos! Și acum îi place Șostakovici?

– Hmmm... păi, nu mai mult decât alți compozitori clasici. Aveam de gând să-i pun toate cele cincisprezece simfonii în ordine, iar apoi să trec la concerte, dar s-a născut prematur, la opt luni.

– Nici nu mă mir – pun pariu că de-abia a așteptat să iasă de-acolo, spuse William, iar în replică, Ffion râse scurt și neconvingător.

Mă luptam să ţin pasul cu Sarah şi Ffion încă de când mă oferisem să iau parte la ora de lectură a fiicei mele, ca să îi ajut pe copii să citească. Îmi aduc aminte că m-am simţit uşor indignată când m-au aşezat lângă copilul altcuiva. În timp ce copilaşul cu pricina citea conştiincios, eu îmi întindeam gâtul cât puteam, curioasă să văd cum se împacă Molly a mea cu altă mămică voluntară care îşi oferise serviciile în acea dimineaţă. De fapt, veniseră atât de multe mămici dornice să-i spioneze pe profesori, încât abia dacă mai era loc pentru copii.

– B... bine. C... căţel. Spune. Tata, se bâlbâia Molly. Bine. Căţel. Spune. M... m... m...

– *Mama*! Este *Mama*, scumpa mea, am strigat din capătul celălalt al încăperii. Doar ştii cuvântul ăsta, nu-i aşa?

Cealaltă mămică păru uşor iritată de întrerupere, dar nu puteam să stau cu mâinile-n sân. Molly *ştia* cuvântul „mama". Doar era primul cuvânt pe care îl rostise în viaţa ei; n-avea nevoie decât de un pic de ajutor, atâta tot. Din nefericire, am constatat că faptul că o însoţeam pe Molly la şcoală nu mă împiedica să-mi fac griji pentru ea. Fiica mea se căznea să pronunţe „bine" şi „căţel", în timp ce fetiţa de lângă mine zbura parcă peste rândurile cărţii pe care şi-o alesese singură: „Este un adevăr universal valabil faptul că un singur om ajuns în posesia unei averi incomensurabile va dori inevitabil să... " Ei bine, cel puţin aşa mi s-a părut mie la momentul respectiv.

– Da, foarte bine, Bronwyn, am izbucnit la un moment dat, e suficient cât ai citit. Acum du-te şi te joacă puţin. Vreau să spun cu jucării, de data asta. Hei! Mi-am terminat treaba, aşa că mă pot ocupa eu de Molly, dacă vrei.

Cinci ani mai târziu acele mămici şi soţii lor deveniseră prietenii noştri cei mai buni, iar întâii născuţi ai tuturor celor din cercul nostru aveau să se confrunte în curând cu examenul de admitere la liceu. În timp ce fiicele noastre luau meditaţii sâmbătă dimineaţa, noi ne întâlneam la mine în bucătărie, aşa ca acum, şi dezbăteam subiectele fierbinţi ale zilei. La câte şcoli ai de gând să depui cerere de înscriere? E adevărat că la

Colegiul Chelsea nu sunt admişi decât cei care vorbesc fluent limba latină?

– Am fost să vedem un liceu grozav din Calais. Singurul inconvenient ar fi acela că Bronwyn ar trebui să se trezească la ora patru şi jumătate în fiecare dimineaţă, ca să prindă Eurostarul[1].

Întrunirile acestea de sâmbătă dimineaţa ne ofereau, de asemenea, şansa de a petrece un timp de calitate alături de copiii noştri mai mici, care, cu acest prilej, erau încurajaţi şi stimulaţi să-şi însuşească o serie de deprinderi elementare, precum scrisul, cititul şi identificarea tuturor personajelor din *Petrică şi lupul.*

– Ascultaţi, toată lumea. Acum o să intre oboiul. A cui temă muzicală e asta, Alfie? îşi continuă David parada.

– A raţei! strigă Alfie, iar prietenii noştri se arătară impresionaţi încă o dată.

– Lui Cameron al meu îi place să bată din palme pe ritmul cântecelelor de la grădiniţă, spuse Sarah, dar nimeni nu se osteni să-i răspundă la această afirmaţie.

– Încă un pic, încă un pic, imediat urmează. Uite, începe clarinetul. Al cui e clarinetul, Alfie?

– Al pisicii!

– Isteţ flăcău, bravo, Alfie! Clarinetul e un instrument de suflat, da? Ce alte instrumente de suflat mai auzi aici?

– Magotul[2]!

– Fagotul, aşa e! Şi pe cine reprezintă fagotul?

– Pe bunicul!

– Are un simţ muzical grozav, nu-i aşa? observă Sarah, cu multă agerime – mi-am zis în sinea mea.

– Bunicul e un magot! repetă Alfie, în culmea încântării.

---

[1] Sistem de trenuri de mare viteză ce asigură legătura între Regatul Unit, Franţa şi Belgia (n.tr.)

[2] Maimuţă mare, fără coadă, care trăieşte în nordul Africii şi în regiunea Gibraltar. (n.tr.)

– Ai dreptate, bunicul e fagotul, îl corectă David cu fermitate.

– E un băiat tare inteligent, nu-i aşa? Nu l-aţi dus la un specialist de la institut, să-l evalueze? se interesă Ffion.

Din câte îmi aminteam eu, îi comunicasem scorul obţinut de Alfie la testul de evaluare, dar probabil că uitase.

– Păi, da, am primit rezultatele în urmă cu vreo două săptămâni; specialistul a conchis că e „susceptibil de a fi talentat", o lămuri David.

– „Susceptibil de a fi talentat". Asta-i o veste minunată. Ffion schiţă un zâmbet.

– Ei, da, e bine, dar după părerea mea l-au subestimat. Eu, unul, cred că Alfie e „incontestabil talentat". În mod ideal, îmi place să sper că poate deveni chiar „de-un talent excepţional".

– N-are decât patru ani, dragul meu, am intervenit eu, observând în privirea lui William o undă de scepticism.

În momentul acela se iscă o stare de alertă: cu o viteză de reacţie demnă de un bodyguard prezidenţial, Sarah traversă încăperea din două salturi şi smulse un biscuit din mâna fiului ei. „E-n regulă, toată lumea să se liniştească – s-a rezolvat. N-a apucat să înghită nicio bucăţică, copilul e teafăr... "

– Îmi pare rău... să înţeleg că nu are voie să mănânce biscuiţi, aşadar?

Sarah citi cu glas solemn avertismentul de pe una din laturile pachetului.

– „Poate să conţină urme de alune". Da, am avut dreptate.

– Nu ştiam că micul Cameron e alergic la alune.

– Ei bine, nu ştim sigur dacă este sau nu alergic, fiindcă nu i-am dat niciodată să guste. Dar nu merită să riscăm, nu crezi?

– Păi... da, presupun că poate fi un motiv de îngrijorare...

– O, Doamne! „Poate să conţină urme de alune." Nici din astea n-are voie, spuse ea, citind avertismentul de pe un alt pachet, aşezat pe bufet.

– Astea, da, într-adevăr, dar astea sunt chiar alune.

– O, da, acum văd şi eu. Bănuiesc că producătorul preferă să-şi ia toate măsurile de precauţie.

Aptitudinile intelectuale ale fiului nostru cel „susceptibil de a fi talentat" odată demonstrate în mod categoric, veni rândul lui Philip să „contraatace", pentru a pune în lumină geniul înnăscut al odraslei sale de patru ani; micuţul era complet absorbit de cei doi dinozauri de plastic – un tiranozaur şi un stegozaur – pe care îi izbea cap în cap ori de câte ori vreunul din ei cuteza să se aventureze dincolo de jumătatea măsuţei de cafea.

– Excelent, Gwilym, îl felicită Philip, vârându-şi capul înăuntru, pe uşa de la terasă, în timp ce-şi ţinea ţigara cât mai la distanţă cu putinţă. Tiranozaurul este carnivor, nu-i aşa?

Gwilym scoase un sunet ca de explozie, ciocnind cu putere cei doi dinozauri.

– Şi stegozaurul ce fel de dinozaur e?

– Erbivor! gângăvi micul Gwilym, plin de mândrie, stârnind un ropot uşor de aplauze în rândul adulţilor.

– Dar oviraptorul ce este, Gwilym? insistă Philip.

– Omnivor!

– Exact. Este omnivor. Eşti un băiat grozav.

– Indiscutabil, are un vocabular foarte bogat pentru vârsta lui, comentă Sarah.

– Păi, rezultatele testului de evaluare au scos în evidenţă înclinaţia sa spre jocurile cu dinozauri, aşa că ne-am gândit să profităm de lucrul ăsta pentru a-l învăţa despre prădători şi despre piramida trofică.

– Ei, da, sigur, de ce nu?

– Ai grijă, dragule. Tocmai ai suflat înăuntru un val de fum...

– Nu, Gwilym, erbivorul nu poate să-l mănânce pe carnivor, ştii şi tu, da? o întrerupse Philip. Joacă-te corect, scumpule!

– Nu aşa, suflă afară şi apoi vorbeşte înspre noi, comandă Ffion.

Gwilym ignoră sfatul tatălui său şi, răsturnând în mod cu totul discreţionar piramida trofică, îl învesti pe erbivor cu puterea de a-l măcelări pe invincibilul tiranozaur. „Rrarrr! Rrarrr!" răgea atipicul vegetarian, dându-şi într-un final obştescul sfârşit, după milioane de ani în care nu gustase nicio bucăţică de carne, nici măcar de Crăciun. Ffion încercă să distragă atenţia publicului de la interpretarea oarecum exagerată a rolurilor antagoniste ale celor doi protagonişti preistorici.

– Fireşte, suntem extrem de norocoşi să avem nişte copii „de-un talent excepţional". Dar nu te poţi aştepta doar la astfel de calificative din partea specialiştilor. Soţii Johnson şi-au dus fiica, în vârstă de cinci ani, la evaluare, iar specialiştii de la institut le-au spus că fata este... hmmm... „capabilă". Rosti cuvântul acesta în şoaptă, în caz că vreunul dintre copii ar fi tras cu urechea.

– Îmi pare rău, nu ştiam asta, spuse Sarah.

Se auzi un murmur colectiv de îndată ce toţi adulţii prezenţi luară cunoştinţă de această nenorocire cutremurătoare abătută asupra unor semeni de-ai lor. Cu toţii eram conştienţi de faptul că, potrivit statisticilor, decizia de a concepe un copil nu este ferită de riscuri; toţi ştiam că există oricând posibilitatea de a da naştere unui copil care să fie doar „capabil", în loc de „talentat" sau „susceptibil de a fi talentat", dar fiecare om se roagă să nu i se întâmple chiar lui. David îmi aruncă o privire scurtă, dar eu mi-am ferit ochii de el, uitându-mă în altă parte. Vreme de cinci ani păstrasem cu sfinţenie secretul asupra rezultatelor de la testul de evaluare a fiicei noastre mai mari. Era total nedrept, Molly era o fată foarte inteligentă – atâta doar că nu se descurca la teste de genul ăsta.

– Sunt atât de bucuroasă că cei de la institut l-au declarat pe Gwilym „de-un talent excepţional", spuse Ffion, reluând discuţia şi profitând de prilej pentru a sublinia faptul că mezinul ei obţinuse un calificativ superior fiului nostru.

Urmă o pauză stânjenitoare, care în cele din urmă fu curmată de un soţ la fel de stânjenitor.

– O, iată, a venit rândul cornului francez! Cine e cornul francez, Alfie?

– Lupul!

– Cred că Alfie ar fi trebuit să fie calificat drept „talentat", de fapt, spuse David. În dimineața în care a avut loc testul era cam răcit și cred că de aceea a primit doar „susceptibil de a fi talentat". Mă gândesc să mă mai duc o dată cu el la institut, să solicit o reevaluare.

– Dar costă două sute cincizeci de lire, dragul meu, i-am amintit eu.

– Știu, dar cred că merită să dăm banii ăștia, ca să știm la ce nivel se situează copilul și, în funcție de asta, să ne putem orienta spre școala și meditatorii potriviți.

Sarah îi aruncă o privire îngrijorată soțului ei, care însă nu era atent la ea și, prin urmare, nu reuși s-o liniștească.

– În concluzie, cu ce se ocupă institutul ăsta, mai exact?

– Voi încă nu l-ați dus pe Cameron la evaluare? făcu Ffion, parcă nevenindu-i să creadă ce aude.

– E vorba de Institutul Cambridge pentru Dezvoltarea Copilului – pot să-ți dau numărul de telefon, am zis eu.

– E în Cambridge?

– Nu, dar așa se numește. E în Balham. Directoarea institutului e specialistă în testarea copiilor supradotați, i-am explicat eu. Ea stă de vorbă cu fiecare copil în parte, îl urmărește la joacă și îi studiază desenele, după care îți trimite un raport detaliat, însoțit de calificativul obținut de cel mic.

– E doar o cucoană fandosită, care ia o grămadă de bani de la părinți naivi, ca să le spună că au odrasle inteligente, comentă William pe un ton sarcastic.

– Ei bine, după părerea mea, e foarte important ca părintele să știe cum progresează copilul, opină David. Chiar dacă la primul test nu obține cele mai bune rezultate.

– Cred că pe tine te-a etichetat drept „susceptibil de a fi naiv". Dacă mai mergi o dată la ea, fii sigur că o să te califice „de-o naivitate excepțională".

– Taci din gură, William, interveni soţia lui, întorcându-se mai apoi cu faţa la mine. Glumeşte doar, nu-l băga în seamă. Să-mi aminteşti să-ţi cer numărul de telefon înainte să plecăm.

– Uite, acum urmează tobele – cine e toba cea mare, Alfie?

Alfie nu reacţionă.

– Alfie! repetă David, puţin supărat.

– Ce?

– Pe cine reprezintă toba?

– Pe vânător, răspunse fiul meu, pe un ton îmbufnat.

– Ăăă, Philip? spuse William uşor maliţios. Cred că erbivorele sfidează din nou piramida trofică – şi făcu un semn cu capul, chipurile îngrijorat, înspre peisajul preistoric de pe măsuţa de cafea; un centurion roman se năpustise de pe braţul canapelei, atacând belicos cu sabia personajele de pe masă.

– Nu contează, Philip, stai afară, se zbârli Ffion.

– Desigur, nu cred că-i bine să le îngrădim imaginaţia, zise Philip, ridicând din umeri. Îşi stinse ţigara şi intră şi el în casă. Firește, copilul ştie că pe vremea romanilor nu mai existau dinozauri... Ce s-a întâmplat cu dinozaurii, Gwilym?

– Ouăle lor nu-s bune de nimic!

– Vedeţi? spuse taică-său, cu un zâmbet plin de mândrie.

– Vrea cineva să mai asculte o dată *Petrică şi lupul*? propuse David.

L-am cunoscut pe David pe vremea când lucram amândoi în City[1]; eu, pe post de asistentă personală, iar el, ca angajat al unei bănci. Până să ne căsătorim a tot încercat, zadarnic, să-mi explice cu ce se ocupă el, de fapt. Persoanelor care n-au lucrat niciodată în domeniul finanţelor internaţionale le este foarte greu să priceapă cum e posibil „să cumperi şi să vinzi

[1] City of London (City, pe scurt) – entitate administrativă a oraşului Londra, situată la marginea vechii cetăţi medievale a Londrei. În prezent, City este principalul centru financiar al Regatului Unit şi cel mai mare centru financiar din lume, alături de New York City. (n.tr.)

bani". Probabil că nici David nu știa exact ce înseamnă asta; poate că tocmai din acest motiv a și fost pus pe liber. Ulterior a început să lucreze pe cont propriu, acum e consultant financiar independent – lucru care, după spusele sale, a fost cea mai bună opțiune posibilă, fiindcă asta avea să-i permită să petreacă mai mult timp acasă, cu copiii. Iar lucrul acesta, după părerea sa, era benefic. Astfel, soțul meu a reușit să pună la punct o șmecherie prin care îi învăța pe oameni ce să facă cu banii lor, fără să atragă însă atenția asupra faptului că o bună parte din aceștia îi reveneau lui. Eram suficient de înstăriți încât să-mi permit să rămân o ignorantă cu privire la regulamentul de joc al Loteriei Naționale.

Eu am continuat să lucrez ca asistentă personală cu normă întreagă, dar de-acum în slujba a trei copii pe nume Molly, Jamie și Alfie. (Nimeni nu ne-a spus că sufixul -ie/-y nu era, de fapt, obligatoriu.) Le organizam programul, mă asiguram că au la ei jucăriile de pluș preferate atunci când dormeau în altă parte, le pregăteam mâncarea și transportul dintr-un loc în altul – ca orice asistent personal destoinic. Știam că nu ar fi niciodată în stare să se descurce fără mine. Lui Jamie îi plăcea să fie încurajat de pe marginea terenului de rugby, Alfie trebuia aplaudat când își bălăcea picioarele în apă, la cursul de înot, iar Molly încă mai avea nevoie să stau cu ea când exersa la vioară, altfel zicea că e prea greu și nu se descurcă. „Nu, nu-i prea greu, scumpa mea, cânți fantastic. E cea mai grozavă interpretare la vioară pe care am auzit-o vreodată. Îți spun cu toată sinceritatea că te descurci minunat." Mărturisesc că laudele exagerate au fost o practică uzuală la noi în familie, ba chiar scăpată de sub control în anumite situații.

Când eram însărcinată cu primul nostru copil, eu și David am cumpărat o casă drăguță în apropiere de Clapham Common, unde aveam posibilitatea să contemplăm ambarcațiunile de pe lac, să bem o cafea lângă scena pe care cânta orchestra sau să îi urmărim pe necunoscuți întreținând relații sexuale pe timp de noapte, în pădure. Ceea ce este interesant

atunci când locuieşti într-un loc atractiv e că nu te foloseşti niciodată de dotările sau facilităţile pentru care este renumit locul cu pricina. Dar, pe măsură ce copiii creşteau, ne era tot mai greu să-i ferim de atracţiile obscure ale vieţii urbane. Şcoala copiilor, fiind o şcoală scumpă, era, firește, cât se poate de „sigură", iar prietenii noştri făceau parte şi ei dintr-o comunitate la fel de protejată. Copiii noştri se jucau pe-afară, dar numai în curtea din spatele casei. Mergeau la cursuri de înot, dar numai la clubul privat din apropiere. Se pare că aici aveai şanse să contactezi doar boli de piele de o calitate superioară. Când totuşi ne aventuram afară din casă, pe strada principală, îmi venea să le acopăr ochii, ca să nu vadă toţi beţivii şi cerşetorii de pe marginea drumului, maşinile tamponate, cu geamurile făcute ţăndări sau însemnele galbene ale poliţiei, care făceau apel la eventualii martori ai vreunei crime recent petrecute.

– „Facem apel la eventualii martori. Un act grav de agresiune." Mami, ce înseamnă asta?

– E doar un semn, scumpule. Ia uită-te la porumbelul ăla jucăuş de pe şosea. Oare ce-o fi găsit acolo? În clipa următoare îmi dădeam seama că porumbelul cu pricina ciugulea din rămăşiţele terciuite ale unei surate de-ale lui, strivite de vreun camion. O, şi uite acolo, în vitrina magazinului, ce flori splendide!

– Da, şi uite şi dincolo, mami, ce frumoase sunt florile atârnate de felinarul ăla!

– O, daaa, sunt minunate.

– De ce le-au legat de felinar? Şi ce-i cu toate bileţelele alea – putem merge să citim ce scrie pe ele?

– Nu, vino aici, scumpule, haide să ajungem la librărie înainte să se termine toate cărţile. Ia uitaţi-vă la bicicleta aia caraghioasă legată de balustradă – n-are roţi. Mă întreb de ce n-o fi având roţi.

– Pentru că le-a furat cineva, m-ar lămuri sec Molly.

Cărţile pe care le citeau ei la şcoală nu-i pregătiseră pentru astfel de lucruri. Nu că ar fi fost o idee bună să-i aducă de pe-acum la cruda realitate.

> Biff şi Chip au găsit într-un şanţ nişte ace de seringă folosite. „Hai să ne prefacem că ne batem cu săbiile!" propune Chip. „Opriţi-vă!" spune tata. „Opriţi-vă!" spune mama. „Acele astea murdare au fost lăsate aici de nişte drogaţi. Probabil că sunt infectate cu HIV", explică tata. „Ăsta e alt motiv pentru care eu şi tatăl vostru nu facem niciodată sex neprotejat cu persoane necunoscute", adaugă mama. Toată lumea începe să râdă.

Puteam să traversez strada de nu ştiu câte ori ca să îi evit şi Alfie tot i-ar fi zărit pe cerşetorii aceia morţi de beţi, prăbuşiţi lângă bancomate.

– Mami, putem să-i dăm nişte bani omului ăla?

– Nu, Alfie, iubitule, nu-i voie să te apropii de el.

– Dar pe cartonul ăla scrie că-i e foame. Dacă îi dăm nişte bani, poate să-şi cumpere prăjituri cu orez expandat şi humus.

– Poţi să pui câţiva bănuţi în câinele ăla fals de lângă uşa farmaciei.

– Dar omul ăsta are un câine adevărat. De ce are câinele lui aşa ţâţe mari?

– Probabil că o fi născut de curând, dragul meu.

– Şi unde-s puii? Nu putem să luăm şi noi un pui?

„Ba da, cum să nu, dacă vrei să-i pescuim de pe fundul Tamisei." Fireşte, replica aceasta am rostit-o doar în gând; am reuşit să mă abţin s-o spun cu voce tare.

Într-un final am ajuns la concluzia că e mai bine să evit cu orice preţ să mă plimb cu copiii pe strada principală, aşa că îi duceam pe King's Road ca să le cumpăr încălţăminte sau cărţi sau rechizite cu Harry Potter. Dacă ar fi fost după mine, i-aş fi ţinut în permanenţă sub prelata de la cărucior – desigur, într-o versiune adaptată dimensiunilor lor în continuă

creştere: într-un glob de sticlă care să-i apere de gazele de eşapament de pe stradă, de mizeriile şi ticăloşiile oraşului, prezente la tot pasul de îndată ce păşeai afară din casă. Neputând însă să fac asta, alegeam să-i ţintuiesc pe bancheta din spate a SUV-ului meu 4x4 şi să-i duc cât mai rapid cu putinţă la şcoala care se afla dincolo de Clapham Common.

Un autovehicul cu tracţiune integrală e absolut obligatoriu pe-un astfel de teren. Când ai de transportat copii într-o regiune montană atât de izolată precum Clapham sau Battersea, avantajele pe care ţi le oferă o astfel de maşină sunt absolut esenţiale. O maşină obişnuită ar trebui abandonată în parcarea de la poalele lui Lavender Hill[1], întrucât doar şerpaşii cei mai curajoşi, călare pe catâri şi maşinile de teren, cu tracţiunea lor integrală, sunt în stare să răzbată pe o pantă atât de abruptă ca aceea cu care te confrunţi de la KFC încolo, în direcţia Wandsworth. Bineînţeles, la ora la care trebuie să mergem la şcoală traficul este infernal, motiv pentru care suntem nevoiţi să plecăm atât de devreme de acasă, încât uneori se întâmplă ca cei mici să-şi ia micul dejun în maşină.

„Cât face şase ori nouă, Molly?" o întrebam în zilele când ştiam că urmează să aibă test la matematică, în timp ce viram pe vreo străduţă lăturalnică, în încercarea de-a evita un ambuteiaj.

„Cincizeci şi patru", bolborosea ea, împroşcând cu firimituri pe banchetă, la care fratele ei începea numaidecât să răcnească: „Mami, Molly vorbeşte cu gura plină!"

Într-o zi un copil a sărit pe şosea chiar în faţa maşinii noastre, silindu-mă să frânez brusc. Ce fel de mamă îşi poate lăsa copilul să meargă singur la şcoală, aşa, de capul lui? Slavă Domnului că sunt eu la volan, mi-am zis atunci. Ce s-ar fi întâmplat dacă în locul meu ar fi fost vreunul dintre maniacii ăia care gonesc pe Oaken Avenue? Firește, sunt conştientă

[1] Hill – deal, în lb. engleză (n.tr.)

că și eu contribui la aglomerarea traficului prin faptul că îmi duc copiii la școală cu mașina, dar pur și simplu n-am de ales; sunt prea multe mașini pe stradă ca să îi pot lăsa să meargă pe jos. Atunci când îmi fac cumpărăturile pe internet, dau clic întotdeauna pe simbolul cu dubița verde, pentru ca produsele să-mi fie livrate de un șofer aflat în apropierea locuinței mele.

Presupun că îmi place mașina mea din cauză că mă simt în siguranță cu ea. Mă urc la volan, încui ușile și îmi port copiii prin traficul îngrozitor, fără să mă simt amenințată de pericolele din jur. Mașina mea îmi dădea senzația că sunt independentă și diferită de toți ceilalți oameni. Desigur, cu excepția mămicilor de la Spencer House. Ffion avea o mașină uriașă, de fabricație japoneză: un „monstru de Subaru" parcă ține minte că i-a spus odată William. Până și mama aceea cu un singur copil avea o dubă „de familie" – chiar dacă, în cazul ei, era vorba de o familie minusculă. În fiecare dimineață, la ora opt și jumătate, în fața școlii se producea un haos de nedescris, cu toate mămicile acelea din clasa de mijloc care, transformate ad-hoc în veritabili camionagii, se căzneau să intre sau să iasă din micul sens giratoriu.

Lumea aceasta a taxelor școlare, a uniformelor de culoare violet și a saluturilor protocolare dintre elevi și profesori îmi păruse destul de neobișnuită la început. Crescând într-o suburbie plină de vegetație din Middlesex, m-am numărat printre ultimii copii din regiune care au dat examenul de admitere la gimnaziu. Acesta era un examen pe care trebuia să-l promoveze fiecare copil de unsprezece ani din zona rurală, dacă dorea să meargă mai departe la școala gimnazială, iar mai apoi să-și continue educația, fie la facultate, fie la școala profesională, pe care o absolveai la șaisprezece ani și obțineai un post de măturător într-un salon de frizerie. În esență, examenul respectiv era o metodă grosolană menită să departajeze clasa socială de mijloc de clasa muncitoare. Întrebările cuprinse în test denotă cât se poate de limpede lucrul acesta.

Întrebarea numărul 1: Ce este un automobil? a) Un vehicul modern cu care merge tata la serviciu, la bancă sau b) Grămada aceea de fiare ruginite cocoţată pe un morman de cărămizi, în curtea din faţa casei? Întrebarea numărul 2: Ce este un ponei? a) Căluţul adorabil din fundul curţii tale sau b) O jucărie de douăzeci şi cinci de lire, cumpărată la mâna a doua? Mai mult decât atât, erai din start avantajat dacă aveai un nume corespunzător. „Timothy" sau „Arabella" primea punctaj maxim, pe când un nume gen „Wayne" sau „Rita" ducea la depunctarea din oficiu a posesorului.

Însă din când în când această metodă de „sortare" socială o dădea-n bară, după cum am constatat în ziua în care s-au anunţat în clasă rezultatele testului. Niciodată drumul până acasă nu mi s-a părut atât de lung ca în ziua aceea. În cele din urmă, părinţii mei au reuşit să economisească îndeajuns încât să mă trimită la o şcoală privată de mâna a treia, din categoria instituţiilor de învăţământ care, vreme de multe generaţii, au furnizat necesarul de agenţi imobiliari şi specialişti în relaţii publice de pe tot cuprinsul Imperiului Britanic. La scurt timp după aceea în Middlesex s-a renunţat la acest examen stupid de admitere la gimnaziu. De fapt, a fost „abolit" în tot comitatul, pentru orice eventualitate. Se pare însă că, peste ani şi ani, singura concluzie la care am ajuns în urma educaţiei mele de mâna a treia este aceea că progeniturile mele trebuie cu orice preţ să aibă parte de ceva mai bun. Copiii mei vor şti care este capitala Canadei şi faptul că „animat" înseamnă şi altceva decât desenele de la televizor. Vor fi familiarizaţi cu regulile sofisticate ale etichetei moderne, cum ar fi, de pildă, că nu-i politicos să ignori un e-mail nostim trimis tuturor destinatarilor din lista de adrese a expeditorului. De aceea am decis că merită să plătim o groază de bani la Spencer House şi să-l înscriem pe Alfie la cea mai grozavă grădiniţă privată, unde educatoarele tinere şi energice îi învăţau deja mănuţele stângace de copil de patru anişori să deprindă forma literelor din alfabet – pentru că nu voiam ca scumpii noştri copii să-şi

trăiască viața cu sentimentul că toți ceilalți știu mai multe decât ei. Și apropo, e Ottawa. Tocmai m-am uitat pe hartă.

Faptul că eu am picat la primul examen important din viața mea m-a umplut de ambiție în privința copiilor mei: eram ferm hotărâtă să fac tot ce-mi stă în putință ca s-o ajut pe Molly să-și ia toate examenele. Când a ajuns la vârsta de nouă ani, am descoperit că părinții prietenelor ei plăteau deja ore în particular, ca să se asigure că odraslele lor vor fi admise la Colegiul Chelsea peste doi ani. Prin urmare, am luat și noi legătura cu respectabilul meditator, încercând să stabilim un program convenabil. Evident, atunci când agenda îți este supraîncărcată, este foarte greu să mai strecori încă o activitate în program. Molly avea însă o oră liberă miercurea, între lecția de vioară și cea de balet, prin urmare, am reușit să-l „lipesc" aici pe meditator. Copiii noștri erau asemenea unor atleți olimpici: ani întregi de pregătire asiduă pentru un singur eveniment care avea să aibă loc în viitor – saltul academic de care părea să depindă tot restul vieții lor. Iar dacă s-ar întâmpla ca Molly să nu fie în formă în ziua cea mare, dacă ar aborda greșit exercițiile sau nu i-ar ajunge timpul să însemne oare că toate aceste eforturi au fost în van?

Am încercat să nu facem prea mare caz de examenul cu pricina, cel puțin nu de față cu ea, deși mă tem că a sesizat încordarea noastră.

– Mulți copii își rod unghiile în perioada asta, încerca David să mă îmbărbăteze.

– Da, dar nu și pe cele de la picioare.

Așadar, am făcut tot posibilul să nu mă arăt foarte îngrijorată. Dar îmi era atât de teamă că, dacă o să continue tot așa și o să rateze admiterea la Colegiul Chelsea, o să devină o dependentă de droguri, dispusă să-și vândă vioara pentru o doză de cocaină. Am făgăduit de la bun început să-mi susțin copiii în orice și-ar dori să facă, așa că, dacă Molly avea să ajungă să se prostitueze sub podul de cale ferată abandonat

de la King's Cross, pentru a-şi procura droguri, în mod evident aş sprijini-o în deciziile ei.

– Mamă, tată – vi-l prezint pe peştele meu, Serghei.

– Bună, Serghei, suntem încântaţi să te cunoaştem, în sfârşit.

– Serghei s-a oferit să aibă grijă de mine pe plan financiar şi o să-mi procure cu regularitate heroină de cea mai proastă calitate.

– Fă cum crezi tu că e mai bine pentru tine, scumpa mea. Sunt convinsă că Serghei are cele mai bune intenţii în ceea ce te priveşte.

Nu-i aşa că pare o pedeapsă mult prea aspră pentru simplul fapt că n-a reuşit să treacă un examen la vârsta de unsprezece ani? Ei bine, tocmai de aceea am hotărât să-i dăm meditaţii, s-o testăm, s-o încurajăm şi s-o mituim. Ah, şi mai era încă un lucru pe care am decis să-l facem – în dorinţa de a-i asigura copilului nostru un start cât mai avantajos: aveam să trişăm.

Ghid de folosire a plantelor ca adjuvant în efectuarea temelor de acasă
Terapiile străvechi pe bază de ierburi pot descătuşa potenţialul academic al copilului tău
De David Zinkin

Editura Sunrise Books, preţ 6,99 lire

Ştiaţi că străvechiul trib al indienilor Manoai, din bazinul Amazonului, poseda cunoştinţe extrem de avansate în ceea ce priveşte puterea vindecătoare a diverselor remedii naturale şi pe bază de plante, despre care erau convinşi că le conferă imunitate în faţa oricăror boli? Din nefericire, multe dintre aceste secrete s-au pierdut atunci când întregul trib Manoai a pierit din cauza expunerii la varicelă şi gripă, în urma contactului cu exploratorii europeni. Însă puţinele informaţii care au supravieţuit până astăzi ne oferă şansa de-a arunca o privire asupra efectelor benefice pe care o seamă de remedii sută la sută naturale îl au asupra activităţii cerebrale.

Se ştie că proprietăţile chimice ale creierului depind de aportul proteinelor complexe, vitaminelor şi mineralelor la procesarea, prin sinapse, a miliardelor de semnale produse în fiecare zi. De aici mai e doar un pas până la a conştientiza faptul că farmacia naturii conţine remedii apte să ne ajute să ne îmbunătăţim agilitatea mentală şi performanţele intelectuale. Cu ajutorul acestui ghid şi al ierburilor organice care pot fi comandate telefonic, folosind cardul de credit, puteţi intra în posesia fortifiantelor pe bază de plante de care are nevoie copilul dumneavoastră, în funcţie de disciplina la care întâmpină dificultăţi.

Echinacea este un stimulent natural pentru acea parte a creierului care se ocupă de procesele logice şi analitice. Este un adjuvant ideal în cazul studierii matematicii, în special al logaritmilor, ecuaţiilor şi codului binar. În cazul algebrei se recomandă consumul de echinacea în paralel cu frunzele de mătrăgună.

Gălbenelele facilitează sinapsele care procesează limbajul şi vorbirea. Se iau două picături, dizolvate în apă purificată, cu o oră înainte de începerea lecturii sau activităţii dramatice. Doza poate fi sporită la trei picături în cazul în care copilul urmează să studieze Beowulf[1].

Iarba Sfântului Ioan este cunoscută de mii de ani ca fiind un adjuvant sinergic în studierea geografiei. Pentru geografia umană şi cea socială se poate întrebuinţa, ca alternativă, sunătoarea.

Urzicile contribuie la îmbunătăţirea proceselor mentale care au loc în cazul unei concentrări intense, cum ar fi în timpul unui examen. Nota bene: nu încercaţi să-i daţi copilului urzici în stare naturală, ingerarea lor s-ar putea să dăuneze capacităţii de concentrare la examen.

Până în prezent nu s-a descoperit niciun stimulent pe bază de plante care să ajute în cazul fabricării pieselor din metal.

---

[1] Poem epic anglo-saxon, scris în engleza veche, între secolele VIII-lea şi al X-lea şi având drept temă faptele grandioase ale eroului Beowulf în lupta sa împotriva monştrilor (n.tr.)

2

– Nu vreau, e scârbos! protestă Molly când i-am întins paharul cu apă în care dizolvasem câteva picături de echinacea şi urzici.

– Cum poţi să spui aşa ceva? N-are niciun gust, e doar apă, corpul tău nici măcar nu poate să detecteze vreo urmă de substanţă străină în paharul ăsta!

– Atunci ce rost mai are s-o beau?

– E la fel ca şi cu homeopatia, scumpa mea. Mi-e greu să-ţi explic, dar am citit o carte pe tema asta, în care scria că o să-ţi fie de folos la sinapse. E vorba de nişte substanţe sută la sută naturale, organice, din urzici şi echinacea.

– Urzici? Vrei să spui din alea care pişcă?

– Ăăă, da, dar e doar extract din planta respectivă, într-o doză infimă – n-o să-ţi dăuneze cu nimic.

Duse paharul spre gură. Nu ştiu sigur dacă lichidul apucă sau nu să-i atingă buzele, dar cert este că reacţia ei fu de-a dreptul violentă.

– Au! Mă pişcă! Din cauza ta m-a pişcat!

– Nu fi caraghioasă, am răbufnit eu, ajunsă la capătul răbdării. E apă, n-are cum să te pişte – termină cu prostiile şi bea tot paharul.

Molly începu să plângă exact în momentul în care David intră în casă.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Mama mă sileşte să mănânc urzici care pişcă!

– I-am explicat că am pus în apă câteva picături de extract de urzici – e o terapie pe bază de plante, menită să sporească viteza sinapselor.

– Păi, nu-i cazul s-o obligi să bea dacă nu vrea. Doar nu vrem să facă o criză de plâns acum, chiar înainte de examen, nu? Asta n-ar ajuta-o deloc.

Pregătirile pentru simularea examenului nu mergeau prea bine. Am trimis-o la culcare mai devreme decât de obicei, ca să fie cât mai odihnită. Protestând vehement, se străduia să stea trează și se dădu jos din pat de trei ori între opt seara și miezul nopții, când în sfârșit se dădu bătută și adormi buștean. În plus, observasem că obiceiul ei de a-și roade unghiile includea mai nou și pielițele de la baza unghiei. Fiecare deget îi era ornat cu câte o semilună însângerată. De-o vreme cocheta cu ideea de a deveni vegetariană, dar i-am spus că mai întâi trebuie să renunțe la a-și devora propriul trup.

Chiar dacă era vorba doar de un test de probă, pentru mine era un lucru foarte important; aveam senzația că examenul de a doua zi avea să-mi dezvăluie dacă fiica mea o să aibă parte de succes și fericire ori o să se prăbușească la primul obstacol care o să-i iasă în cale în jungla vieții cotidiene. Să fi simțit Molly îngrijorarea mea? E normal ca un părinte să țipe la copilul lui doar pentru că acesta îi cere voie să se mai uite la un episod din *Familia Simpson*, iar apoi să izbucnească în lacrimi, zicând: „Iartă-mă, îmi pare rău, scumpa mea. Doamne, sunt atât de îngrijorată pentru examenul ăsta de probă – ba nu, nu asta am vrut să spun, nu sunt deloc îngrijorată, tu străduiește-te să dai tot ce-i mai bun din tine, iar eu am să-ți cumpăr un cadou minunat dacă o să obții un rezultat satisfăcător. De fapt, ți-l cumpăr oricum". Niciuna din cărțile despre creșterea copilului pe care le citisem nu recomanda genul acesta de abordare, dar este la fel de adevărat că fiecare părinte are propriile sale metode de educație. Să țipi la copil, apoi să plângi, să îți ceri scuze și, în final, să-l mituiești: totul în mai puțin de șaizeci de secunde. Câteodată am senzația că n-am fost făcută

să fiu mamă. Încercam să-mi imaginez cum ar fi fost să fiu o femeie nemăritată şi fără copii, de aproape patruzeci de ani, cu mulţi prieteni homosexuali sau obsedaţi de drepturile animalelor. Poate c-aş fi fost exact la fel dacă aş fi trăit singură, cu un labrador. „O, Doamne, Shandy nu face aport la fel de bine ca alţi câini din parc, poate-o fi apraxic[1], poate că l-am forţat de prea devreme, poate-ar trebui să apelez la un terapeut, ca să-l ajute să aducă băţul înapoi."

Testul de probă avea să imite întocmai examenul de admitere la Colegiul Chelsea. Toată lumea ştia că aceasta este cea mai bună şcoală, fiindcă toată lumea spunea aşa. Colegiul Chelsea devenise în scurt timp una dintre cele mai renumite şcoli publice din Londra, după ce guvernul criticase aspru Spitalul Regal şi îi expediase pe cei câţiva pensionari rămaşi în Chelsea undeva la un azil de pe coasta de sud (făgăduind în mod solemn că va respecta cu străşnicie demnitatea bieţilor bătrâni, cunoscuţi mai nou sub numele de „Pensionarii din Bognor"). Colonadele impresionante, curtea imensă şi terenurile de sport moderne, plus amplasamentul central, pe malul Tamisei, toate astea confereau noii instituţii de învăţământ un aer impunător, magnific, ce punea pe jăratic gloata panicată de părinţi din pătura de mijloc, disperaţi să-şi înscrie odraslele la „cea mai bună şcoală".

Nici nu încăpea discuţie – copiii mei trebuiau să meargă la şcoala aceasta. Toate problemele aveau să se evapore instantaneu în clipa în care fiica mea avea să se regăsească pe listele elevilor admişi aici şi de aceea analizam orice informaţie din perspectiva asta. „Principalul subiect la ştirile din seara aceasta: militanţii unei organizaţii teroriste islamiste ameninţă cu un atac cu bombă asupra Marii Britanii."

O, nu, mă gândeam eu, sper ca bomba să nu afecteze Colegiul Chelsea, pentru că atunci n-o să mai poată accepta elevi noi.

---

[1] Apraxie – incapacitate de a executa mişcări coordonate ca urmare a unor leziuni ale creierului (n.tr.)

„... și încălzirea globală ar putea duce la inundarea a mai bine de jumătate din suprafața Londrei... "

Da, dar care jumătate? Noua școală a lui Molly se află la doi pași de râu, oare sunt suficiente clase la etaj?

Molly n-avea cum să treacă de examenul de probă pe propriile-i puteri. Toți colegii ei făcuseră ore în particular cu același meditator, în speranța de a fi cu un pas înaintea celorlalți. Astăzi toți elevii meditatorului erau adunați laolaltă într-o sală închiriată, în care omul făcu tot posibilul să reproducă întocmai atmosfera unui examen autentic; se așeză în fața „candidaților" și vreme de trei ore strănută întruna și-și suflă nasul zgomotos. Un examen de probă se presupunea că îi ajută pe elevi să înfrunte adevăratul examen cu mai mult curaj și încredere în sine, ne spuneam unii altora, și, cine știe, poate că aerul acela de competiție avea să-i stimuleze să dea ce-i mai bun din ei. Nu că noi, părinții, ne doream să transformăm toată povestea într-o competiție – cu toate că Ffion anunțase din capul locului că pe concurentul care obține nota cea mai mare îl așteaptă o cutie mare cu bomboane de ciocolată.

– Pe care sunt convinsă că merituosul câștigător o va deschide și-i va servi pe toți ceilalți concurenți, am adăugat eu.

– Pe cele verzi, triunghiulare nu le împart cu nimeni, rosti Bronwyn, adorabila fiică a lui Ffion, evident încredințată că ea avea să primească premiul respectiv, urmând să-l savureze sub cerul liber, la etajul autobuzului descoperit pe care mama ei îl închiriase pentru parada de după, pe străzile Claphamului. Nu-ți face griji, Molly, adăugă ea, întorcându-se spre durdulia de fiică-mea, ție ți le dau pe cele cu nucă de cocos. Sunt cele mai sărace în grăsimi.

Mi se pare lăudabil faptul că guvernul a introdus legi care îți interzic să-ți plesnești copiii. Mă întreb dacă ele se referă și la copiii altcuiva. După părerea mea, ar trebui să existe o clauză care să stipuleze: „Este ilegal să lovești vreun copil, *cu excepția lui Bronwyn*".

Am dus-o pe Molly la sala în care avea să aibă loc examenul, am ajutat-o să se aşeze în bancă şi i-am spus că sunt sigură că o să se descurce foarte bine. Mi-am dat seama că trecuse de vârsta la care credea tot ce-i spunea mama ei. Examenul de probă consta în trei teste distincte, separate prin două pauze scurte, în care copiii să bea un suc şi să ronţăie un biscuit. Când am ajuns acolo, Sarah tocmai citea lista de ingrediente de pe marginea cutiilor de suc. De asemenea, m-am întâlnit cu Philip şi cu Ffion. Aceştia mergeau în parc, ca micul Gwilym să exerseze pentru ziua de sport de la grădiniţă. Uitasem de evenimentul cu pricina, care avea să aibă loc marţi, dar nu era mare scofală – mai mult un prilej de distracţie.

– Incredibil, îmi împărtăşi Ffion, în timp ce se îndrepta către pista de alergare din Battersea Park. Am căutat peste tot – pur şi simplu nu se găsesc ghete cu crampoane pentru copii mai mici de cinci ani.

M-am gândit la Molly toată dimineaţa. Făceam tot ce-mi stătea-n putinţă ca să-i transmit vibraţii pozitive, gânduri de încurajare, de parcă ardoarea mea se putea propaga cumva prin eter, aşa încât să-i dea avânt şi să-i sporească sprinteneala minţii. Când Molly ieşi însă din sală, la încheierea examenului, arăta palidă şi istovită. Înainte să apucăm să schimbăm vreo vorbă, mi-am dat seama, după paloarea ei şi după poziţia încovoiată a trupului, că prestaţia sa nu fusese la înălţime.

– Bună, scumpa mea, felicitări. A fost un adevărat maraton, nu-i aşa?

Tăcere.

– Trebuie să fii epuizată. Felicitări. Ce-ai vrea să mănânci la prânz?

Tăcere.

– N-ai vrea să facem mai întâi o plimbare prin parc, cu Bronwyn şi cu Kirsty?

Tăcere.

Înainte de examen îi spusesem că, dacă nu ştie răspunsul la o anumită întrebare, s-o ignore şi să treacă la următoarea. În

mod clar, se hotărâse să-mi urmeze sfatul ori de câte ori aveam să-i adresez vreo întrebare, de-acum și până în ziua nunții ei.

Mă dispreţuiam profund pentru că îmi silisem fiica să se confrunte cu acest examen de una singură. Întotdeauna lua note mai bune pentru temele de acasă atunci când stăteam lângă ea, indicându-i foarte subtil pe care răspuns să-l bifeze. La fiecare pas pe care copiii mei îl făcuseră în viaţă, eu fusesem alături de ei, ţinându-i de mână. Zile în şir după ce Molly învăţase să meargă cu bicicleta, am continuat să alerg pe lângă ea, tot gâfâind şi horcăind, ţinând-o strâns de mijloc la cea mai uşoară zdruncinare a ghidonului. Îmi doream să fac totul pentru copiii mei: să îndepărtez orice obstacol din calea lor, să le port toate luptele şi să încasez toate gloanţele. Se spune că mama pelican îşi smulge bucăţele de carne din propriul piept pentru a-şi hrăni puii – când am auzit lucrul acesta, parcă m-am văzut pe mine însămi. Deşi, dacă mă gândesc mai bine, copiii mei strâmbă din nas la majoritatea felurilor de mâncare pe care le pun pe masă, aşa că e puţin probabil că i-aş convinge să mănânce carne de om, şi crudă pe deasupra.

Mi se părea nefiresc să le dau drumul din mână, să-i las să se descurce singuri, fără mine. Aveam senzaţia că îmi pierdeam o parte din mine. La naşterea fiecăruia dintre cei trei copii ai mei, tatăl lor a fost cel care, cu un gest solemn, le-a tăiat cordonul ombilical – ce moment tulburător, încărcat de semnificaţie. Dar adevărul este că a fost mult prea devreme. Ştiu că există această regulă nescrisă, ca sugarul să fie cât mai curând „deconectat de la sursă", dar sunt încredinţată că n-ar fi fost nicio problemă să mai păstrăm acel cordon măcar încă un an sau doi. Ei, da, probabil că restaurantele de fiţe, destinate exclusiv adulţilor, n-ar fi privit cu ochi prea buni şnurul încâlcit de vene şi piele, ataşat de-un ţânc ce se târăşte în patru labe pe podea.

– Alfie, stai liniştit, iubitule. Te-ai dus prea departe şi iar ţi s-a încurcat cordonul ombilical printre picioarele ospătarului.

Cred că pentru asta sunt, de fapt, hamurile acelea în care sunt purtaţi bebeluşii. Sunt un substitut al cordonului ombilical. Lui Alfie i-am pus un astfel de ham din ziua în care a făcut primii paşi. Toţi aveau hamuri. Dacă ajungeam la o distanţă mai mică de 500 de metri de o apă sau de o stradă intens circulată, apelam numaidecât la procedura de urgenţă: copiii erau prinşi în ham, cu centurile bine strânse în jurul pieptului, urmând să-şi petreacă restul zilei trăgând de lesă ca nişte cockeri spaniel excitaţi. Undeva se strecurase o greşeală, iar lucrurile ajunseseră cu fundu-n sus. Parcurile erau pline de câini mari şi fioroşi, lăsaţi să alerge liberi, în timp ce mamele îşi plimbau pruncii în lesă. Firește, după vârsta de patru ani nu mai poţi să-i ţii în hamurile alea stânjenitoare – deja sunt prea mari. Atunci e timpul să cumperi un cordon din acelea care se leagă de încheietura mâinii – a ta şi a lui.

Câteva zile mai târziu era ziua sportului la grădiniţă şi ne-am strâns cu toţii la Clapham Common. Sarah observă nişte namile de câini undeva în depărtare şi fu atât de îngrijorată, încât insistă ca micul Cameron să participe la cursă doar legat în ham, urmând ca ea să alerge în spatele lui.

– O, sunt convinsă că o să fie-n regulă, spuse tânăra educatoare australiană, însă Sarah se arătă de neclintit; nu era chip s-o înduplecі să-şi lase copilul să alerge de unul singur, când prin preajmă dădeau târcoale nişte câini atât de mari.

– Ce se-ntâmplă dacă sunt Rottweileri? spuse ea, aruncând priviri neliniştite în jur. Un copilaş care aleargă e ca un iepure pentru ei, sunt dresaţi să-şi înşface prada de beregată – n-ai citit articolul ăla din ziarul *Mail*?

Vai de mine şi de mine, mi-am zis la auzul acestora. Citisem articolul cu pricina. Era o poză mare cât toată pagina, cu un biet băieţaş acoperit din cap până-n picioare de muşcături şi cusături, după ce fusese atacat de nişte câini „malefici" – cum îi numise autorul articolului – iar pe pagina alăturată era un desen la fel de mare, cu bestia canină sfâşiind copilul. Dedesubtul desenului, realizatorul unei emisiuni TV despre animale

spunea că, de fapt, câinii se trag din lupi. M-a cuprins groaza imaginându-mi că acest ucigaş monstruos bântuie prin pădure şi instinctele sale de vânător nemilos ar putea fi aţâţate la vederea micului meu Alfie alergând, iar în minte îmi răsunau ţipetele lui, în timp ce fiara se năpustea asupra sa şi-l zgâlţâia ca pe o păpuşă de cârpă.

– Cred că o să-i pun şi eu hamul lui Alfie, pentru orice eventualitate, am zis eu.

– Da, o să i-l pun şi eu atunci, adăugă Ffion. N-aş vrea ca Gwilym să creadă că e singurul copil fără mămică de-aici.

– Păi, nu se poate ca unele mame să alerge alături de copiii lor, şi altele nu, interveni o altă mămică, scoţându-şi pantofii din picioare, în vederea cursei.

În scurt timp, toate celelalte mame erau aliniate în spatele odraslelor lor, pe care le legaseră în hamuri, de parcă erau nişte jochei de pe un canal japonez de televiziune, destinat sporturilor extreme.

– Pe locuri, fiţi gata, start! anunţă buimăcită educatoarea, dar câteva dintre mămici îşi îmbrânciseră deja în faţă copiii, de cum auziseră cuvântul „pe".

Micul Alfie înainta cu poticneli, într-un ritm rezonabil, în timp ce eu mă căzneam să alerg cu aceeaşi viteză. Însă hamul său era un pic prea scurt, aşa că m-am trezit nevoită să mă deplasez cu „mersul piticului". „Haide, Alfie, mai repede, scumpule, mai repede!" îl îndemnam eu pe un ton încurajator, tropăind în urma lui, dar cum celelalte mame făceau o larmă asurzitoare, m-am văzut obligată să mă apuc şi eu de ţipat.

Eu şi Alfie eram cam pe locul al patrulea, avându-i în faţa noastră pe Ffion şi pe Gwilym, la o distanţă de vreo doi metri. Dintr-odată Gwilym păru să-şi piardă echilibrul, dar, din fericire, Ffion fu pe fază şi smuci cu putere de ham în sus, ferindu-şi fiul de o căzătură zdravănă, care s-ar fi putut lăsa cu vânătăi sau, Doamne fereşte, cu ratarea locului întâi. De fapt, îl trase atât de puternic, încât îl ridică pur şi simplu de la sol, ţinându-l în aer preţ de câteva secunde, în timp ce ea continuă

să alerge, ajungându-i din urmă pe concurenţii de pe primele poziţii. Observând lucrul acesta, câteva dintre mămicile cu un exacerbat simţ al competiţiei apelară şi ele la trucul respectiv, forţându-şi copiii să alerge mai rapid. Nici vorbă să mai alerge uşurel în spatele celor mici – de-acum îi târau de-a dreptul după ele, într-un ritm imposibil pentru picioruşele lor de patru ani. În consecinţă, micuţii se bălăbăneau prin aer, sândăluţele lor de piele atingând iarba doar când şi când, şi asta doar de dragul aparenţelor. Dar cum această prefăcătorie le încetinea considerabil, în curând mamele renunţară la orice aparenţă de fair-play şi o luară la fugă de-a binelea, în timp ce copilaşii, complet năuciţi, atârnau în hamuri, fără să mai atingă solul cu picioarele. Am zărit o bătrânică uitându-se la noi şi clătinând din cap, în timp ce mormăia ceva în sinea ei. Părea oarecum îngrijorată şi destul de derutată. Îmi aduc aminte că mi-am zis atunci: „Aşa-s bătrânii".

– Bravo, Gwilym! rosti Ffion, care trecuse prima linia de finiş – firește, cu copilul suspendat în aer. Ai câştigat, scumpule, ai câştigat!

– Dar nu-i corect, spuse altă mamă. Henry a câştigat! Pe Gwilym tu l-ai cărat în ultima parte a cursei!

– Alexander merge peste tot cu căruciorul. Eu tot mai susţin că ar fi trebuit să mi se dea voie să-l împing cu căruciorul.

– Ce-ar fi să-i declarăm pe toţi câştigători? încercă pe un ton încurajator educatoarea australiană, însă era cea mai proastă sugestie pe care ar fi putut s-o facă în momentul acela.

Toate mamele se împotriviră acestei idei. Nu *toţi* copiii sunt câştigători – doar copilul *meu* a câştigat, ziceau ele. N-am mai văzut-o niciodată pe educatoarea respectivă după ziua aceea. Bănuiesc că a vrut să stea la distanţă de noi pentru o vreme. Să zicem o distanţă cât din Londra până-n Australia.

În timp ce Gwilym îşi primea premiul pentru câştigarea cursei de 100 de metri-atârnat, iar Ffion ovaţiona şi bătea din palme puţin cam prea zgomotos, după părerea mea, m-am apropiat de Sarah, care îl aplauda şi ea pe câştigător cu multă

căldură, de parcă uitase deja modul „fraudulos" în care fusese obținută victoria.

– N-ai primit încă rezultatul lui Kirsty la examenul de simulare? am întrebat-o.

– O, nu, dar nu-mi fac iluzii, dacă e să fiu sinceră.

– Vai, Doamne, eu nu mai rezist, Sarah. E doar o simulare de examen, ce-o să mă fac când o să-l dea pe cel real? Molly trebuie să ajungă la Chelsea, Sarah, este pur și simplu obligatoriu, nu există altă opțiune.

– O, lasă-mă, o să fie-n regulă. Tu ești norocoasă – Molly e o fată deșteaptă, nu precum Kirsty a mea, grea de cap! mă consolă Sarah râzând, iar râsul ei semăna cu nechezatul unui cal, încât începeai să pricepi de unde moștenise Kirsty o minte atât de înceată.

– Cum poți să fii atât de relaxată? Ce te faci dacă Kirsty nu ia examenul de admitere?

– Vai de mine și de mine, dar n-o să ia examenul ăla în vecii vecilor, chicoti ea.

– Și-atunci cum de ești atât de încântată, Sarah?

Privi rapid în jur, ca să se asigure că nu trage nimeni cu urechea.

– Pot să-ți împărtășesc un secret? Am aplicat pentru un post la Colegiul Chelsea și tocmai m-au anunțat că am fost admisă!

Își întinse brațele, de parcă ar fi vrut să spună „Ta-daaa!" sau „Ia-mă în brațe!" – în orice caz, eu n-am schițat gestul așteptat.

– Cum?

– Nu știai? Copiii angajaților sunt înscriși din oficiu la școală. Sigur, până la un punct. Nu cred că regula e valabilă și pentru odraslele bucătăreselor, dar pentru noi asta înseamnă că Kirsty va merge la Colegiul Chelsea, orice s-ar întâmpla! Nu-i așa că-i fantastic?

De undeva din apropiere răsunară niște strigăte voioase, căci se dăduse startul unei noi curse, pentru o altă serie de copii. Eu eram înlemnită. Simțeam că mă ia cu amețeală.

– Am avut mare noroc să prind postul ăsta. Au fost mai bine de o sută de candidate, toate mame de copii între zece şi unsprezece ani, bineînţeles.

– E o veste grozavă, Sarah, am zis eu, cu un zâmbet strâmb. Felicitări.

– Nu-i aşa? Sigur, tot va trebui să dea examenul de admitere, de-aia m-am gândit că e bine să participe la simulare. Însă indiferent de rezultat, Kirsty va fi admisă!

– Bravo, draga mea, ai câştigat, ai câştigat! ţipă o mamă la câţiva paşi de noi.

N-am întrebat-o pe Sarah de ce ţinuse secret faptul că aplicase pentru postul respectiv, probabil fiindcă intuiam răspunsul. Ştia că eu şi Ffion ne-am fi repezit numaidecât să ne depunem şi noi actele. Toate aveam acelaşi obiectiv, dar deşi susţineam că ne aflăm de aceeaşi parte a baricadei, nu era deloc aşa. Când fiica mai mare a lui Ffion începuse să ia meditaţii în vederea examenului de admitere la gimnaziu, eu am aflat despre asta abia câteva luni mai târziu, când Bronwyn i-a spus lui Molly în mod cu totul întâmplător. Deşi îmi fusese greu să desluşesc detaliile concrete cu urechea lipită de uşa camerei lui Molly.

Firește, când am luat-o la întrebări, Ffion s-a arătat dornică să-mi dea toate lămuririle necesare, comunicându-mi numărul de telefon al meditatorului şi oferindu-se s-o ducă ea şi pe Molly la ore. Acum s-a arătat la fel de amabilă când am întrebat-o ce se aude despre rezultatele testului de probă.

– Ai dreptate, ar fi trebuit să le aflăm până acum, zise ea, strângând la piept, cu faţa în sus, diploma de câştigător a lui Gwilym. După-masă o duc pe Bronwyn la meditaţii şi atunci o să-i cer rezultatele, după care te sun numaidecât să te anunţ.

– O, nu, nu te deranja să iei şi rezultatul lui Molly. Mă întrebam doar când le primim.

– Dar nu-i niciun deranj, cred că deja le-au corectat lucrările, dar mai durează câteva zile până să le afişeze rezultatele;

o să-ți trimit un e-mail. De fapt, aș putea să cer rezultatele pentru toată gașca, dacă tot mă duc la el.

– Nu, serios. Nu vreau să-ți bați capul cu asta.

– Dar nu-i nicio bătaie de cap – o să fie chiar distractiv să văd cum s-au descurcat copiii noștri.

– Mami, mami, am câștigat!

– Da, istețul mamii, *tu* ai câștigat, spuse ea, luându-și în brațe micul campion. Ești *cel mai bun* atlet din toată grădinița!

Întotdeauna mi s-a părut greu să mă impun în fața lui Ffion. S-ar putea să fie din cauza diferenței de statură. Din punct de vedere fizic, noi două eram total diferite: eu eram scundă și slabă, pe când ea era înaltă și masivă. Cândva afirmase că are „oase mari", dar, dacă aș fi fost în locul ei, nu mi-aș fi hurducat ciolanele cu atâta nesăbuință, doar ca să câștig cursa. De asemenea, îmi era greu să mențin contactul vizual cu ea, căci mă temeam de fiecare dată să nu cumva să mă zgâiesc prosteşte la firicelele de păr negru ce-i umbreau buza de sus. O fi fost ea șeful în relația lor, dar cert e că Philip era singurul care întrebuința lama de ras.

La ora șase David intră la el în birou și mă găsi holbându-mă la ecranul gol al computerului.

– Ce faci?

– Am vrut să văd dacă n-am primit un e-mail de la Ffion.

– Dar ești aici de aproape un ceas. Nu trebuie să stai cu ochii pe computer ca să-ți verifici mailurile; doar nu-ți lasă un aviz, ca să ridici mesajele de la poștă, a doua zi.

– Nu pot deloc să mă relaxez până nu aflu ce a făcut Molly...

Am apăsat din nou pe butonul „trimise/primite", în speranța că serverul ar dibui vreun e-mail rătăcit, zăcând la fundul sacului cu corespondență, însă în fața ochilor îmi apărură aceleași cuvinte deprimante: Nu aveți mesaje noi.

În sfârșit, la ora zece fără un sfert am observat că am un mesaj nou. De fapt, erau două mesaje, dar pe primul l-am ignorat, convinsă că nu am nevoie de un penis mai mare. Căsuța galbenă de mai jos avea însă un titlu teribil de incitant:

„Rezultatele testului – interesant!" „Interesant" putea să însemne orice, deşi optimistul semn de exclamaţie indica faptul că Bronwyn obţinuse rezultate bune. Primul lucru pe care l-am observat a fost că mesajul fusese trimis la toţi părinţii din cercul nostru. Eu sperasem ca Ffion să-mi trimită doar mie rezultatele lui Molly. Am deschis mesajul, furioasă la culme, ca să constat că rezultatele nu erau conţinute în mailul propriu-zis, ci într-un fişier ataşat. Am dat dublu clic, da, da, nu-mi pasă că unele fişiere pot conţine viruşi, bla, bla, bla, nu-mi pasă că e posibil să-mi contaminez computerul cu hepatită B, doar arată-mi odată rezultatele. Privirea mi se opri direct asupra numelui lui Molly. Era aşa cum intuisem din comportamentul ei de după examen. Avusese o prestaţie mizerabilă. Era chiar mai rău decât mă temusem. M-am cutremurat citind rezultatele: obţinuse punctaje mai mici de 50% la fiecare test şi o notă dezastruoasă la matematică, în condiţiile în care ar fi trebuit să ia peste 80% pentru a fi siguri că va fi admisă.

	Engleză	NVR	Matematică	Media
Bronwyn	87%	88%	87%	**87%** (excelent!!)
Eliza	82%	80%	74%	**78%** (foarte promiţător!)
Henrietta	70%	58%	82%	**70%** (foarte bine!)
Druscilla	66%	58%	67%	**63%** (bine!)
Fleur	77%	59%	50%	**62%** (nu-i rău!)
Jemima	66%	60%	51%	**59%** (se putea şi mai bine!)
Kirsty	54%	61%	39%	**51%** (satisfăcător!)
Molly	44%	49%	23% (!)	**38%** (o mare *dezamăgire*!)

Am mai citit o dată rezultatele, iar dezamăgirea mea s-a prefăcut în indignare, apoi în furie. Abia acum realizam că elevii fuseseră înşiraţi în ordinea rezultatelor. Ffion făcuse „efortul"

de a-i aranja din proprie inițiativă, cu odrasla ei în fruntea listei și cu fiica mea la coadă. Am început să tremur de nervi. Cum îndrăznea să trimită mailul la toată lumea, să afle toți cât de deșteaptă e Bronwyn și cât de slab se prezentase Molly! Dumnezeule, Molly se descurcase mai prost chiar și decât Kirsty „Doi plus doi egal douăzeci și doi" McDonald, mi-am dat seama parcurgând încă o dată tabelul. Ea, care e mult mai deșteaptă decât Kirsty, mi-am zis eu, și la fel de inteligentă ca Bronwyn. De fapt, Molly e un copil sclipitor – doar că nu se descurcă prea bine la examene.

Ffion nu se oprise doar la a-i aranja pe concurenți în ordinea performanței, ci mersese până-ntr-acolo încât adăugase niște comentarii personale pe marginea tabelului. Fiica ei, considerase ea de cuviință să ne informeze pe toți, era „excelentă", pe când fiica mea – să ia aminte toată lumea – era „o mare dezamăgire". Iar rezultatul ei dezastruos la matematică merita chiar un semn de exclamație. Da, Ffion, al naibii de amuzant, fata mea a obținut un punctaj de doar 23%! A, iar la sfârșitul mesajului era și un post-scriptum: „Vă rog să nu uitați să-mi dați câte 1,07 lire pentru cutia cu bomboane pe care am cumpărat-o ca s-o dăruim câștigătorului".

Am verificat calculele efectuate de Ffion. Punctajul nu era de 38%, ci de 38,66%, prin urmare ar fi trebuit rotunjit prin adăugire, nu prin scădere. Molly obținuse, de fapt, 39%, nu 38%. Ffion nu se mulțumise s-o treacă la coada listei, ci mai și trișase la calcule, privând-o de un procent care i se cuvenea! Am închis furioasă documentul cu tabelul, dar apoi mi-am dat seama că și David ar vrea să-l vadă, așa că l-am chemat în birou.

– Ei, ce zici de asta? am spus eu iritată, văzându-l că se zgâiește la ecranul computerului fără să scoată o vorbă.

– Eu nu mi-am exprimat nicicând interesul pentru mărirea penisului, o fi vreun mesaj rătăcit...

– Nu ăla, uită-te dedesubt. Rezultatele examenului.

– O, Doamne, cum s-a descurcat? Deschise calm fişierul ataşat şi studie îndelung tabelul, în tăcere. Rahat! Fir-ar să fie! La ce i-o fi stat capul? Douăzeci şi trei la sută la aritmetică! urlă el brusc.

– Nu trebuie să ţii seama de punctuaţia lui Ffion. David observă lacrimile mele, care picurau pe birou şi mă luă de după umeri, ca să mă consoleze, ştergând, totodată, cu multă dexteritate picăturile sărate de pe suprafaţa lucioasă a lemnului de tec.

– Uite ce e, a fost doar o simulare de examen. Mai bine că s-a întâmplat lucrul ăsta acum, decât să se fi întâmplat la examenul real.

– O, lasă-mă, David, n-are cum să recupereze atâta materie în câteva luni.

În starea de nervozitate în care eram, îmi venea s-o sun pe Ffion chiar în clipa aceea şi să-i închid telefonul în nas.

– Eşti supărată că Molly s-a prezentat aşa de slab. N-are rost să-ţi verşi supărarea pe una dintre cele mai bune prietene ale tale, spuse David.

– Ffion nu-i una dintre prietenele mele cele mai bune. Doar că a fost prima mămică pe care am cunoscut-o. Crezi că ar trebui să le trimit tuturor un mail în care să precizez că Molly a obţinut, de fapt, 39%?

– Nu, nu mai contează.

– Păi, dacă Ffion a găsit de cuviinţă să pună semnul exclamării după nota lui Molly, atunci ar fi bine să ştie că, de la jumătate de procent în sus, numerele se rotunjesc prin adăugire, nu prin scădere. E o regulă de bază în matematică.

– Mai bine uită de jumătatea aia de procent.

– Păi, la cum a calculat ea, e vorba de un procent întreg. De la 38% la 39% e un procent întreg, pe care ea l-a furat, pur şi simplu. Nu crezi că ar trebui să îi informez pe toţi despre treaba asta?

– Chiar şi aşa, tot ultima e.

– Ei bine, îmi pare rău, dar nu sunt de acord cu metoda ei. Regret, dar cine poate spune care-i ultimul de pe listă?

– Molly e ultima, repetă David pe un ton ferm.

– Dacă ne raportăm la rezultatele de la test, da... dar mai sunt şi alte aspecte, care n-au fost luate în considerare. Adică Molly e mult mai bună, da, mult mai bună decât Bronwyn... la vioară.

– Grozav! replică el cu sarcasm. O să fie cea mai bună violonistă de la şcoala Battersea.

Mi-am imaginat-o pe micuţa Molly cărându-şi cu ea vioara la şcoala din centru, plină de huligani. Acolo n-ai ce căuta cu o vioară, ai face notă discordantă din prima clipă. Eventual, ai putea să-ţi ascunzi vioara într-o cutie pentru arme.

Seara, înainte de culcare, şedeam în pat şi subliniam pasajele importante din *Părintele încrezător în sine*, când David îmi comunică aşa-zisul său plan de rezervă.

– Va trebui să ne mulţumim cu şcoala Saint Jude.

– Cea cu internat? Nici gând.

– Ar putea obţine o bursă în domeniul muzicii.

– O să meargă la Colegiul Chelsea, împreună cu toţi colegii ei.

– Alice, n-o să treacă examenul de admitere, ai spus-o chiar tu. Trebuie s-o înscriem la Saint Jude şi să ne ocupăm serios de abilităţile ei în materie de muzică.

– N-ar fi luat doar 23 la sută dacă ar fi băut picăturile alea de echinacea, am zis eu, la care David mă privi de parcă nu eram în toate minţile. Nu admiteam în ruptul capului ideea ca Molly să meargă la o şcoală cu internat. Nu puteam suporta gândul de a fi departe de mine, dar nici nu îndrăzneam să invoc motivul acesta. Mă temeam că David are să spună că îmi pun propriile sentimente mai presus de binele fiicei noastre.

– O să meargă la Colegiul Chelsea. Asta ne-am dorit întotdeauna pentru ea. E cea mai bună şcoală cu putinţă. Acolo merg toţi prietenii ei. Acolo va merge şi ea.

– Şi cum o să facem să fie admisă?

– Mă gândesc eu la o soluţie.

– Bine. Atunci, ştii ce, până găseşti tu o soluţie, eu o să trag un pui de somn. Dimineaţă o să sun la Saint Jude să-mi trimită o broşură.

Acestea fiind spuse, camera se cufundă brusc în întuneric.

Am bâjbâit pe noptieră, căutând ceva cu care să-mi fac de lucru în timp ce-mi frământam mintea.

– Iar spargi bulele de pe ambalaj?

– Iartă-mă. O să încerc să le sparg în linişte.

Mi-am vârât sub plapumă vechiul plic căptuşit cu bule de aer şi m-am străduit să sparg băşicuţele de polietilenă cât mai silenţios cu putinţă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum vrei să dorm pe o asemenea gălăgie? Pac! Fâş, fâş! Pac! Pac!

Se aşternu liniştea. În fine, am mai pişcat o singură bulă, aşa, ca să am eu ultimul cuvânt, după care am rămas nemişcată, cu privirea aţintită-n tavan, gândindu-mă la viitorul steril al fiicei mele.

Îngrijorarea devenise a doua mea natură de când se născuseră copiii. Îmi aduc aminte că, pe vremea când Molly şi Jamie erau încă mici de tot, am auzit la radio un reportaj referitor la riscul ca din spaţiul cosmic să cadă pe pământ asteroizi. Copiii nu au înţeles deloc de ce, brusc, i-am chemat de-afară, din grădină. Într-un final a trebuit să-mi impun să nu mă mai port atât de absurd, dar cu toate astea, de câte ori ieşeau în curte, mă auzeau strigând în urma lor: „Aveţi grijă!", în timp ce studiam cerul neliniştită. Altădată, când David a ajuns acasă, m-a întrebat mirat de ce copiii se bălăcesc în bazinul cel mic din curte având pe cap căştile de biciclete.

Aveţi grijă. Astea păreau să fie singurele mele cuvinte.

– Mami, ne putem da pe tobogan?

– Hmmm, bine, dar *aveţi grijă.*

– Mami, putem sări de pe trambulină?

– Ăăă, mda, bine, dar *aveţi grijă.*

Odată, când Jamie se legăna pe frânghia de cărat din curtea şcolii, chiar a auzit-o pe maică-sa trâmbiţând „Jamie, ai

grijă!" – din întâmplare tocmai treceam cu mașina prin dreptul școlii. Bietul copil își ridicase ochii spre cer, crezând că auzise glasul lui Dumnezeu. Bine, fie, nu treceam *din întâmplare* pe acolo. Făcusem un ocol, ca să mă asigur că fiul meu e teafăr. Nu m-am putut abține – îngrijorarea era mereu prezentă, o senzație permanentă de panică, ce mă gâtuia și de care încercam să mă eliberez cu orice prilej.

Frica îmbracă multe forme. Când nu îmi făceam griji pentru ceea ce li s-ar putea întâmpla copiilor mei, îmi făceam griji că, din contră, n-o să li se întâmple nimic. Că vor ajunge niște rataţi sau niște nefericiți înverșunați, din cauză că noi nu am fost în stare să le oferim un start optim în viață. Că, la vârsta adolescenței, tânărul Jamie o să se lase de școală și-o să-și petreacă timpul hălăduind pe străzile Londrei împreună cu alți derbedei sălbatici, dându-se pe scările rulante și lipind gumă de mestecat pe sfârcurile fetelor din reclamele la lenjerie. Și toate astea din cauză că noi, părinții, am ratat momentul oportun pentru a-i da lecții de clarinet. În consecință, era obligatoriu ca progeniturile mele să aibă parte de cea mai bună educație cu putință; într-un cuvânt, trebuiau să fie admiși la Colegiul Chelsea. Spectrul penitenciarului se profila amenințător la orizont, la fel ca asteroizii din reportajul de la radio: la început doar un punct infim, aflat la mare depărtare, care creștea însă cu repeziciune, obturând toată lumina și căldura solară.

Mi-am luat inima-n dinți și am hotărât să-l trezesc pe David, ca să-l pisălogesc, dar mi-am dat seama că nu-i cazul, pentru că nu dormea nici el.

– Mai ții minte că ți-am zis alaltăieri despre întrecerea lui Alfie de la grădiniță?

– N-are nicio importanță că n-a câștigat. Gwilym e cu șase luni mai mare ca el...

– Nu, nu-i vorba despre asta. Și, oricum, nu Gwilym a câștigat, ci Ffion; l-a cărat în hamuri până la linia de sosire.

– Bănuiesc că toate ați făcut așa, nu?

– Mda, dar Ffion a început, așa că a avut un avantaj.

– Nu te mai gândi la asta. Tu ai doar un metru cincizeci, deci erai defavorizată.

– Pardon, un metru cincizeci şi doi. Nu, ce vreau să zic eu este că micul Gwilym a câştigat tocmai pentru că *maică-sa a alergat în locul lui.*

– Da, şi?

Am făcut o pauză, ca să sporesc efectul spuselor mele – îmi încolţise în cap o idee.

– Am să dau eu examenul în locul ei.

– Ceee?

– O să pretind că eu sunt Molly şi o să dau examenul în locul ei.

David se întinse şi aprinse veioza de pe noptieră. Avea o expresie uluită, în ciuda faptului că lumina bruscă îl făcuse să se strâmbe.

– Doar nu vorbeşti serios, nu?

– Păi, uită-te şi tu la mine: sunt mică, n-am piept mai deloc – anul trecut la cinema mi-au dat bilet cu jumătate de preţ. Nimeni de la Colegiul Chelsea nu ştie cum arată Molly. Dacă mă aranjez un pic, pun pariu că aş putea să stau în sală alături de toţi ceilalţi elevi, să trec numele lui Molly în capul paginii şi să fac în aşa fel încât să obţină punctajul maxim şi, automat, un loc în cea mai bună şcoală din Londra.

Era ora 4.30 a.m. Primul avion din ziua respectivă sfâşie liniştea nopţii.

– N-o să funcţioneze. Poate că ai putea trece drept o tânără de douăzeci şi ceva de ani, dar chiar de unsprezece...

– Ce zici de Henrietta, colega lui Molly? E mai înaltă decât mine şi nu-ncape îndoială că are sânii mai mari. Ca o vacă. Şi ea o să fie în sala de examen, împreună cu alte sute de elevi de toate formele şi dimensiunile. Cu o şapcă de baseball trasă pe ochi şi cu haine de copil, cine m-ar băga în seamă?

David rămase tăcut cât timp avionul din văzduh făcu o manevră bruscă – probabil fiindcă pilotul tocmai îşi dăduse seama că nu trece exact pe deasupra dormitorului nostru.

– Dar ce-o să-i spunem lui Molly?

– Ea poate să dea testul acasă – o să-i spunem că n-a mai fost loc în sala de examen sau ceva de genul ăsta. E ultimul lucru pentru care trebuie să ne facem griji...

– Totuşi, mi se pare o soluţie extremă...

– Nu-i cu nimic mai rău decât să te duci la biserică doar ca să fii admis la liceul de teologie ori să-ţi declari o adresă falsă ca să intri în circumscripţia nu ştiu cărei şcoli.

– Ba da, e mai rău.

– Bine, poate c-o fi un pic mai rău. Dar trebuie să facem ce credem noi că-i mai bine pentru copiii noştri. La urma urmelor, nu escrocăm pe nimeni, doar tot o să le plătim vreo mie de lire pe an, taxe şcolare.

Avionul era acum fix deasupra capetelor noastre. Muget motoarelor căpătă o notă mai stridentă, ca şi când ar fi schimbat viteza.

– Păi, e-adevărat, încuviinţă David cu un aer gânditor. Iar Molly ar fi o achiziţie de preţ pentru orice şcoală.

– O achiziţie grozavă, îţi spun eu. Vioara întâi în orchestra şcolii, probabil. Şi e inteligentă... am rostit eu răspicat.

– ... Foarte inteligentă.

– Doar că nu se descurcă prea bine la examene...

– Lucru care s-ar putea schimba, odată ce ajunge să studieze la Colegiul Chelsea... adăugă David.

Zgomotul avionului începu să se estompeze, doar ca să lase loc următorului uriaş al aerului, care îşi făcea deja simţită prezenţa, în depărtare.

Fă din frică prietena ta
De Barney Travers MGSc

Editura Sunrise Books, preț 6,99 lire

Ai făcut vreodată cunoştinţă cu fricile tale? Nu???? Ciudat, doar trăieşti cu ele de când te ştii!!! Nu crezi că-i cam nepoliticos să le ignori aşa? Poate-ar fi trebuit să încerci să le cunoşti mai bine, să afli cine sunt ele. „Bună, Frică-de-Eşec, eu sunt Barney, îmi pare bine de cunoştinţă." „Bună, Frică-de-Penibil, de ce mă împiedici să fac diverse lucruri?" Vrei să auzi ceva amuzant? Era cât pe ce să nu scriu cartea asta, de frică să nu se spună că nu-i bună de nimic sau că e plictisitoare, însă AM FĂCUT DIN EA, DIN FRICA RESPECTIVĂ, PRIETENA MEA şi ştii ce? Uite că acum cineva o citeşte!!!!

3

Este o dimineață de marți din luna februarie, la începutul anilor 1980. Eu am treisprezece ani și mă aflu în clasă, în prima bancă, pe rândul din mijloc. Mobilierul învechit datează din epoca pedepselor corporale: bănci cu spătar, din lemn de culoare închisă, legate de pupitrele butucănoase prevăzute cu un „capac" mobil, pe care generații întregi de eleve și-au scrijelit inițialele propriilor nume sau pe ale băieților de care erau îndrăgostite în acea săptămână. Încă există scobitura aceea în care odinioară se punea cerneala, dar astăzi ea adăpostește resturile rezultate în urma ascuțirii creioanelor.

E cea mai nesuferită materie dintre toate pentru mine. Doamna Torrance, bătrână și îndesată, îmbrăcată într-un costum bej de lână, cu inele masive pe toate degetele, mai puțin pe cel recunoscut în mod oficial ca având rolul de inelar, este înzestrată cu un temperament vulcanic, capabil să explodeze la cea mai mică provocare. Îmi umplu timpul amestecând cu un creion în călimara „dezafectată". Mă trece pipi, dar mai sunt doar zece minute până la prima pauză și, în plus, nu vreau să risc să-i stârnesc mânia Fioroasei Torrance.

– Tamara, cum scrii nouă în sistem binar?

– Unu, zero, zero, unu.

– Corect.

– Susan, cum se scrie doisprezece în sistem binar?

– Unu, unu, zero, zero.

– Corect.

„Ce-o mai fi și sistemul ăsta binar?" mă întreb eu în sinea mea. „De ce, când vine vorba de sistemul binar, totul se transformă în zero și unu?"

– Jennifer, cum arată numărul douăzeci și patru exprimat sub formă binară?

– Unu, unu, zero, zero.

– Oaie ce ești!

La auzul acestor cuvinte, Jennifer știe că va trebui să rămână în picioare până când reușește să dea un răspuns corect. Dacă greșește și la a doua întrebare, primește calificativul „capră" și trebuie să se cațere pe bancă; la trei răspunsuri greșite, contravenienta devine „vită încălțată" și e condamnată să se cocoațe și mai sus, pe pupitru, unde va rămâne până când își va răscumpăra rușinea printr-un răspuns corect. Doamna Torrance are impresia că metoda sa e amuzantă; crede că asta face din ea „un personaj original".

Cinci minute mai târziu, mă număr și eu printre cele șase fete ridicate în picioare; am dat un răspuns care știam că e greșit din clipa în care îl rostisem, dar tot era preferabil adevărului. Cum aș fi putut să declar: „Habar n-am despre ce ați vorbit toată ora"? Mă legăn de pe-un picior pe altul. Nevoia de a merge la baie devine tot mai aprigă de când stau în picioare, ajungând până la punctul în care nu mă mai pot gândi la nimic altceva. Asta în timp ce doamna Torrance bombardează clasa cu întrebări, într-un ritm tot mai alert, iar fetele chicotesc pe furiș, unele așezate în bănci, altele cocoțate pe mobilier.

– Jennifer, cât e paisprezece în sistem binar?

– Unu, unu, zero?

– Capră!

Fără urmă de ezitare, Jennifer se cațără pe bancă; de fiecare dată ajunge la stadiul de capră, dar niciodată la cel de vită încălțată – cât de curând o întrebare ușoară, venită exact la țanc, o va readuce cu picioarele pe pământ.

– Alice, cât e paisprezece în sistem binar?

Întrebarea mă ia pe nepregătite. Sperasem că, dacă îi evit privirea, n-o să mă observe, tocmai pe mine, care stăteam ca un catarg, în mijlocul clasei.

– Ăăă... unu, zero, unu, zero, am spus la nimereală, nepricepând o iotă din limbajul acesta, aparent atât de familiar celorlalte fete din clasă.

– Capră!

E rândul meu să mă urc pe bancă. De-acum sunt panicată de-a binelea. Nevoia de a merge la baie se apropie de climax, mă năpădeşte în valuri, pricinuindu-mi adevărate dureri de burtă. În plus, încerc să nu chicotesc prea tare, dată fiind poziţia în care mă aflu. Apoi, dintr-odată, o încălcare fără precedent a regulilor nescrise de convieţuire între elev şi profesor, săvârşită de însăşi doamna Torrance. Îmi pune şi a treia întrebare, imediat după a doua. „Vită încălţată!" strigă câteva dintre favoritele profesoarei, la unison cu aceasta şi... iată-mă! Acum sunt singura din clasă cocoţată pe pupitru, mai presus de toate colegele mele, care, una după alta, dau răspunsuri corecte şi, în felul acesta, revin la onorabila poziţie „în şezut".

Gândeşte-te la deşert, îmi zic în sinea mea, un deşert uscat, arid, fără niciun strop de apă pe o rază de kilometri întregi; însă la un moment dat în faţa ochilor îmi apare un miraj: o cascadă spectaculoasă, care se preface mai apoi într-un şuvoi tumultos ce inundă closetul din râvnita cameră de baie, prevăzută cu uşă şi încuietoare, îmbiindu-te să iei loc şi să-ţi dai frâu liber! Gândeşte-te la praf, gândeşte-te la nisip, gândeşte-te la aerul fierbinte, gândeşte-te la un vas rotund de toaletă... nu, nu, pe ăsta alungă-ţi-l din minte.

– Ei bine, Alice, întrucât tu eşti vita încălţată pe ziua de azi... declamă doamna Torrance într-un final. Am să-ţi pun o întrebare uşoară, ia să vedem...

Eu însă nici măcar nu aud întrebarea, tot ce pot face e să îmi iau o mină concentrată, să pară că reflectez la răspuns, când, de fapt, nu mă gândesc decât că mă trece pipi tare, tare

de tot; dă, Doamne, să se termine ora odată, să sune clopoţelul... însă minutarul ceasului e fix în aceeaşi poziţie ca ultimele două dăţi când m-am uitat. Tăcere. O încăpere plină de ochi ce se zgâiesc la mine.

– Îmi daţi voie să merg la toaletă, vă rog?

– Nu, nu scapi tu aşa uşor de-acolo, domnişorică! latră profesoara.

– Hai, Alice, o să reuşeşti! aud şoptindu-mi un glas prietenos.

– Alice, ai auzit ceva din tot ce-am discutat în lecţia de azi?

– Da, doamnă. E greu însă să par sinceră la altitudinea la care mă aflu, riscând să împroşc cu urină peste tot în jur.

– Ia spune, cât e patru în sistem binar?

– Haide, Alice, doar ştii asta... îmi şopteşte altă voce.

Toate privirile sunt aţintite asupra mea – toate colegele mele speră să dau răspunsul corect. Analizez cu grijă fiecare cuvânt din componenţa întrebării ce mi-a fost adresată, repetându-le în gând, dar procedeul nu mă ajută cu nimic – e ca şi când aş cugeta la întrebarea: „Ce... este... blinky-blonky tum-te-tum?", sperând ca răspunsul să-mi apară în chip miraculos în faţa ochilor.

– Ei bine? rosteşte profesoara.

– Îmi cer scuze, aţi putea repeta întrebarea?

– E o noţiune elementară în cadrul sistemelor de numeraţie. Numeri până la doi, Alice, îţi aduci aminte? Cum scrii patru în sistemul binar?

Trebuie obligatoriu să dau un răspuns. Toată această presiune asupra mea, asupra vezicii mele, care parcă-mi pulsează deja de la atâtea contracţii – orice răspuns, numai să zic ceva...

– Unu, unu, unu, unu.

Mi se pare o deducţie logică. Patru de unu fac patru, de asta sunt sigură De data asta cred că am reuşit.

– NU! tună profesoara, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. NU, NU, NU, NU! Asta înseamnă cincisprezece, nu-i aşa?

– Da.

– Înţelegi de ce unu, unu, unu, unu înseamnă cincisprezece?

– Ăăă, da.

– Aşadar, cum se scrie patru?

– O, cum se scrie patru? am îngânat-o eu, de parcă întrebarea nu fusese suficient de clară înainte.

– Exact. Cum se scrie patru?

Tăcere. Aflată la trei metri înălţime deasupra solului, îi văd vârful capului; de asemenea, văd, pe geamul de la uşă, binecuvântatul coridor, cu mult râvnita toaletă! Picioarele mele sfrijite sunt cam la acelaşi nivel cu feţele colegelor mele, acoperite doar cu nişte biete şosete albe şi o pereche de pantofi negri, ce tropăie uşor pe pupitru, de nerăbdare. Pare un moment interminabil, cu toate că, în realitate, presupun că n-am stat mai mult de cincisprezece, douăzeci de secunde cocoţată pe pupitru, în văzul întregii clase. Primul lucru pe care îl sesizez este o senzaţie de căldură, când firicelul de urină mi se prelinge pe picior, de-a lungul coapsei, apoi în jos, pe gambă, până în pantof. În al doilea rând, mă surprinde cantitatea incredibilă de lichid: curge valuri-valuri, în şiroaie ce alunecă rapid înspre marginea pupitrului, de unde picură mai apoi pe podea, formând mici bălţi ce se împrăştie pe jos, în timp ce alţi stropi sunt împroşcaţi pe jacheta de lână a doamnei Torrance.

Au trecut câteva clipe până să-şi dea seama de ce se petrece, să înţeleagă de ce fetele din jurul meu ţipă scârbite, ferindu-şi picioarele din calea şuvoiului de urină. Atunci răcni la ele să facă linişte şi să se aşeze în bănci, fără să-şi dea seama că pe jacheta ei încep să-şi facă apariţia mici pete umede. Doamna Torrance n-a mai apucat să-mi spună cum se scrie patru în sistemul binar. Iar jacheta aceea n-a mai purtat-o niciodată. Dar cel puţin a fost ultima oară când m-a încadrat în specia rumegătoarelor.

Majoritatea colegelor mele aveau pe rever nişte insigne primite pentru merite deosebite în diferite domenii de activitate: în corul şcolii, la tenis sau ca supraveghetoare la biblioteca

şcolii. Se pare că pentru meritul de a urina pe profesoara de matematică nu se acorda nicio insignă. Firește, am fost complet devastată, ba chiar am întrerupt şcoala pentru o bucată de vreme, dar, cu trecerea timpului, oribilul incident – lucrul cel mai îngrozitor care i s-ar fi putut întâmpla cuiva – a fost uitat în cele din urmă. În anii care au urmat am fost numită şefa clasei, am câştigat medalii pentru activitatea mea în cadrul grupului de dezbateri şi mi s-a încredinţat rolul principal în piesa de teatru a şcolii. Viaţa a mers mai departe, pur şi simplu. Am căutat pe internet albumul de poze de la absolvirea clasei mele. Cineva făcuse următorul comentariu: „Oare ce s-o fi întâmplat cu memorabila Alice-Chiloţi-Uzi?"

– O, te uiţi la albumul de poze, spuse David, aruncând o privire peste umărul meu. Eşti şi tu pe-acolo?

– Ăăă, nu, n-am niciun chef să cad pradă acestei prostii numite „criza vârstei de mijloc", am răspuns eu, oprind în grabă calculatorul.

În seara aceea, culcatul copiilor îmi dăduse de furcă mai mult decât de obicei, aşa că m-am ridicat cu greu din faţa computerului şi m-am prăbuşit pe canapea. Abia acum îmi dădeam seama cât eram de obosită după noaptea precedentă, în care nu dormisem mai deloc, din cauza discuţiilor legate de examenul fiicei noastre. Am schimbat de pe un canal tv pe altul, până când am dat de o emisiune în care era vorba despre un cuplu de tineri ce deciseseră să renunţe la viaţa haotică din Londra şi să devină cultivatori de măslini în Toscana. M-am întrebat dacă proprietarii fermelor de măslini or fi urmărind, la rândul lor, emisiuni despre oameni care decid să devină părinţi anxioşi, din zona metropolitană, care claxonează ca turbaţi în mijlocul traficului îngrozitor, din cauză că au întârziat deja la ora de dansuri populare scoţiene a fiicei lor. Scoţând un oftat prelung şi extenuat, m-am descălţat şi, tolănindu-mă cât mai confortabil pe canapeaua mea preferată, am dat să îmi umezesc buzele uscate cu puţin vin alb, pe care mi-l turnasem într-un pahar.

Însă paharul nu respectă traseul prevăzut de mine. Îşi continuă direcţia ascendentă, fiind preluat din mâna mea de David – cu multă dexteritate, nimic de zis – şi aşezat mai apoi pe noptieră, lângă el.

– Mă tem că vinul trebuie să mai aştepte, domnişoară. Acum ai de lucru...

– Cum? Nu fi ridicol. Dă-mi înapoi paharul!

– Nu se poate să te apuci de test după ce ai consumat alcool. O să-ţi afecteze nota. O să bei după ce termini – asta va fi recompensa ta.

– Nu mă trata ca pe-un copil, David. Îmi vreau vinul înapoi şi chiar în clipa asta!

– După ce faci testul la matematică. Haide! La mine pe birou te aşteaptă exerciţiile împreună cu o cană de lapte şi nişte biscuiţi.

Cum se face oare că, de câte ori iniţiez câte un proiect, soţul meu trebuie să fie mult mai scrupulos decât mine însămi? De ce n-am avut şi eu şansa de a mă mărita cu unul dintre soţii aceia minunaţi, cărora nu le pasă nici cât negru sub unghie de nevestele şi de copiii lor?

– Îl fac mâine, am mormăit eu pe un ton îmbufnat.

– Nu, ăsta e un subterfugiu. Ţi-am făcut un program de revizuire a cunoştinţelor, mai zise el, vârându-mi sub nas o foaie cu un tabel, de parcă ar fi fost vorba de un for suprem, în faţa căruia niciunul din noi nu putea obiecta. Ei, haide, dacă tot ne-am decis să facem chestia asta, trebuie s-o facem cum scrie la carte. Toţi copiii care participă la examenul ăsta iau ore în particular de vreo doi ani de zile; ar fi absurd să pretinzi că te vei descurca mai bine decât ei doar fiindcă eşti o femeie adultă. Au trecut mai bine de douăzeci de ani de când ţi-ai luat primul examen la matematică.

Nu părea momentul să-i mărturisesc soţului meu că, de fapt, eu nici măcar nu-mi luasem primul examen la matematică. Îl picasem de două ori şi după aceea renunţasem. Şi în ziua

de azi programez aparatul video la ora 18.30, ratând astfel înregistrarea emisiunii care începe, de fapt, la opt și jumătate.

– Ei bine, aveam de gând să mă mai odihnesc vreo zece minute, dar pot să încep de-acum, dacă vrei, am zis, ridicându-mă de pe canapea. Am treizeci și șase de ani. Presupun că nu-i deplasat să afirm că sunt mai deșteaptă decât un elev de zece sau unsprezece ani...

David făcuse o curățenie desăvârșită pe birou. Lumina veiozei cădea direct pe coala albă de hârtie, pregătită pentru test, alături de care se odihnea un creion proaspăt ascuțit. Pe birou mai era un ceas cu alarmă care ticăia destul de zgomotos.

– Am încercat să creez un cadru cât mai autentic. Nu uita să-ți verifici răspunsurile, îmi spuse el, și să păstrezi și ciornele.

– Da, da, știu, am răspuns eu scurt.

– Iar dacă nu știi răspunsul la o întrebare, treci la următoarea și revii la sfârșit asupra ei, dacă îți rămâne timp.

– Ei, gata, nu se poate așa! Renunț. Dacă ai de gând să mă bați la cap și să faci pe deșteptul cu mine, prefer să rezolv singură testele, în ritmul meu.

– Dar asta îi spui și tu lui Molly de fiecare dată.

– Molly are unsprezece ani.

– La fel și tu, draga mea. Trebuie să umbli ca o elevă de unsprezece ani, să vorbești ca o elevă de unsprezece ani, să scrii ca o elevă de unsprezece ani, să te și foiești ca o elevă de unsprezece ani. Haide, rezolvă testul ăsta și am să-ți cumpăr un CD cu Avril Lavigne.

Am citit prima întrebare, care mi s-a părut extrem de simplă. Transformarea fracțiilor ordinare în fracții zecimale... Mi-am amintit că făcusem astfel de exerciții cu Molly. 1/100 înseamnă 0,01 ca fracție zecimală, așadar, am notat rapid răspunsul în căsuța corespunzătoare, moment în care am auzit în spatele meu un mormăit aprobator.

– Te rog să închizi ușa, David.

L-am auzit împingând ușa și, fără să îmi întorc capul, am adăugat:

– Pe dinafară am vrut să spun.

Mă întreb câteodată cum de reuşesc unele cupluri căsătorite să realizeze ceva împreună. Oare Hilary Clinton chiar a crezut că va putea să facă o reformă în domeniul asigurărilor de sănătate, când preşedinte era însuşi soţul ei?

– Bill, ai studiat raportul meu referitor la reformele din sănătate?

– Nu-i nevoie s-o spui *pe tonul ăsta*...

– N-o spun pe niciun ton, vreau doar să ştiu dacă te-ai obosit să-l citeşti măcar?

– Dacă m-am obosit? Acum vrei să spui că sunt şi leneş? Doar fiindcă am uitat de aniversarea noastră atunci când am invadat Somalia...

Eram ferm hotărâtă să nu fac nicio greşeală, ca să nu-i dau lui David prilejul să ţâţâie şi să clatine din cap, cu un aer dezamăgit. Soţul meu se considera un intelectual fin. Când urmărea la televizor emisiunile-concurs de cultură generală, gen *Vrei să fii miliardar*, de obicei dădea răspunsuri greşite, dar se mândrea totuşi cu faptul că răspunsurile lui coincideau cu cele date de concurenţii aceia supradotaţi. Ei bine, în seara asta n-o să-i dau prilejul să se umfle în pene. La vederea testului meu, va fi obligat să spună: „Felicitări! Ai obţinut punctajul maxim", străduindu-se să-şi reprime un uşor sentiment de dezamăgire. Am terminat cu fracţiile zecimale şi am trecut la următorul subiect.

„Care sunt următoarele *două* numere din şirul: 2, 3, 5, 7, 11, 13, 17...?" Buuun, mi-am zis, răspunsul nu-ţi sare în ochi din prima, dar de obicei întrebările astea sunt destul de simple – trebuie doar să le prinzi şpilul... Să vedem, deci... numerele cresc mai întâi cu câte o unitate, apoi cu câte două unităţi şi logic ar fi să crească apoi cu trei unităţi, nu? Dar nu-i aşa... fir-ar să fie! Am mai citit o dată întrebarea, ca să mă asigur că n-am trecut cu vederea vreun amănunt semnificativ.

A, m-am prins. Dacă îl aduni pe 2 cu 3, obţii numărul următor, 5. Deci, dacă îl adun pe 3 cu 5, ar trebui să obţin, din

nou, numărul următor, care este... la naiba, e 7. Or fi vrut să scrie 8 şi or fi greşit... Am încercat să mă concentrez exclusiv asupra problemei, dar de câte ori îmi canalizam atenţia în această direcţie, într-o altă parte a minţii mele parcă se declanşa alarma unei maşini, aşa că, după zece minute, continuam să mă zgâiesc zadarnic la şirul de numere, care îmi deveneau tot mai neclare, contopindu-se între ele. Uf, e ATÂT de nedrept, am bombănit în sinea mea, înfuriată că trebuie să mă supun pe mine însămi la o asemenea corvoadă. Stăteam cu capul proptit în palmă şi cu cotul împins înainte, de-a curmezişul biroului. Am scos un oftat prelung, de nemulţumire. Mi-am trecut degetele prin păr şi am observat câteva fire de mătreaţă căzând pe coala de hârtie. Mătreaţă, câh, oare de când aveam eu mătreaţă? Pe umeri nu aveam, asta în mod sigur, dar scărpinându-mă în cap energic, am văzut mai multe fărâme de piele aterizând pe testul meu. Am ajustat becul veiozei ca să le pot studia mai bine, scuturând foaia pe birou. Erau şi câteva fire de păr negru acolo, precum şi unul complet alb. Nu era de-ajuns că începeam să încărunţesc, acum îmi mai şi pierdeam podoaba capilară. Încetul cu încetul, aveam să mă transform într-o bătrânică din acelea cu părul rar şi alb ca neaua, ce nu reuşeşte să ascundă scalpul roz şi lucios. Cât de curând aveam să-mi cumpăr un cărucior pentru cumpărături din stofă cadrilată, urmând să-l umplu cu franzelă albă, la jumătate de preţ şi să mă duc să hrănesc porumbeii, pe pajişte.

– Au trecut douăzeci de minute, mă anunţă David de dincolo de uşă. Ar trebui să fii deja la secţiunea a doua!

– Mulţumesc, iubitule! am strigat eu, fluturând două degete identice înspre uşă.

Am măturat rapid cu palma fragmentele fascinante din propriu-mi scalp şi am revenit la problemă. Eram cu mult în urmă. Nu parcursesem nici măcar jumătate din prima secţiune. Am lăsat deoparte şirul acela tâmpit de numere, evident tipărite greşit şi am mers mai departe, la procente. „Dacă Simon are 7 mere, Peter are 6 mere şi Jennifer are 11 mere, cât

la sută din numărul total al merelor are Peter?" Simplu. În total sunt 24 de mere, iar Peter are 6, aşadar ca să obţin procentul, trebuie doar să înmulţesc merele lui Peter cu 24 şi să împart la 100, ceea ce înseamnă... 1,44%. Hmmm, nu sună prea bine. În regulă, atunci să încercăm altfel. Fac 24 împărţit la 6, înmulţesc cu 100 şi obţin... 400. Peter are 400% din totalul de 24 de mere. Treaba devenea serioasă. În ritmul ăsta, aveam toate şansele să obţin o notă jalnică. Nu-mi făceam griji în privinţa examenului pe care urma să-l dau în locul lui Molly – ciudat, dar momentul respectiv părea prea departe ca să-mi bat capul cu el. Ce nu suportam, în schimb, era gândul că voi fi nevoită să înfrunt reacţia lui David vizavi de eşecul meu. Gândul că el avea să-mi explice pe îndelete, toată seara, unde greşisem. Tonul pe care avea să-mi spună: „Vrei să spui că nici măcar nu ştii să calculezi un procent?"... Trebuia să reuşesc cu orice preţ, fie şi numai ca să nu ajung în situaţia de a-mi ucide bărbatul cu mâna mea, de a-mi lăsa copiii în grija statului şi de a-mi petrece restul vieţii într-un penitenciar pentru femei, trimiţându-le scrisori obscene fotbaliştilor din Liga I.

Adunările de pe pagina următoare păreau total neinteligibile. Am intrat în panică. Poate că sufăr de vreo formă de „discalculie", mi-a trecut prin cap, poate că sunt „numerofobă". Într-o zi, nu de mult, când am luat prânzul împreună cu Ffion şi Sarah, la restaurant, nota de plată a aterizat pe masă fix în faţa mea, aşa că mie mi-a revenit sarcina de a face calculele de rigoare. Am privit-o cu atenţie pentru un timp, pentru ca în final să le anunţ pe convivele mele: „Apropo, de data asta fac eu cinste, vreau să plătesc eu nota... nu, insist, tu ai plătit parcarea". Nu că Ffion ar fi opus vreo rezistenţă.

În mintea mea domnea atâta confuzie şi harababură – mai ceva ca-n podul casei. Cândva ştiam unde este locul fiecărui obiect de-acolo, dar acum se îngrămădiseră atâtea vechituri inutile, încât nu-mi mai venea să mă ating de nimic. Creierul lui David, în schimb, era exact ca biroul său: aerisit şi

ordonat. Privind în jurul meu, prin încăpere, m-am gândit că, pe vremea când eram studentă, nu mi-aș fi închipuit în ruptul capului că o să ajung să mă mărit cu un bărbat care are obiceiul să-și acopere computerul cu o învelitoare de polietilenă în fiecare seară. Pe biroul său impecabil se găsea un suport de creioane, mereu plin cu creioane. CD-urile lui se aflau toate în carcasele originale. Tot pe birou mai era un calendar cu pagini detașabile, care afișa – culmea! – chiar ziua de azi, un suport magnetic de agrafe pentru hârtie, încadrat perfect între rola de bandă adezivă și calculatorul de buzunar. Un calculator de buzunar!

Acesta parcă se uita țintă la mine, atâtându-mă să-l pornesc, doar cât să verific câteva socoteli – pe care, oricum, eram sigură că le rezolvasem corect. Nu fi caraghioasă, mi-am zis în sinea mea. Scopul acestui test este să vedem cât de mult am de învățat până la examenul de la sfârșitul lunii. Dacă trișez acum, nu-i decât o risipă de timp. Și oricum, la cum îl cunosc pe David, o fi scos bateriile din calculator, pentru orice eventualitate. Gândul acesta m-a indignat de-a dreptul: auzi, să aibă așa de puțină încredere în mine! Prin urmare, am apăsat pe butonul de pornire, ca să verific dacă funcționează sau nu. Un zero pătrățos începu să-mi facă cu ochiul, de parcă ar fi vrut să-mi dea de înțeles că asta o să fie nota mea finală. Mi-am verificat de două ori ultimul răspuns și am constatat că e corect, așadar, nu făcusem niciun rău că apelasem la calculator. În schimb, răspunsul precedent se dovedi a fi greșit, așa că am scris suma corectă, pe considerentul că n-are niciun rost să las soluția greșită, dacă tot am aflat că e greșită. Apoi calculatorul îmi aduse la cunoștință că răspunsul la prima întrebare din secțiunea a doua este 147. De asemenea, am aflat că numărul mediu de cârlige de rufe de la întrebarea numărul șapte este 93. Am calculat că 6 din 24 reprezintă, de fapt, 25%. Rădăcina pătrată din 196 este 14. Prânzul la restaurant le-ar fi costat câte 13,72 lire pe fiecare dintre prietenele mele. Am parcurs în viteză toate trei secțiunile, recuperând timpul

pierdut. Erau şi probleme cărora nu le puteam da de capăt nici măcar cu ajutorul calculatorului, dar majoritatea s-au rezolvat instantaneu, aşa încât mi-au mai rămas douăzeci de minute, în care mi-am dat seama că numerele din şirul acela nesuferit aveau toate ceva în comun. Bineînţeles, erau numere prime. La fel ca Ffion şi banii ei, nu se puteau împărţi. Aşadar, următoarele două numere din şir erau 19 şi 23. Simţind cum îmi revine optimismul, am reuşit să rezolv singură ultimele probleme din test. Izbutisem, terminasem testul la timp şi, în plus, aveam senzaţia că mă descurcasem admirabil. Am dat să închid calculatorul. Era un model de ultimă generaţie, plin cu butoane din care nu înţelegeam o iotă. Pe unul scria „sin"[1] şi am apăsat pe el şovăielnic, aşteptându-mă ca pe ecran să apară îndemnul „căieşte-te".

– Timpul a expirat! rosti David năvălind pe uşă.

Am scos un ţipăt uşor, de surprindere şi, instinctiv, am dat să acopăr calculatorul cu braţul. Gestul brusc îl împinse de-a lungul biroului, până aproape de margine, cât pe ce să cadă jos, dar l-am prins la timp şi acum îl ţineam pe-o muchie, apăsându-l tare cu cotul.

– O, mă faci să-mi sară inima din piept! am zis eu.

Nu-mi puteam clinti braţul din loc – calculatorul ar fi căzut şi s-ar fi izbit de podea.

– Bine, hai să vedem cum te-ai descurcat, spuse David.

– Bună idee, am replicat eu zâmbind, fără să mă urnesc din loc.

– Ciudat, remarcă el, privindu-şi cu atenţie biroul aranjat impecabil. Ceva nu-i în regulă aici.

Între suportul magnetic de agrafe şi rola de bandă adezivă se căsca un gol ce sărea în ochi. Simţeam că nu mai rezist prea multă vreme cu cotul apăsat pe calculator.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil, în limba engleză „sin" însemnând atât „păcat", cât şi abrevierea funcţiei trigonometrice cunoscute sub numele de „sinus" (n.tr.)

– S-a terminat banda adezivă. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea.

Puse mâna pe coala de hârtie de sub nasul meu şi se duse cu ea în bucătărie. Răsuflând uşurată, am pus numaidecât calculatorul la locul lui. Apoi mi-au căzut ochii pe foaia următoare din dosarul pe care el îl lăsase la vedere: „Doar pentru părinţi: răspunsurile la Testul Întâi".

– Felicitări! Te-ai descurcat fantastic! exclamă David, venind în sufragerie, unde mă surprinse dând pe gât paharul cu vin la care fusesem nevoită să renunţ mai devreme. Ai obţinut un procentaj de nouăzeci şi unu la sută la prima încercare şi, din câte spui, testul la matematică ţi se pare cel mai dificil...

– Mă rog, am mormăit eu, strecurându-mă pe lângă el ca să-mi torn încă un pahar cu vin. Nu voiam ca un eventual contact vizual să-mi trădeze sentimentul de vinovăţie.

– Ei, nu eşti mulţumită? mă întrebă el, oarecum dezumflat.

– Ba da, e grozav, unde-i sticla de vin?

– Alice, tocmai ai obţinut o notă în măsură să-i asigure lui Molly un loc la Colegiul Chelsea şi totuşi pari dezamăgită.

– Nu, sunt doar obosită.

Era un dram de adevăr în spusele mele, dar în adâncul inimii eram supărată. Ticăloşii ăia avuseseră dreptate. Nu făceam decât să mă păcălesc pe mine însămi. De asemenea, mă irita prezumţia lui că toată treaba avea să fie atât de simplă pentru mine.

– În orice caz, am ghicit majoritatea răspunsurilor. Pot spune că am avut noroc...

– Adică ai ghicit că rădăcină pătrată din o sută nouăzeci şi şase este paisprezece? Hai, lasă, ai fost nemaipomenită. O să dai lovitura.

– *Ba n-o să dau nicio lovitură, bine?* am izbucnit eu. Nu-i aşa de uşor pe cât crezi tu! Habar n-ai ce mare e presiunea, ce uriaşă e responsabilitatea care îmi apasă pe umeri. Şi aşa-i greu să fii o mamă bună, fără să mai trebuiască să dai şi examene la matematică decisive pentru viitorul lor! De parcă n-aş trece

printr-o grămadă de teste, zi de zi, acum mai trebuie şi să verific în grabă dacă opt douăsprezecimi înseamnă şaptezeci şi cinci de procente nenorocite, asta ştiind că cea mai mică greşeală i-ar putea ruina toată viaţa fiicei mele!

– Şaizeci şi şase.

– Ce?

– Opt douăsprezecimi înseamnă două treimi, adică şaizeci şi şase, virgulă perioadă şase. Sunt convins că ai fi dat răspunsul corect dacă ai fi verificat... bâigui David, dându-şi seama că nu este momentul cel mai potrivit să mă corecteze.

– Pân-aici a fost! Renunţ! N-ai decât să dai tu nenorocitul ăsta de examen. Te îmbraci cu o cămaşă cadrilată, îţi pui o perucă blondă şi te dai drept o fată de unsprezece ani, dacă eşti atât de grozav la matematică.

– Dar am 1,85 metri.

– Ei, şi? O fată cam înaltă pentru vârsta ei...

– Şi am şi mustaţă.

– Ei şi? Şi Ffion are, nu-mi pasă, nu pot s-o fac! Nu vreau s-o fac. N-o să meargă.

Am pretins că mă duc să înapoiez filmul lui Alfie la centrul de închirieri video, deşi nu exista niciun motiv ca lucrul acesta să mă enerveze în aşa măsură încât să trântesc cu violenţă uşa de la intrare. Abia când am ajuns afară mi-am dat seama că nu am cheile de la maşină în buzunar. În niciun caz n-aveam de gând să intru din nou în casă, să aud iar încurajările pline de optimism ale lui David, prin urmare, m-am hotărât să merg pe jos. Locuiam la doar cinci minute de strada principală – cincisprezece, cu maşina – , dar dintr-odată mi-am dat seama că nu făcusem niciodată drumul pe jos, după lăsarea întunericului. În timp ce înaintam cu paşi energici printre maşinile de teren şi tufele de gard viu, am realizat că nu doar lenea era motivul care mă determina să mă urc în maşină ori de câte ori aveam nevoie de o cutie de lapte. Mai era şi frica. Pur şi simplu mi-era frică să mă plimb pe strada mea pe întuneric.

„Fă din frică prietena ta", îmi repetam întruna în minte, iuțind pasul în dreptul unor pubele ce arătau cam suspect și răsuflând ușurată să constat că în spatele lor nu se ascunde niciun tâlhar. „Fă din frică prietena ta." De ce mă încălțasem cu niște pantofi atât de zgomotoși? Tropăitul grăbit al pașilor mei părea să anunțe în gura mare: „Femeie singură și bogată, ieșită noaptea la plimbare, cu telefonul mobil și poșeta doldora de lucruri de valoare. Probabil are și un Rolex. Serviți-vă fără rețineri". Un fluturaș primit recent de la patrula de cartier relata cum un bărbat care locuia în vecinătate fusese atacat și jefuit de servieta pe care o avea asupra lui, dar apucase să le facă o poză hoților, cu noul său telefon mobil. Inițial gestul său mi s-a părut foarte inspirat, dar apoi am citit că, în urma actului său de curaj, tâlharii se întorseseră și-i șterpeliseră și telefonul. Am strâns la piept caseta video, căutând să ascund râvnita pradă de potențialii răufăcători; mi-i și imaginam pe membrii unei organizații criminale încercând să dea la schimb o casetă furată cu *Barney și prietenii săi*, pentru o doză de cocaină. În șanțul de la marginea drumului scânteiau cioburile de la geamul spart al unei mașini; în depărtare se auzea sirena unei mașini de poliție, gonind către un loc al unei crime – nimic neobișnuit.

Brusc, în fața mea apărură două siluete, decupându-se din umbră. Doi adolescenți înalți, amândoi cu gluga trasă pe cap, ieșiseră dintr-o casă și acum veneau spre mine. Până aici mi-a fost, mi-am zis. Frica nu era deloc prietena mea – întotdeauna m-a făcut să mă simt îngrozitor. Pașii îmi deveniră șovăielnici, în schimb inima a început să-mi bată nebunește. Am continuat să merg spre ei preț de câteva clipe, gândindu-mă că ar fi bătător la ochi să mă întorc acum din drum, gest care le-ar da de înțeles că mă declar învinsă și mă predau de bunăvoie. La un moment dat au trecut pe sub lumina portocalie a unui felinar stradal și atunci am avut prilejul să-i văd mai bine: amândoi erau negri, lungi și deșirați, cu o expresie sumbră pe chip. Umblau la câțiva metri distanță unul de celălalt,

aşa încât eram obligată să trec exact printre ei. Acela avea să fie, cu siguranţă, momentul în care aveau să mă atace. Unul din ei era de-a dreptul uriaş, cred că avea vreo doi metri; oare el avea să mă lovească, în timp ce tovarăşul său avea să-mi smulgă poşeta? Oare urmăreau şi altceva decât poşeta? Citisem la un moment dat despre un tâlhar care îi tăiase degetul unei femei doar ca să-i ia verigheta. Poate că şi tinerii din faţa mea citiseră articolul cu pricina, din ziarul *Mail*, şi se hotărâseră să încerce şi ei manevra respectivă. Ne mai despărţeau abia vreo şase metri când, brusc, am făcut stânga-mprejur şi am luat-o la fugă în direcţia opusă, spre casă. De fapt, n-am fugit de-a binelea, ci doar am iuţit pasul, inundată de valuri de adrenalină, cu inima bătând mai-mai să-mi spargă pieptul. I-am auzit râzând în spatele meu, foarte aproape, moment în care n-am mai stat pe gânduri şi am ţâşnit înspre poarta acţionată electronic, pe care o instalasem la capătul aleii de lângă casă. Cu mâini tremurătoare, am vrut să introduc codul de acces. Nouă-patru-nouă-şase – data naşterii lui Jamie era codul numeric pe care îl foloseam în toate situaţiile. Beculeţul roşu începu să clipească şi un bip sfidător îmi dădu de înţeles că preaiubitul meu cod expirase. Ne instalasem cel mai grozav sistem de securitate disponibil, ceea ce însemna că, la fiecare două luni, trebuia să ne schimbăm codul de acces. Montasem această poartă sofisticată ca să ne apere de infractori şi iată că acum eram încuiată pe dinafară, aruncată în gura lupului – în cazul de faţă, doi lupi ce urmau să mă tâlhărească. Am apăsat butonul soneriei, înnebunită, dar era prea târziu. I-am zărit cu coada ochiului: erau la un pas de mine.

Oare o să spună ceva sau o să treacă direct la fapte, m-am întrebat, cu ochii strâns închişi şi capul vârât între umeri. „Nu!" am scâncit eu. Clipa aceea îngrozitoare s-a prelungit preţ de mai multe secunde. Am deschis ochii şi am văzut că cei doi trecuseră de mine, mergând în acelaşi ritm, tot la distanţă unul de celălalt, râzând şi glumind între ei. Abia în momentul acela mi-am dat seama că, în ciuda staturii gigantice a unuia din ei,

nu erau decât doi puşti care se plimbau pe stradă, fără o ţintă anume, şi, cu siguranţă, fără intenţii criminale la adresa mea.

„Mă sperie adolescenţii de culoare. Iată, am spus-o. „Eu, Alice Chaplin, mă tem de adolescenţii de culoare." Oare este o dovadă de rasism să afirm lucrul acesta? Probabil că da. Nu am considerat niciodată că sunt o persoană cu înclinaţii rasiste. Rasiştii sunt nişte microbişti raşi în cap, cu tatuaje şi buldogi, care-şi lipesc pe geamuri afişe de-ale Partidului Naţionalist Britanic – iar din ăştia nu prea găseşti pe Oaken Avenue. Eu, în schimb, subscriu părerii generale potrivit căreia, din punct de vedere moral, rasismul este un *Lucru Negativ*. Ce cred despre Nelson Mandela şi Martin Luther King? Nişte *Personaje Pozitive*, indiscutabil. Dar despre Ku Klux Klan? *Personaje Negative*, fără doar şi poate; dac-aş vedea vreodată pe cineva că poartă un capişon alb, ascuţit şi arde o cruce, mi-aş face cea mai proastă părere despre persoana în cauză, puteţi fi siguri de asta. Însă despre adolescenţii de culoare? Ei bine, aici îmi pare rău, dar nu există decât două variante: să mint sau să afirm că mă tem de ei – asta simt. Poate că, la vârsta de paisprezece ani, şi Nelson Mandela cu Martin Luther King aveau obiceiul să hoinărească pe Oaken Avenue, cu gluga trasă pe cap, călare pe nişte biciclete ce nu păreau să le aparţină. Poate că Trevor McDonald[1] şi-a descoperit pasiunea pentru jurnalism mâzgălind cu graffiti stâlpii podurilor de cale ferată. Se prea poate ca adolescenţii aceia de culoare, care par să nu meargă mai deloc la şcoală şi care lasă resturi de hamburgeri prin metrou, să ajungă, la maturitate, nişte crainici super apreciaţi sau lideri de seamă, ce vor ţine discursuri tulburătoare despre libertate sau despre alte subiecte înălţătoare, însă până atunci eu, una, nu pot să fiu o ipocrită şi să pretind

[1] Jurnalist britanic născut în 1939, originar din Trinidad-Tobago, a lucrat multă vreme ca prezentator de ştiri, fiind primul crainic de culoare din Regatul Unit, calitate în care a primit cele mai multe premii din televiziunea britanică (n.tr.)

că nu mă simt intimidată, ameninţată şi speriată de *adolescenţii de culoare.*

Reacţia mea are la bază, firește, temerea că un adolescent de culoare s-ar putea să vrea să mă tâlhărească. Că, dacă aş încerca să-mi croiesc drum printre bicicletele ce blochează trotuarul cufundat în întuneric, unul dintre aceştia s-ar putea să-mi smulgă geanta din mână şi apoi să pedaleze în viteză spre ascunzătoarea ştiută doar de el, unde ar goli cu înfrigurare conţinutul poşetei, socotind surescitat câţi gologani ar putea să primească pe o umbrelă de buzunar, pe o sticluţă de parfum şi pe vreo două tampoane vechi şi ponosite de-atâta stat în poşetă. Şi chiar dacă poliţia ar pune mâna pe el, se ştie că tampoanele nu le mai vezi înapoi în vecii vecilor. Ar putea asigurările, indiferent de sumă, să compenseze pe de-a-ntregul valoarea lor sentimentală? O să mai găsesc eu altă umbrelă de buzunar cu două spiţe rupte, cumpărată de la Boots, cu 4,99 lire?

Prin urmare, dacă nu paguba materială mă îngrijorează, oare ce mă înspăimântă, de fapt? Presupun că gândul de-a fi expusă în mod direct unui act de agresiune, ideea că un seamăn de-al meu poate fi animat de atâta ură şi dispreţ la adresa mea, asta mă îngrozeşte. Iar teama aceasta nu mi se trage de la vreo experienţă personală. N-am fost niciodată atacată, jefuită, nici măcar deranjată de vreun adolescent de culoare. Am suferit mai multe agresiuni din partea cucoanelor în vârstă ce mă înghionteau în autobuz, dar cu toate astea nu mă trec transpiraţiile când văd o pensionară ce se deplasează în cărucior electric, temându-mă că, poate, pune la cale un atac armat.

Presupun că şi de adolescenţii albi mă tem în aceeaşi măsură, cel puţin de specia aceea cu glugă şi paloare bolnăvicioasă, care merg cu bicicleta pe trotuar, în timpul nopţii, fără faruri şi par să se hrănească doar cu chipsuri. De ce nu pot delincvenţii juvenili din ziua de azi să arate ca pe vremuri? Rumeni în obraji, cu părul vâlvoi, cântând celebra melodie din

Oliver! şi dansând în plină stradă? Nu mi-i pot imagina pe derbedeii din ziua de azi şterpelind fără ruşine un măr de pe taraba unui zarzavagiu amator de step din Covent Garden[1]. E adevărat, nici copiii mei n-ar avea poftă de mere – ar trebui să se oprească din cântat şi din dansat cât timp curăţ eu coaja mărului, îl tai felii, pe care mai apoi le amestec cu câteva boabe de stafide sută la sută naturale.

În cartea *Fă din frică prietena ta* scria că singurul mod în care pot să-mi înving cele mai mari temeri este să mă confrunt cu ele. Asta înseamnă să mă vântur de colo colo pe stradă, la miezul nopţii, cu un lanţ de aur la gât, vorbind cu voce tare la un telefon mobil care costă o avere? Nu eram încă pregătită să fac una ca asta. Iată că în seara asta nu reuşisem să ajung nici măcar până la capătul străzii mele. Am preferat să intru înapoi în casă, să-mi iau cheile de la maşină şi să conduc până la centrul de închirieri, unde, în loc să schimb două vorbe cu puştiul plin de coşuri din spatele tejghelei, am aruncat, pur şi simplu, caseta în cutia cu returnări de la intrare, după care m-am întors glonţ acasă, ferecând uşa după mine. Spaima pe care-o trăsesem în seara asta nu făcuse decât să-mi reamintească de ce eram atât de îndârjită s-o înscriu pe Molly la Colegiul Chelsea. Pentru că îmi doream s-o feresc de bandele de delincvenţi juvenili ce bântuie pe străzi şi de golani precum puştiul de la centrul de închirieri, care au cercei în sprâncene, în buze şi probabil şi-n organele interne. Voiam s-o protejez de toţi indivizii aceia care mă înspăimântă pe mine; îmi doream să cunoască doar tineri manieraţi, adolescenţi preocupaţi de mediul înconjurător, care consideră că e mişto să ştii pe de rost tabla înmulţirii cu doisprezece şi trimit scrisori de mulţumire după Crăciun. Într-un asemenea ambient fiica mea avea şanse să devină o domnişoară fermecătoare şi bine educată, cu un

[1] Aluzie la cunoscuta scenă din musicalul *Oliver Twist*, realizat în anul 1968, în care personajul principal şterpeleşte nişte mere de pe o tarabă din piaţă (n.tr.)

prieten care să nu aibă cuvintele „dragoste" şi „ură" tatuate pe articulaţiile degetelor, ci să facă parte din orchestră, ca şi ea, şi să se exprime cam aşa: „Bună, doamnă Chaplin, vă promit că ne întoarcem de la cinema la ora nouă şi jumătate; mare noroc că rulează *Camera cu vedere*[1], tocmai studiem această carte la cursul de lectură, deşi, evident, nimic nu se compară cu citirea romanului în sine".

Presupun că, dacă e să fiu absolut sinceră, totul se reduce la diferenţa dintre clasele sociale. Personal, nu aveam relaţii cu vecinii de cartier şi nici pe copiii mei n-aveam curajul să-i las să se împrietenească cu „puştii de la bloc". Nu participasem la nicio serată la care să fiu nevoită să spun: „Ffion, fă cunoştinţă cu Shaz. Shaz lucrează ca recepţioner la salonul de bronzare rapidă Instant Tan şi speră să câştige la loterie". Populaţia indigenă din această zonă a părţii de sud a Londrei era un trib cu totul străin pentru mine, iar blocurile lor cenuşii şi respingătoare îmi păreau dintr-o altă ţară. De fapt, dintr-o altă lume, căci în Umbria sau Provence îmi făcea plăcere să merg, pe când în ghetoul ostil al locuinţelor de stat nu m-aş fi aventurat nici să mă pici cu ceară. Traficanţii de droguri de prin zonă cu siguranţă nu îşi ademeneau clientela cu sirop de echinacea.

Poate că şcolile ar trebui să organizeze un soi de programe de „schimb de copii". Pe vremea mea se făceau mereu astfel de schimburi cu diverse şcoli din Franţa; eu însămi am stat timp de două săptămâni la o „familie de francezi obişnuiţi" din Lille, deşi nu pot să cred că era ceva obişnuit să-ţi ţii căţelul legat lângă maşina de spălat, într-un garaj subteran mirosind a ciment sau să-i forţezi pe copiii englezi aflaţi în vizită să mănânce ceva ce chiar şi astăzi, după atâta timp, sunt convinsă că era slănină crudă. Poate că în ziua de azi ar fi bine ca schimbul de copii să aibă loc între clasele sociale; în loc să-i

[1] *A Room with a View*, titlul original în lb. engleză – capodoperă a scriitorului britanic E.M. Forster şi ecranizarea romanului cu acelaşi nume (n.tr.)

trimitem peste hotare, ar trebui să-i mutăm, pur şi simplu, în josul străzii pentru câteva săptămâni, la o familie de muncitori cumsecade: să bea suc la plic, să poarte pufoaice din acelea umflate, cu emblema echipei Yankees pe spate şi să stea pe stradă până târziu, după căderea nopţii. Bineînţeles, am păstra legătura cu ei. Jamie mi-ar putea trimite o carte poştală, descriindu-mi felul în care s-a adaptat în noua sa familie din sânul clasei muncitoare:

> Dragă mamă,
>
> Mă strădui să învăţ cât mai bine limbaju' ăsta bestial. Mă distram pe cinste până fusei stropşit de un tren de care mă atârnasem. Îi zisei lui Kev că-mi arde gâtlejul după ceva medicamente care să-mi aline durerea – barosanu' mi-a zis că-mi face el rost de ceva mişto, pricepi? Auzi, gagica, Strangeways[1] o fi vreun spital?
>
> Cu drag, Jamie.

Era clar că David se gândise mult cum să deschidă discuţia despre izbucnirea mea inexplicabilă, fiindcă în seara următoare, când ne-am băgat în pat, mi-a spus aşa, ca din întâmplare, că ar fi bine să ne hotărâm ce fel de haine am să port la examen. Era o tactică îndrăzneaţă, dar care îi mai reuşise şi altădată. Amândoi ştiam că, de fapt, întrebarea care îl preocupa era: „Sper că n-ai vorbit serios aseară, nu-i aşa?" În baza aceluiaşi cod misterios, răspunsul meu ironic, cum că o să caut pe la magazinele de copii, se traducea în felul următor: „Bine, bine, retrag ce-am spus, rămâne cum am stabilit". În ciuda eşecului meu deplorabil la primul test pe care îl dădeam după douăzeci de ani, tot nu vedeam altă cale. Îmi doream în continuare să deţin controlul asupra evenimentelor; era singura soluţie prin care puteam spera la un deznodământ victorios. Fiica mea

[1] Nume sub care mai este cunoscută închisoarea Her Majesty's Prison, o închisoare de maximă securitate din Manchester, Anglia (n.tr.)

avea să aibă parte de cea mai bună educaţie posibilă, şi de-ar fi fost să mor pentru asta... desigur, după examen.

Stăteam întinşi unul lângă altul, pe întuneric. Eu mă gândeam că, dacă David m-ar medita şi eu aş învăţa cu sârguinţă, făcând întruna exerciţii, cu siguranţă aş fi în stare să obţin punctajul maxim la un examen destinat copiilor de unsprezece ani; la momentul cuvenit, Molly şi-ar da examenul acasă şi în felul acesta ea ar crede că e meritul ei, dar ar trebui să-i dăm în continuare ore în particular, ca să nu rămână în urma celorlalţi. O, să nu uităm de Jamie, care trebuia şi el supravegheat la lecţii, în timp ce Alfie urma să meargă şi el la şcoală, în septembrie. În timp ce eu mă gândeam la toate astea, David se întreba, probabil, dacă exista vreo şansă să facem dragoste.

Am întins mâna spre dulăpiorul de la căpătâiul patului şi l-am simţit pe David foindu-se iritat de îndată ce bulele de pe folia de polietilenă îşi începură pocnetele seci.

– Chiar trebuie să faci asta? oftă el.

Pac!

– Mă ajută să adorm, i-am replicat eu, pipăind folia cu degetele, în căutarea ultimelor băşici rămase intacte.

Pac!

– De ce nu poţi folosi şi tu nişte mărgele din alea împotriva stresului? Sau să asculţi buletinul meteo la radio, ceva de genul ăsta?

– Am încercat. Dar îmi sare somnul. Stau în pat cu sufletul la gură, să aflu dacă nu cumva se abate vreun uragan asupra Claphamului.

Pac!

Cu fiecare pocnitură aveam senzaţia că mai scăpam de o îngrijorare, ca şi când minuscula explozie reprezenta rezolvarea unei probleme. Dar bulele păreau fără sfârşit; de îndată ce isprăveam toate băşicile de pe o folie, simţeam nevoia imperioasă să-mi procur una nouă. Undeva în apropiere porni alarma unei maşini, în timp ce deasupra casei huruia un avion, zburând la joasă înălţime.

– Nu crezi că ar trebui, poate, să ne mutăm în Lundy?

– În Lundy?

– E o insulă mică din mijlocul Canalului Bristol.

– Ştiu unde se află insula Lundy. Dar de ce Dumnezeu să ne mutăm pe o afurisită de insulă?

– Am citit că acolo este cea mai scăzută rată a criminalităţii din Marea Britanie. Dacă ne-am vinde casa, pun pariu că am putea cumpăra o casă cu grădină mare în Lundy.

– Alice, eu sunt consultant financiar. Pe insula asta sunt numai stânci şi vietăţi sălbatice. Ce-o să fac acolo – o să întocmesc un portofoliu de investiţii pentru focile din zonă? Le recomand să cumpere acţiuni pe piaţa de peşte?

– Gândeşte-te numai de câtă libertate vor avea parte copiii noştri. Ar putea să meargă la şcoala locală, împreună cu copiii paznicilor – al farului şi al rezervaţiei – şi ar sta la aer curat studiind speciile de păsări.

David aţipi, lăsându-mă să mă lupt de una singură cu o imagine de coşmar, în care copiii mei erau ciuguliţi până la sânge de un pescăruş malefic, cu dinţi.

– Păsările alcidae[1] pot să zboare? am murmurat, în întuneric, după cinci minute.

– Da, pot să zboare... mormăi David, cu faţa îngropată în pernă. Culcă-te.

– O, am crezut că sunt un fel de pinguini.

– Nu, râse el cu superioritate. Pinguinii trăiesc doar în emisfera sudică, mai adăugă, acoperindu-şi capul cu plapuma, ca să nu mai audă pocniturile bulelor de aer.

Parcă simţindu-mi îngrijorarea, micul Alfie năvăli brusc în dormitorul nostru. Era speriat. Motivul era acelaşi ca de obicei: se temea că în dulapul său cu jucării se afla un urs.

---

[1] Familie de păsări similare pinguinului datorită penajului lor alb-negru, care trăiesc în apă, dar care, spre deosebire de pinguini, pot să zboare (n.tr.)

– Dragul meu, în Anglia nu sunt urşi, îi explică David, profitând de ocazie ca să-i dea o lecţie de ştiinţele naturii, deşi era ora unu şi jumătate noaptea. Ultimii urşi din Insulele Britanice au dispărut în secolul al treisprezecelea, mai ţii minte? Şi chiar şi un urs de talie mică, de exemplu ursul negru himalayan, are nevoie de cel puţin treizeci de kilometri pătraţi de pădure ca să trăiască, aşa că niciun urs n-ar supravieţui în dulăpiorul tău cu jucării, pricepi? Acum, hai să ne culcăm.

– Nu...

– De ce nu?

– Mi-e frică de ursul din dulapul cu jucării.

– *Ei, haide, termină cu prostiile!* îşi pierdu David răbdarea. Tocmai ţi-am explicat că lucrul ăsta e cu neputinţă. Cu ceas, se hrănească acolo? Cu piese de Lego? mea

David avea prostul obicei de a se enerva din motivele ea mai stupide. De pildă, era foarte furios că celebrei zile de 11 septembrie i se spunea 9/11[1]. „9/11 e o expresie americănească", se răstea el. „Noi, englezii, ar trebui să spunem 11/9!" În orice caz, de data asta mărturisesc că eram de acord cu el. Şansele ca o colonie de urşi să fi continuat să trăiască în sudul Angliei, nedetectată de naturalişti vreme de şapte sute de ani, pentru ca într-un final să se stabilească în zona de sud a Londrei, mi se păreau foarte reduse. Iar apoi, ca unul dintre aceşti urşi, oricât de „urbani", să reuşească să descuie uşa de la intrare, să tasteze codul corect cu ghearele sale uriaşe şi, în fine, să se furişeze în dulapul lui Alfie cu jucării, ei bine, ăsta era un scenariu de-a dreptul fantezist.

Am dat la o parte plapuma şi i-am făcut semn să se urce în pat, lângă mine. În clipa următoare i-am simţit braţele cuprinzându-mă pe după gât.

[1] Ziua atacului terorist soldat cu prăbuşirea turnurilor gemene din New York, cunoscută în mod uzual sub denumirea de „nine eleven", de la luna şi ziua în care a avut loc atacul (n.tr.)

– Ştii bine că n-o să poţi dormi dacă îl laşi să stea lângă tine... mormăi David.

– Hmmm, ce frumos miroşi, am spus eu, adulmecând cu nesaţ scalpul fiului meu, aşa cum face cel care tocmai s-a lăsat de fumat cu ţigara altcuiva.

Aş fi vrut ca momentul acesta să dureze o veşnicie şi l-am strâns mai tare în braţe, până când am simţit că adoarme. De parcă nu eu eram cea care, peste şase ore, avea să se răstească la el, zorindu-l să se spele pe dinţi şi să se încalţe odată. Ce să-i faci, asta era de fiecare dată consecinţa dormitului împreună – o mamă obosită şi irascibilă.

În clipa de faţă, copiii mei erau în siguranţă. Mâine însă trebuia să-i trimit din nou la şcoală, unde aveau să se confrunte cu diferite primejdii şi cu riscul de a face nişte alegeri proaste. Citisem undeva că acum puteai să-i implantezi copilului tău un fel de dispozitiv electronic astfel încât, dacă ar fi fost răpit, ai fi putut să-l localizezi instantaneu, prin satelit. Închipuiţi-vă cum ar fi dacă fiecare copil ar avea un astfel de dispozitiv: ar trebui să existe un sistem de „dirijare a circulaţiei" pe terenul de joacă, iar supraveghetorii, cu nervii la pământ, ar trebui să avertizeze, în gura mare, că toboganul încă nu e liber pentru o nouă „decolare", fiindcă micuţul Timothy încă nu s-a ridicat de pe el. M-am gândit de multe ori că n-ar fi exclus ca în curând să se poată instala o cameră video minusculă pe creştetul copilului, astfel încât părintele să poată vedea oricând ce face acesta în timpul când lipseşte de-acasă. Sigur, am avea nevoie şi de-un microfon ca acelea de care poartă prezentatorii de ştiri de la televizor, ca să-l putem avertiza pe copil să se ţină de balustradă când coboară scările în grabă sau să-l batem la cap să-şi mănânce salata de morcovi, când ia masa la cantina şcolii.

Sau poate că toate camerele video cu circuit închis din ţară ar putea fi conectate la un server central, aşa încât să ne putem supraveghea odraslele în permanenţă, oriunde s-ar afla. Când

traversează strada, i-am vedea cu ajutorul camerei amplasate la semafor, apoi cu camera de supraveghere de pe strada principală şi, de-acolo, ar intra în raza de acţiune a camerelor amplasate în vitrinele diverselor magazine – pe oriunde ar umbla, ar fi în permanenţă sub ochii noştri, cu condiţia să plătim 49,95 lire pe lună pentru abonamentul la canalul personalizat de supraveghere a copilului. Poate-aş putea să-i vând ideea asta lui Philip, care oricum e în căutarea unei invenţii geniale în materie de tehnologie pe computer.

Molly ne anunţase nu demult că vrea să meargă singură până la chioşcul de ziare din josul străzii, ca să-şi cumpere o revistă, iar David era de părere că ar fi bine s-o lăsăm, aşa că m-am străduit să par cât mai relaxată cu putinţă la auzul acestei propuneri nesăbuite. Am dezbătut cu ea, pas cu pas, tot traseul, instruind-o ce trebuie să facă odată ieşită în lumea largă de una singură, fără mama ei. După aceea fetiţa mea porni la drum. Ieşi pe poartă, o luă la stânga, pe trotuar, merse cale de vreo sută de metri, până la colţul străzii, intră în chioşc şi-şi alese revista, îi înmână vânzătorului banii (avea la ea suma exactă), după care porni înapoi, spre casă. La un moment dat am auzit-o spunând: „Mami, te văd cum te ascunzi după gardul viu".

Cu capul lui Alfie înghiontindu-mă în piept şi cu ochii pe ceasul care afişa, cu roşu, ora 3 şi ceva, am început să mă cufund într-o dulce toropeală, când, brusc, m-a trezit un zgomot neobişnuit. Nu venea din camerele copiilor, ci de undeva de afară. Cineva sărise gardul şi intrase în grădina din spatele casei. Inima îmi bătea cu atâta putere, încât îmi consumase parcă toată energia şi mă simţeam de-a dreptul înţepenită. Poate chiar în momentul ăsta intruşii forţau uşa din spatele casei; poate aveau la ei un pistol cu electroşocuri, ca hoţii pe care îi văzusem la televizor săptămâna trecută – poate era vorba chiar de aceeaşi bandă de răufăcători, care acum urcau scările ca să ne jefuiască, după care aveau să ne împuşte, pe mine şi pe copii, ca să nu îi putem descrie ulterior. Şi vedeam deja afişul

postat de poliție pe strada noastră. „Facem apel la potențialii martori: crimă multiplă". O poză neclară cu mine și copiii avea să fie difuzată pe toate canalele de știri. O, Doamne, sper ca David să nu le dea fix poza aia în care arăt oribil, în bikinii ăia lăbărțați, la parcul acvatic.

M-am silit să-mi alung gândurile astea absurde, să fiu rațională. Mai auzisem eu și altă dată astfel de zgomote, și întotdeauna David se întorsese în pat anunțându-mă că nu-i nimeni. Eram pe jumătate adormită – poate că visasem. Calmează-te, mi-am spus în sinea mea. Liniștește-te. Vino-ți în fire. Nu-i nimeni în grădina din spatele casei. Ești acasă, ușile sunt încuiate, la ferestre sunt zăbrele, nu-i niciun pericol, n-ai de ce să te temi.

În clipa următoare am scos un țipăt slab. Becul de alarmă se aprinsese în grădină. Fără îndoială, se petrecea ceva ciudat. Abia ce montasem becul respectiv, tocmai pentru situații de genul ăsta și iată că deja își dovedea utilitatea.

– David! David, trezește-te! A intrat un hoț în grădina din spatele casei.

– Ce?

– S-a aprins becul... becul de alarmă – e cineva afară.

David se ridică în șezut.

– O fi iarăși pisica.

– Să sun la poliție? Mă duc să sun la poliție, am bolborosit eu.

– Nu, stai să arunc o privire, zise el ieșind din dormitor așa despuiat cum era.

De câte ori mergea să verifice dacă suntem atacați de vreun răufăcător, nu se mai ostenea să-și ia pe el halatul de casă. În ceea ce mă privește, dacă aș fi în locul lui și m-aș pregăti să mă iau la bătaie cu o bandă de hoți drogați și înarmați, cu siguranță nu m-aș duce într-un tricou lăbărțat, cu mădularul bălăbănindu-mi-se în voie pe dedesubt.

Am pus mâna pe telefon, gata să sun la poliție, încercând să-mi amintesc dacă numărul era tot 999 sau îl schimbaseră în

118 – şi nu ştiu cât. Dar în scurt timp David se întoarse împleticindu-se înapoi în dormitor şi, cu expresia unui om sătul de viaţă, îmi azvârli o folie nouă de polietilenă.

– Era ursul din dulapul cu jucării, oftă el. Ţi-am mai adus să spargi nişte bule...

Diete alcătuite pe baza zodiacului
Hrăneşte-te în funcţie de semnul tău zodiacal şi vei vedea cum kilogramele dispar!
De David Zinkin

Editura Sunrise Books, preţ 6,99 lire

Eşti un Capricorn pofticios sau un Rac mofturos? Ai grijă la fiecare calorie pe care o consumi sau înfuleci ca un Leu? La fel cum poziţia stelelor şi a planetelor ne influenţează personalitatea, tot aşa metabolismul şi apetitul alimentar variază în funcţie de semnul nostru zodiacal. Indiferent că eşti o Fecioară care preferă mâncarea proaspătă şi sănătoasă ori un Peşte care bea apă în timpul mesei, pe baza ideogramelor planetare din această carte vei descoperi secretele astrologice ale zodiei tale în materie de slăbit, pe care le practicau străvechii egipteni.

De pildă, eu sunt în zodia Gemenilor şi nu mă satur niciodată cu o singură ciocolată; din cauza semnului meu zodiacal simt nevoia să mănânc câte două odată. Însă pentru persoanele din zodia Gemenilor, cum sunt eu, pierderea kilogramelor excedentare necesită o „dublă abordare", cum o numesc astrologii dieteticieni, şi anume: 1) mai puţină mâncare şi 2) mai multă mişcare. Metoda a dat rezultate în cazul tuturor Gemenilor pe care îi cunosc eu...

4

David a desconsiderat întotdeauna acest subiect – astrologia – deşi, în chip paradoxal şi enervant totodată, lucrul ăsta e total atipic pentru un Berbec. Lui nu i-a plăcut niciodată ca eu să ştiu mai multe decât el, indiferent în ce domeniu. În orice caz, mi l-au „ghicit" întocmai: „Fiind una dintre zodiile de foc, nu-ţi place să ţi se răcească mâncarea. De asemenea, preferi legumele bine coapte şi nu-ţi plac alimentele ieftine, procesate". Uluitor câtă dreptate avea autorul! Singurul pasaj care mi s-a părut cam tras de păr a fost acela în care ni se sugera să ne alegem ingredientele în funcţie de zodie. Eu, una, sunt în zodia Racului, dar nu am râvnit niciodată să ronţăi capete de peşcăruşi descompuse.

În primele săptămâni de dietă am pierdut câteva kilograme – mă străduiam să ajung la silueta unei fete de unsprezece ani. Mai ţinusem cură de slăbire şi altădată, dar fără succes, fiindcă mereu considerasem că aripioarele de pui prăjite rămase pe farfuriile copiilor nu se pun la socoteală, mai ales dacă le mănânci stând în picioare. De data aceasta am descoperit însă că mă pot abţine. Iată, aşadar, noua dietă Alice Chaplin! Singurul lucru de care ai nevoie este ca întregul viitor al copilului tău să depindă de tine şi vei descoperi că ai o voinţă de fier! De aceea nu suntem în stare să slăbim după ce devenim mame – suntem mult mai preocupate de binele copilului decât de al nostru. Acum, însă, am descoperit cheia succesului: „Trebuie să pierzi trei kilograme, altfel copilul tău va da de necaz". Dacă aş

scrie o carte pe tema asta, s-ar vinde în milioane de exemplare, sunt absolut convinsă. Deşi, la un moment dat, David a venit cu sugestia ridicolă, că, dacă chiar vreau să arăt ca un elev din ziua de azi, ar trebui să mă îndop cu burgeri până ajung obeză.

De fapt, şi Molly se cam „puhăvise" în ultimul an şi începuse să arate ca un căţeluş dolofan. Mă rog, căţeluş e puţin spus – eventual un pui de St Bernard sau de bull mastiff. Sportul nu-i plăcea din cauză că nu suporta să piardă, iar în rest, toate activităţile care necesitau un efort cât de mic, cum ar fi, de pildă, tăierea crenvurştilor în bucăţele, aveam tendinţa să le fac eu în locul ei. În afară de muzică, singurul capitol la care excela era lectura: în fiecare zi se întorcea de la şcoală cu încă cincizeci de pagini citite. „Astăzi, la ora de engleză, n-am făcut decât să citim".

– Mă bucur că citeşti atât de mult, scumpa mea... spuneam eu, însă în sinea mea mă întrebam de ce mai plăteam 3000 de lire pe trimestru la şcoală. Ca să stea cineva în clasă şi să se uite, pur şi simplu, cum odraslele noastre citesc?

Totuşi, era bine pentru ea să exceleze la ceva, iar satisfacţia mea era cu atât mai mare cu cât socoteam că de la mine moştenise pasiunea pentru citit. Este foarte important ca micuţii să ne vadă lecturând cărţi adecvate; citisem lucrul acesta în *Copilul tău e o călătorie, iar tu eşti busola.*

Prin urmare, într-o dimineaţă de sâmbătă, când Ffion sugeră ca fiii şi fiicele noastre de unsprezece ani să îşi facă propriul club de lectură, în cadrul căruia să-şi aleagă, de comun acord, o carte pe care s-o citească toţi în luna respectivă şi pe marginea căreia mai apoi să schimbe păreri, am primit ideea cu entuziasm. În fond, toţi citeau cam aceleaşi cărţi, iar noi, părinţii, eram dornici să-i vedem îmbogăţindu-şi cunoştinţele în materie de literatură, aşa că mi s-a părut o idee grozavă.

– Ar fi distractiv, ce zici, Molly? o luă Ffion prin surprindere, înainte ca eu să fi apucat să-mi informez fiica. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa, să te întâlneşti cu prietenii tăi şi să discutaţi despre cărţi, ar fi plăcut, hm, hm, nu-i aşa, draga mea, că ţi-ar plăcea să ai propriul tău club de lectură, ar fi distractiv, nu-i aşa, draga mea, hmmm,

doar îţi place să citeşti şi ar fi nemaipomenit să discuţi cu prietenii tăi despre ceea ce citeşti, nu-i aşa, nu-i aşa, nu-i aşa?

Cursorul mental al lui Molly scană probabil preţ de câteva secunde opţiunile de răspuns pe care i le îngăduia asaltul frenetic al lui Ffion şi ajunse rapid la concluzia că „da" era singurul răspuns posibil în situaţia dată.

– M-am gândit că ar fi bine să alegem, pentru început, *Leul, vrăjitoarea şi dulapul*[1], decretă Ffion.

– O, este o idee minunată. Mi-a plăcut mult cartea asta când am citit-o, în copilărie, se grăbi să aprobe Sarah.

– Prea bine, atunci aşa rămâne. O să merg la librărie să cumpăr cinci exemplare din *Leul, vrăjitoarea şi dulapul*, iar apoi stabilim o zi pe lună când copiii noştri să se întâlnească şi să discute despre ce au citit, da?

Cu siguranţă, cartea respectivă era inclusă în vreo promoţie gen „trei bucăţi la preţ de două", iar Ffion avea de gând să adune banii de la noi, ceilalţi, şi să obţină un exemplar gratis pentru ea însăşi.

– N-ar trebui, zic şi eu, să-i lăsăm pe ei să-şi aleagă ce carte vor să citească? am îndrăznit eu.

Pentru o clipă, zâmbetul vesel îi îngheţă pe chip, cât timp procesă propunerea mea, dar, în loc să-şi piardă cumpătul, întoarse sugestia rebelă pe toate părţile, manevrând-o în fel şi chip, doar-doar s-o fi potrivind cu planul ei. Ffion avea centura neagră în arta conversaţiei.

– Ai perfectă dreptate, Alice, ar trebui să-i întrebăm pe copii, doar ei sunt cei care o s-o citească, la urma urmelor. Molly, ai vrea să citeşti *Leul, vrăjitoarea şi dulapul*, nu-i aşa, ai vrea, nu-i aşa, este vorba despre un tărâm magic, secret, cu lei şi cu o vrăjitoare şi cu un dulap şi cu nişte copii care fug de adulţi, sună amuzant, nu-i aşa, ţi-ar plăcea să citeşti o astfel de carte, nu-i aşa, Molly, să-ţi cumpăr un exemplar, hmmm? Fiindcă ţie îţi

[1] *The Lion, the Witch and the Wardrobe*, titlul original în lb. engleză, prima carte din mult iubita serie *Cronicile din Narnia*, scrisă de eruditul C.S. Lewis (n.tr.)

plac cărțile de genul ăsta, nu-i așa, ai vrea să citești *Leul, vrăjitoarea și dulapul,* nu-i așa?

Biata mea Molly arăta de-a dreptul îngrozită. Am auzit-o spunând, abia șoptit: „Da, vă rog, mulțumesc", în timp ce îmi cerșea din priviri aprobarea. Dacă ar fi refuzat, cred că Ffion ar fi transformat-o în stană de piatră.

Scopul creării clubului de lectură fusese acela de a le trezi copiilor gustul pentru literatura clasică și, dintr-un anumit punct de vedere, planul nostru dăduse rezultate. Cu două seri înainte de prima întrunire a clubului, eu și David eram în pat, citind *Leul, vrăjitoarea și dulapul,* fiecare cu exemplarul lui. Era trecut de miezul nopții când David făcu o nouă însemnare, cu creionul, pe marginea paginii.

– Ce faci?

– Edmund mănâncă rahat turcesc. Mâine-dimineață trebuie să-i explic lui Molly „alegoria".

– Dar toată povestea e o alegorie, nu? Aslan este Isus Hristos, copiii sunt ucenicii, Edmund este Iuda... Așa scrie în comentariile pe care le-am găsit pe internet.

– Da, dar dacă Molly spune toate lucrurile astea, o să fie evident că noi i le-am băgat în cap... În schimb, e perfect plauzibil ca ea să ajungă la concluzia că rahatul turcesc reprezintă o seamă de tentații, cum ar fi drogurile și alte chestii de genul ăsta...

– Cred că ar trebui să spună asta abia după caracterizarea personajelor...

– Păi, depinde – cât ai apucat să studiezi până acum?

– Deocamdată eram concentrată asupra lui Lucy și a lui Tumnus, am zis, răsfoindu-mi notițele, iar apoi aveam de gând să trec la Crăiasa Zăpezii și la Edmund.

– Patru personaje cred că sunt de ajuns pentru moment, dacă vrem să pomenească ceva și despre stilul narativ...

– Da, dar nu-i putem dicta cuvânt cu cuvânt ce să spună, trebuie s-o facă din proprie inițiativă. Noi doar încercăm s-o ajutăm să descopere toate lucrurile astea de una singură, nu-i așa?

– Ba da, sigur că da. Mâine o să discut cu ea din nou şi o s-o întreb ce reprezintă pentru ea bucăţica de rahat turcesc, dacă vede vreo semnificaţie în lucrul ăsta...

– Şi dacă nici mâine nu răspunde cum trebuie?

– Ei bine, *atunci* o să-i spun eu ce trebuie să zică.

Ne-am oferit să găzduim noi prima întrunire a clubului de lectură – mai exact, ceilalţi stabiliră lucrul acesta, iar noi ne-am conformat. Mai devreme, în cursul zilei, realizasem că trebuie să îi servesc pe micii musafiri cu nişte gustări, aşa că am aşezat pe masă boluri cu chipsuri naturale şi o sticlă cu socată rece şi cinci pahare. Ceilalţi patru copii îşi făcură apariţia cu cărţile la subsuoară, însoţiţi de câte-un părinte exaltat (sau de doi părinţi exaltaţi). Fiica mea, cititoarea-amfitrioană a Societăţii Literare din sud-vestul Londrei, îşi întâmpină tovarăşii de dezbateri cu obişnuitul entuziasm.

– Salut-o pe Bronwyn, Molly, am îmboldit-o eu.

– Bună.

– Salut-o pe Molly, Bronwyn.

– Bună.

Până acum totul mergea strună. Copiii zăboveau în hol, neştiind încotro s-o apuce, până când Ffion preluă, ca de obicei, rolul de „comandant de trupe".

– Ei, ce spuneţi, totul arată atât de drăguţ, nu credeţi, hmmm? Ce-ar fi să vă aşezaţi cu toţii şi, uite, mămica lui Molly v-a pregătit ceva de ronţăit, ce drăguţ din partea ei, aşa că serviţi-vă cu suc şi cu chipsuri, tu nu, Bronwyn, tu nu ai voie chipsuri; haideţi, toată lumea, luaţi loc, aşa, foarte bine, după ce vă aranjaţi cât mai confortabil, aşa, văd că v-aţi adus cu toţii cărţile, ei bine, noi nu vă mai deranjăm, ce-ar fi să deschideţi la pasajele preferate şi să le citiţi cu voce tare, hmmm? Noi o să fim aici, la doi paşi, nu trebuie să vă faceţi niciun fel de griji.

Eram pe punctul de a pleca la bucătărie când mi-am dat seama că toţi ceilalţi părinţi au de gând să rămână în cameră şi să-i urmărească pe copii. Mă rog, toată lumea în afară de Philip,

care îi urmărea de pe terasă, pufăind din ţigară în ploaia măruntă. William era şi el în încăpere, dar nu era prezent: îşi luase o carte de poezii din bibliotecă şi încerca să evadeze, cu ajutorul ei, din clubul de lectură. Elevii şedeau pe scaune, fără să atingă podeaua cu picioarele, în timp ce restul părinţilor stăteau lângă perete, de jur împrejurul camerei, urmărindu-i cu priviri avide.

– Puteţi să începeţi! îi îndemnă David.

Tăcere.

Molly se uită la mine, iar eu i-am zâmbit şi am clătinat din cap, ca s-o încurajez să deschidă discuţia. Fiecare copil se uita la mama sau la tatăl său, neştiind ce trebuie să facă în continuare. Aveau nişte mutre plouate, de parcă ar fi călcat în străchini.

– Ei bine, cineva să zică ceva, interveni Ffion.

– Chipsurile astea par cam vechi, după gust, spuse Kirsty.

– Nu, sunt nişte chipsuri foarte şmechere, o lămuri Molly. Sunt organice.

– Cineva să spună ceva despre carte. Bronwyn, ce-ar fi să începi tu? insistă Ffion.

Bronwyn îi aruncă o privire furioasă mamei sale, şoptind printre dinţi:

– Mamă, nu face asta!

– Ţi-a plăcut cartea? De ce nu începi prin a le spune prietenilor tăi dacă ţi-a plăcut sau nu cartea, scumpa mea?

– Mi-a plăcut cartea, mormăi Bronwyn.

– Nu-mi spune mie, scumpo, nu te uita la mine când vorbeşti, spune-le-o celorlalţi membri ai clubului de lectură.

Bronwyn îşi întoarse capul şi, adresându-se podelei din faţa ei, declară:

– Mi-a plăcut cartea.

Această afirmaţie, oricât de profund inspirată, nu reuşi să spargă gheaţa şi din nou se lăsă tăcerea, în timp ce observatorii adulţi rămaseră nemişcaţi lângă perete, cu o expresie veselă şi încrezătoare pe chip. Cineva tuşi încetişor. Copiii aşteptau să se termine tot acest coşmar.

– Poate-ar fi mai bine să-i lăsăm singuri, am propus eu.

– Tu ai înţeles despre ce este vorba în carte, nu-i aşa, Bronwyn? interveni din nou Ffion. Ştii ce-a vrut să sugereze C.S. Lewis în cartea asta, nu-i aşa, scumpo? Îţi aduci aminte, nu-i aşa, ce idee ţi-a trecut prin cap, ce semnifică toată povestea, ce-ar fi s-o spui acum cu glas tare, Bronwyn, hmmm, iubito, hmmm? o pistonă maică-sa, dând din cap în semn de încurajare.

Bronwyn se îmbujoră uşor, apoi spuse:

– Eu cred că toată povestea este o alegorie creştină, în care Aslan îl reprezintă pe Hristos, copiii, pe ucenici, iar Edmund, pe Iuda.

David îmi aruncă o privire furioasă.

– O, Bronwyn e o fetiţă atât de deşteaptă, Ffion, şopti Sarah. E foarte perspicace pentru vârsta ei. Ffion se văzu silită să încuviinţeze.

David zâmbi şi dădu uşor din cap, în semn de aprobare, dar se vedea clar că e cu mintea în altă parte.

– Tu ce voiai să spui despre rahatul turcesc, Molly? spuse el.

Simţindu-se ofensată să fie luată aşa, pe nepregătite, fiica noastră îngăimă: „Nimic" şi-i aruncă lui taică-său o privire ucigătoare.

– Haide, scumpo, nu spuneai tu că semnifică ceva mai profund?

Molly scoase un oftat şi enunţă, cu ranchiună:

– Cred că rahatul turcesc din care gustă Edmund reprezintă tentaţiile de tot felul.

– O, asta e o deducţie foarte subtilă! exclamă Sarah. Bravo!

De jur împrejurul camerei se auzi un murmur de aprobare, în timp ce eu şi David ne străduiam să ne ascundem sentimentul de satisfacţie. De-acum nimeni nu mai putea contesta faptul că fiica noastră era o fată cultă, receptivă şi inteligentă, chiar dacă nu se descurca prea bine la examene.

– El m-a pus să zic asta, rosti Molly, uitându-se la taică-său.

Toţi adulţii îşi aţintiră privirile acuzatoare asupra trişorului.

– Păi, i-am sugerat doar... bolborosi David.

– Nu, mi-ai scris pe o hârtie şi m-ai pus să învăţ pe de rost, insistă Molly, zâmbind maliţios. Zâmbetul i se evaporă instantaneu când văzu privirea ameninţătoare a tatălui ei şi chipul său roşu de furie.

– Cred că ar fi bine să-i lăsăm pe copii să descifreze singuri tâlcul unei povestiri, comentă Ffion cu tristeţe, în timp ce fiica sa îşi întoarse, cu un gest discret, carnetul de notiţe cu faţa în jos. N-ar fi mai bine să mergem la bucătărie şi să-i lăsăm să discute între ei? adăugă ea, îndreptându-se către uşă.

– Mie mi-au plăcut desenele din carte, am auzit-o pe Kirsty spunând în timp ce ieşeam din cameră, iar maică-sa îi zâmbi, dar nu comentă nimic la spusele ei, sperând că noi, ceilalţi, nu auziserăm.

Mi-am întrebat musafirii cu ce pot să-i servesc – trei ceaiuri, două cafele şi o scrumieră pentru Philip.

– Am ghidat-o puţin şi apoi am pus-o să-şi noteze câteva idei, îi explică David lui Sarah, după care se întoarse spre William. Doar am ghidat-o puţin...

Ffion aruncă o privire pe partitura lui Jamie, aşezată pe pian, la vedere.

– A, asta îmi trezeşte multe amintiri. Uite, Philip, îţi aduci aminte că şi Gwilym cânta bucata asta?

– A, da, se grăbi să confirme bărbatu-său, vârându-şi capul prin deschizătura ferestrei de la bucătărie, ca să nu dea senzaţia că vrea să facă opinie separată.

– Ai grijă, dragă, iarăşi intră fumul în casă...

În sinea mea clocoteam de furie că Bronwyn câştigase „bătălia" de adineauri. Eram conştientă că am un simţ competitiv uneori cam exagerat. Însă îndârjirea lui Ffion, care transforma totul într-o competiţie, începea să mă calce pe nervi. Şi de fiecare dată ieşea învingătoare, lua-o-ar naiba s-o ia. Când Bronwyn avusese de pregătit un mic cântec şi un dans pentru Seara Talentelor, organizată în cadrul şcolii, maică-sa apelase la un vecin de-al lor, director de teatru, rugându-l să-i urmărească prestaţia şi să-i dea câteva sfaturi. Bietul om fusese nevoit să

meargă la ei acasă de patru ori, lucru care mi se pare de-a dreptul ridicol. Sunt convinsă că şi Molly ar fi câştigat premiul întâi dacă i-am fi angajat un director de teatru să se ocupe de ea. Din păcate însă, acesta ne refuză, pe motiv că are destul de lucru cu Bronwyn.

Am vrut să pun apă în ibric, dar am constatat că filtrul de apă era gol, aşa că trebuia să aşteptăm mai întâi să se umple acesta. „Doar am ghidat-o puţin", îi spuse David lui William. De parcă umilinţa la care fusese deja supus soţul meu nu era de ajuns, mezinul nostru îşi alese tocmai acest moment ca să coboare din camera lui, îmbrăcat în rochiţă, ca o zână din poveşti, cu tocurile condurilor de plastic ţăcănind zgomotos pe podea şi atrăgând atenţia tuturor.

– O, ce rochiţă frumoasă, Alfie – ce zână eşti? vru să ştie Ffion.

– Tinkerbell!

– O, da, zâna Tinkerbell...

Mie, una, mi se părea amuzant că lui Alfie îi place atât de mult să se costumeze în fel şi chip, doar David avea o problemă cu faptul că fiul său de patru ani e un travestit.

– Ooo, ce-ar fi să te duci să vezi ce costume mai ai în dulap, Alfie? zise el. Îl ai pe Bob Constructorul, nu-i aşa? Şi costumul de cowboy? De ce nu te îmbraci într-unul din ele?

– Am şi rochia Esmeraldei! anunţă Alfie plin de entuziasm.

– Ăă, cred că rochia Esmeraldei, care e *a lui Molly*, de fapt, s-a cam învechit, nu-i aşa? Dar casca de soldat pe care ţi-am cumpărat-o unde e?

– Am şi Frumoasa-din-pădurea-adormită! mai spuse Alfie şi-o zbughi în camera lui, să se schimbe.

– Foarte drăguţ. Deci v-aţi gândit ce-o să faceţi în cazul în care Molly nu intră la Colegiul Chelsea? ne iscodi Ffion.

– O, sunt convinsă că o să ia examenul, am zis eu pe un ton degajat.

Zâmbetul reticent al lui Ffion sugera că era de cu totul altă părere.

– Poate-ar fi bine să aveţi totuşi un plan de rezervă, continuă ea. Colegiul Chelsea e o şcoală foarte *pretenţioasă* şi s-ar putea să nu i se potrivească unei fete ca Molly. Nu e un reproş – Molly e o fată foarte veselă şi amuzantă, iar în materie de muzică sunt convinsă că o să exceleze.

David mă imploră din priviri să nu mă las antrenată într-o astfel de discuţie.

– Ştii, Ffion, Colegiul Chelsea este singura opţiune, nu intră în discuţie altă variantă. Am muncit destul de mult în ultima vreme, adică Molly a muncit şi sunt încredinţată că o să ia examenul...

Cu coada ochiului l-am observat pe David acoperind cu o carte de bucate vraful de hârtii cu exerciţii de matematică, toate scrise de mâna mea.

– Doamne, dar asta e foarte, mmm... curajos din partea voastră. Sunt sigură că ai dreptate, probabil a fost un accident faptul că a ieşit pe ultimul loc la simulare.

Pentru o clipă am rămas fără replică, dar nu m-am lăsat şi, în clipa următoare, mi-am adunat toate puterile ca să-i răspund pe măsură.

– Da, mă rog, nu cred că poţi trage o concluzie în funcţie de un singur rezultat. Cum rămâne cu toţi ceilalţi factori care ar trebui luaţi în calcul? Adică, dacă ar fi să clasific copiii în funcţie de priceperea lor la vioară, Molly ar ieşi pe primul loc; tot aşa, dacă m-aş lua doar după scorul de la jocurile de pe computer sau după viteza cu care copilul citeşte Harry Potter – nu, nu poţi să-i clasifici pe baza unui singur criteriu, e incorect să faci asta.

– Ce-ar fi să-i clasifici în funcţie de fidelitatea cu care pot să reproducă ce le-au spus părinţii cu privire la cartea *Leul, vrăjitoarea şi dulapul?* interveni William, total neconstructiv.

– Doar am *ghidat-o* puţin...

Sarah simţi că e momentul să schimbăm subiectul.

– Dar în privinţa lui Bronwyn ce-aţi hotărât – aveţi vreun plan de rezervă?

– Păi, am înscris-o la încă vreo două, trei şcoli, pentru orice eventualitate. Aşa că o să dea examen pentru Alleyn, JAG, City, St Paul, Streatham Hill şi Liceul Clapham, Godolphin şi Latimer, Emanuel, Liceul Putney, Francis Holland, aa, şi mai este o şcoală cu internat în Massachusetts de care ne-am interesat...

Încă fierbeam în mine, deşi, pe de altă parte, mă întrebam dacă n-ar fi bine să-mi notez toate aceste instituţii, ca să mă asigur că am măcar douăzeci şi şapte de opţiuni pentru fiica mea.

– Dar profesorii ei cu care face meditaţii sunt convinşi că o să intre la Colegiul Chelsea, nu-i aşa, iubitule?

Philip dădu din cap în semn de încuviinţare, pe fereastră, dar eu cred că n-o auzise. Acum ploua de-a binelea. „Profesori", la plural. Amănuntul acesta îmi scăpase. Eu credeam că Bronwyn are un singur meditator, cel care lucra şi cu Molly în particular.

În seara aceea, David se tolăni pe canapea cu o halbă de bere rece, pe care eu i-am luat-o din mână şi am vârât-o în frigider.

– Ce faci?

– Haide, avem de lucru. O s-o bag pe Molly la şcoala asta şi de-o fi să fie singura mea realizare în viaţă. Am nevoie să-mi mai explici o dată înmulţirea şi împărţirea fracţiilor. Doar primii patruzeci la sută din numărul total al candidaţilor intră la Colegiul Chelsea, ceea ce, la un număr de nouă sute de copii, înseamnă doar... mmm... de fapt, ai putea să-mi mai explici o dată şi cum se calculează procentele?

– Trebuie neapărat să facem asta acum?

– Nu-i pentru mine, ci pentru fiica noastră, l-am apostrofat eu. Ca ea să poată avea parte de cea mai bună educaţie, de cel mai bun start în viaţă pe care i-l putem oferi. Şi ca să vedem ce mutră face Ffion când Molly o va întrece pe Bronwyn la examenul de admitere...

Felul în care David înţelegea matematica modernă se dovedi a fi o problemă. El le ştia pe toate. Faptul că mă aflam în situaţia de a primi lecţii de la soţul meu, într-un domeniu în care îmi

era, indiscutabil, superior, era de natură să producă o fisură intolerabilă în echilibrul de puteri, şi aşa fragil, ce stătea la baza căsniciei noastre. Mă vedeam silită să recunosc că n-am nici cea mai vagă idee despre cum se calculează volumul unui cub sau ce se întâmplă dacă înmulţeşti nişte numere negative şi, prin urmare, mai devreme sau mai târziu simţeam nevoia să deschid subiecte pe care ştiam că le stăpânesc mai bine, precum romanele lui Jane Austen sau cantitatea de sare ce trebuie pusă în maşina de spălat vase. Cunoştinţele mele în domeniul literaturii erau mai bogate decât ale lui David; singura carte de ficţiune pe care o citise el vreodată avea drept subiect construirea bombei atomice de către Hitler, după invadarea Cornwallului.

– Cât face minus nouă înmulţit cu minus cinci? mă întrebă David, ca şi când ar fi fost un lucru evident, la mintea cocoşului.

L-am privit cu o mină serioasă, ca să-i dovedesc că îl ascult cu toată atenţia. Din nări i se iţeau câteva firicele de păr alb.

– Îmi cer scuze, poţi repeta întrebarea?

– Minus nouă înmulţit cu minus cinci?

Soţul meu avea cele mai păroase nări din câte văzusem vreodată – asta îmi aduse aminte că îl programasem pe Jamie la frizer, a doua zi, după şcoală; m-am întrebat dacă nu l-ar putea tunde şi pe Alfie cu acest prilej. Atâta doar că Alfie făcea mare tărăboi de fiecare dată când îl duceam la frizer, deci poate era mai bine să-l tund eu singură, în timpul somnului, deşi ultima oară când încercasem să fac asta – cu lumina stinsă, ca să nu-l trezesc – lucrurile n-au mers cum mi-am imaginat, fiindcă i-am înfipt foarfeca în lobul urechii.

– Tot calculezi sau nu ştii rezultatul?

– Ce rezultat?

– La înmulţirea pe care ţi-am dat-o.

– Ba nu, mă gândesc. Mai zi-mi o dată înmulţirea.

Am, în sinea mea, convingerea că dascălii ar trebui să aibă un ton pozitiv şi încurajator, nu să spună lucruri de genul: „Te rog, te rog eu, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă ce-ţi spun

înainte să-mi plesnească mintea de nervi". Adevărul era că tot proiectul acesta mă făcea să mă simt şi mai stupidă decât mă socoteam, oricum, înainte.

În ceea ce mă priveşte, n-am fost niciodată atât de încrezătoare în propriile-mi aptitudini intelectuale cum erau David sau alţi prieteni de-ai noştri. Stăteam, de pildă, cu toţii la masă, în restaurantul nostru preferat, iar Ffion spunea: „Desigur, Granada e un amestec pitoresc de influenţe arăbeşti şi spaniole" şi singurul lucru care-mi trecea mie prin cap era benzinăria Granada, de pe şoseaua M4. David, în schimb, avea întotdeauna pregătit un răspuns pe măsură. „Da, păi nu-s decât cinci sute de ani de când Imperiul Otoman a fost alungat din Peninsula Iberică..."; în acest răstimp eu mă întrebam dacă are rost să pomenesc despre vacanţa pe care o petrecusem în Malaga. Soţul meu părea mai cult decât mine, toţi prietenii noştri păreau mai culţi decât mine şi uneori asta mă făcea să mă simt ca o şcolăriţă prostuţă.

– Deci, ăă, de ce ai fost în Granada, Philip? am rostit în gura mare, adresându-mă soţului lui Ffion, care şedea separat de noi, în sectorul pentru fumători.

– La o conferinţă legată de computere. Ne tot străduim să dezvoltăm nişte programe recreaţionale pe computer, dar ne-am cam împotmolit.

– Ce înseamnă programe recreaţionale?

– Păi, ai computer acasă, nu? Faci cumpărături cu ajutorul lui, îţi consulţi zodiacul sau trimiţi mesaje, dar niciodată nu te joci, nu-i aşa? spuse el, întinzându-şi gâtul, ca să ne putem vedea pe deasupra plantelor ornamentale.

– Poate doar cu copiii. Dar asta numai pentru că Jamie nu se prea pricepe la jocurile pe computer. Ultima dată când a jucat *Furtună în deşert*, americanii au pierdut.

– Ei bine, există o grămadă de programe pe care le-ar putea folosi adulţii în timpul liber: întocmirea arborelui genealogic, amenajarea grădinii în format tridimensional sau alte lucruri

de genul ăsta, dar niciunul din programele respective nu s-a bucurat de un succes exploziv. Tocmai de asta sunt hotărât să găsesc o idee care să-i lase pe toţi cu gura căscată...

Philip se ocupa de partea de creaţie în domeniul programelor pe computer. Dacă era să-i dai crezare, cea mai bună idee pe care a avut-o vreodată a fost să trimită, la diverse adrese de e-mail, alese la întâmplare, următorul mesaj: „Dragă Perversule, avem dovezi că ai accesat, de pe computerul tău, site-uri pornografice dure de tot. Suntem în posesia listei complete a adreselor tale de e-mail; dacă nu vrei să îi contactăm pe toţi prietenii şi colegii tăi de serviciu şi să le arătăm imaginile obscene pe care le-ai accesat, te rugăm să virezi cincizeci de lire în următorul cont bancar din Insulele Cayman..." Susţinea că făcuse aproape un milion de lire în felul acesta şi n-am ştiut niciodată cu precizie dacă glumeşte sau nu.

– Ce zici de un joc prin care să îi determini pe copiii tăi să nu mai vrea să joace jocuri pe computer? sugeră William. Philip nu-l auzea. Sau, dacă tot se fac cumpărături pe internet, nu se poate inventa un program cu care să şterpeleşti de prin magazine? Îţi alegi articolele care-ţi plac, de pe website-ul magazinului, după care îi comanzi programului să le ciordească?

– Am şi eu o idee de program pe computer! anunţă David pe un ton exaltat. O simulare a marilor evenimente istorice! Da, da, să zicem că începi, de pildă, cu Bătălia de la Zama[1], da? Având posibilitatea de a lua diferite decizii pe parcurs, poţi să urmăreşti cum ar fi decurs istoria omenirii dacă, de exemplu, cartaginezii n-ar fi fost înfrânţi de Scipio şi, prin urmare, Roma n-ar fi devenit cea mai mare putere mediteraneeană! Ei, zi şi tu dacă ăsta n-ar fi un joc de succes!

În momentul acela cineva rupse o grisină.

– Cred că e nevoie de un arici sprinten pe-acolo pe undeva... zise William.

---

[1] Bătălia finală şi decisivă a celui de-al doilea război punic (202 î.Hr.), în urma căreia armata romană condusă de Publius Cornelius Scipio a înfrânt armata cartagineză condusă de Hannibal Barca (n.tr.)

Evident, David nu putea să facă toată ziua pe profesorul de matematică şi să-mi dea meditaţii, din cauză că, fiind singurul care aducea venituri în casă, avea lucruri mai importante pe cap. Mai exact, proiectul fiului nostru cel mare pentru ora de istorie, referitor la cel de-al Doilea Război Mondial. Îmi şi imaginam reacţia pe care ar trezi-o, la o petrecere, răspunsul soţului meu, dacă cineva l-ar întreba: „Tu cu ce te ocupi?" „Scriu proiectul fiului meu, în vârstă de nouă ani, despre cel de-al Doilea Război Mondial."

– O, sună interesant, şi eşti plătit bine?

– Nu din cale-afară, dar nădăjduim să primim o steluţă aurie la sfârşitul trimestrului...

Obiectivele profesionale ale lui David păreau să se fi evaporat de câteva săptămâni, de când se oferise să-l ajute pe Jamie la realizarea proiectului la istorie. Diagramele acelea încâlcite şi foile cu calcule complicate erau în continuare deasupra biroului său, prinse cu grijă pe perete, dar acum, în loc să se refere la profitul estimat în raport cu capitalul investit, ele conţineau strategiile militare ale Armatei a 6-a Germane, conduse de generalul Von Paulus, în partea de vest a Stalingradului.

– Ai avut o zi plăcută la serviciu, dragul meu?

– Excelentă... am descoperit un material extraordinar despre bătălia de pe Volga, pentru Jamie.

I-am sugerat, într-o doară, că s-ar putea să fie prea multe detalii pentru un simplu proiect şcolar. David adoptă o atitudine defensivă la auzul acestora.

– Dar bătălia de la Rostov a fost decisivă pentru recâştigarea regiunilor petrolifere din Caucaz; dacă facem abstracţie de asta, toată Operaţiunea Uranus[1] îşi pierde sensul.

– Uite ce e, ştiu că ne dorim ca Jamie să ia o notă bună pentru proiectul ăsta, dar nu crezi că toată povestea devine fără sens dacă i-l faci tu de la cap la coadă?

---

[1] Numele de cod al operaţiunii strategice sovietice din cel de-al Doilea Război Mondial, care a dus la încercuirea armatelor germană şi română, în cadrul Bătăliei de la Stalingrad (n.tr.)

– Dar nu fac decât să-i respect instrucțiunile... iar apoi îl ajut să localizeze informațiile de care are nevoie...

– Adică vrei să spui că fiul nostru de nouă ani vrea să consemneze anexarea de către nemți a, a... Estoniei, asta vrei să spui?

– Nemții n-au anexat Estonia... râse David cu un aer superior. Țările Baltice au fost luate în stăpânire de Rusia, în urma Pactului de neagresiune sovieto-german.

– Știam asta. În 1941...

– 1939.

În adâncul inimii, detestam faptul că proiectul cu pricina părea să-l fi îndepărtat pe Jamie de mine. Era ca și cum cei doi bărbați din casa mea ar fi plecat la război. Un război ce părea să nu se mai termine: nu știam niciodată când au să se întoarcă bravii mei băieți de la Muzeul Imperial de Război, în permisie; țineam focurile aprinse în permanență pentru flăcăii care luptau din greu pe frontul proiectului școlar. David instaurase legea marțială – această comisie militară transformase toată casa într-o zonă de război: peste tot erau mine și sârmă ghimpată și avertismente de genul: „Achtung! Frau Verboten![1]" Dacă îndrăzneam să mă aventurez pe teritoriul lui David, eram întâmpinată de o ploaie de gloanțe. Asta doar pentru că odată s-a întâmplat să-mi exprim admirația pentru felul în care Jamie își colorase harta Hiroshimei. „Vezi, de-asta o femeie n-o să ajungă niciodată ministru al apărării", râse David. „Pe care tip de tanc doriți să-l achiziționați, doamnă ministru?" „Păi, cred că îmi place cel verde."

Mi-aș fi dorit să știu mai multe despre cel de-al Doilea Război Mondial, ca să pot petrece puțin timp cu fiul meu, discutând despre război, despre armate și despre istorie. Îl ajutasem odată, când el și colegii lui avuseseră de făcut o compunere în care să-și imagineze că sunt evacuați din cauza războiului. Deși cred că războiul s-ar fi încheiat până când mama lui ar fi investigat toate satele disponibile, ca să vadă care e cel mai

[1] *Atenție! Accesul femeilor interzis!* (în lb. germ. în orig.) (n.tr.)

potrivit să-i găzduiască fiul evacuat. Poate ar fi cazul să mă documentez puţin în acest sens, mi-am zis eu; poate că SS-iştii ne-ar apropia mai tare, pe mine şi pe fiul meu.

– Deci, mai spune-mi o dată, când s-a încheiat pactul de neagresiune sovieto-german? l-am întrebat pe David.

– În august 1939. Chiar înainte de izbucnirea războiului.

– Dar Rusia n-a fost de partea noastră în timpul războiului?

– Ba da, răspunse David pe un ton plin de răbdare.

– Atunci ce i-a împiedicat pe ruşi să menţină pactul de neagresiune?

David mă privi aproape cu milă, parcă nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Păi, cred că *invadarea Rusiei* de către Adolf Hitler a fost o încălcare flagrantă a uneia dintre clauzele pactului de neagresiune.

– O, înţeleg.

– Da, cred că trimiterea câtorva sute de divizii Panzer[1] şi ocuparea a mii de kilometri pătraţi din teritoriul sovietic şi uciderea a douăzeci de milioane de ruşi au fost calificate de vreun angajat chiţibuşar al Kremlinului drept acte de violare flagrantă a subsecţiunii 3 din paragraful al doilea al pactului ce avea ca obiect principal tocmai ideea de *neagresiune*...

– Bine, bine, gata... sarcasmul lui David era la fel de subtil precum intenţiile belicoase ale dictatorilor săi preferaţi din istorie.

– Ce vreau să spun este că, poate, ruşii erau puţin cam prea sensibili; poate că Stalin s-a trezit cu faţa la cearşaf în dimineaţa aia şi a interpretat greşit semnalele. Poate că atunci când Hitler a decis exterminarea *untermenşilor*[2] bolşevici, de fapt n-a avut intenţii *agresive*...

---

[1] O divizie Panzer reprezintă o divizie blindată din cadrul armatei germane. (n.tr.)

[2] *Untermensch* – denumire dată de nemţi celorlalte naţii, pe care le socoteau „rase inferioare". (n.tr.)

– Știi care e problema ta? am zis eu. Ești prea preocupat de subiectul ăsta.

– Cum adică?

– Manifești un interes nesănătos față de naziști.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Păi, uită-te la tine! Ești mai ceva decât History Channel. După părerea mea, e cam ciudat să fii atât de fascinat de cel de-Al Treilea Reich... În curând o să te trezești că mergi la expoziții de medalii și colecționezi insigne naziste.

– Ei, lasă-mă, doar pentru că știu lucruri pe care tu nu le știi și îi pot învăța și pe copii...

– Păi tocmai asta-i problema, nu vezi? Îi dai mură-n gură, nu-l lași deloc să descopere singur lucrurile astea.

– Nu-mi vine să cred ce spui! Tocmai tu, o femeie dispusă să se deghizeze într-o elevă de unsprezece ani, ca să dea examen în locul fiicei sale!

– Da, și din cauza asta trebuie să-mi bat capul toată ziua cu exercițiile alea afurisite, în timp ce tu stai cu copiii! Credeam că bărbații își mai văd și de serviciu. Dar tu, nu, o, nu, tu nu știi decât familia, familia, toată ziua familia! Nu-ți trece prin cap nici măcar o dată să vii târziu acasă pe motiv că ai ieșit la cină cu vreun client important! În niciun weekend nu se întâmplă să mă lași singură cu copiii, pentru că ți s-a ivit o urgență la lucru. Alți soți știu să lase toată treaba pe capul soției, care mai îngrijește și de copii, dar tu, nu, tu ești un egoist, care trebuie să facă singur totul, nu-i așa?

David niciodată n-a reacționat bine la critici. Este de-ajuns să primească un răspuns negativ pe eBay ca să fie indispus tot weekendul. Totuși, după cearta aceasta, recunosc că s-a întâmplat de câteva ori să vin acasă și să-l văd pe Jamie așezat la masa din bucătărie și desenând, plin de entuziasm, o navă de război, în loc să scrie ce-i dicta taică-său cu privire la consecințele geopolitice ale invadării Manciuriei de către japonezi. Așadar, e posibil ca David să fi înțeles mesajul meu. Jamie a fost lăsat să-și termine singur proiectul.

Cu cât aflam mai multe despre cel de-al Doilea Război Mondial, cu atât mai complicat mi se părea acest subiect. Al Treilea Război Mondial, în schimb, era mult mai simplu, având drept tabere adverse „familia mea versus restul omenirii". Dacă în 1940 se mergea pe concepte gen „luptăm cot la cot", „toţi de aceeaşi parte a baricadei", de data asta eu şi copiii mei eram singuri împotriva întregii lumi: Alice, Molly, Jamie şi Alfie contra Marii Britanii, Franţei, Statelor Unite, Germaniei, Japoniei, Rusiei şi contra lui Ffion. (Încă nu eram sigură de care parte se situa David; el părea să treacă dintr-o tabără în alta – era ca Italia.) Desigur, pe parcursul războiului se legau diferite alianţe superficiale. Dacă ambasada noastră trebuia să emită o invitaţie de rămânere peste noapte sau să ofere un cadou, la o zi de naştere, se găseau numaidecât metodele diplomatice cele mai potrivite. Dar toată politica pe care o desfăşuram era subordonată obiectivului numărul unu: copiii mei *über alles*[1] – o permanentă luptă geopolitică pentru reuşita pe toate planurile a nepreţuitelor mele progenituri.

Acum îmi revenea misiunea de a acţiona sub acoperire, ca un agent secret, în numele fiicei mele, aşa că am plecat la cumpărături, în căutarea unei ţinute adecvate pentru o şcolăriţă de unsprezece ani. Cum era de aşteptat, David se arătă mai mult decât încântat să ia parte la această acţiune şi răscoli toate rafturile, la Gap Kids, până când dădu de o bluză roz, cu sclipici, pe care o lipi de bustul meu. Nu părea să bage de seamă că deja atrăgeam atenţia angajaţilor din magazin; nici nu-i trecea prin minte că unora dintre privitori s-ar putea să li se pară cam ciudat să vadă un bărbat care caută cu orice preţ să-şi convingă soţia să încerce diverse haine pentru fetiţe. Când am ieşit din cabina de probă, îmbrăcată într-un tricou de adolescentă, l-am auzit (eu şi tot magazinul) rostind în gura mare: „Nu, ţi se văd sânii prea tare. Va trebui să cumpărăm un sutien sport, care să ţi-i facă mai

[1] *Deutschland über alles* – Sintagmă folosită de nemţi pentru a desemna supremaţia naţiunii germane faţă de toate celelalte popoare ale lumii (n.tr.)

plați, ca și când abia acum ți-ar crește..." În cele din urmă a trebuit să-l trimit acasă, înainte de-a i se întocmi cazier la poliție.

Stăteam singură în cabina de probă și mă uitam în oglinda mare cât tot peretele. Eram îmbrăcată cu haine pentru „10-12 ani" – jeanși cu paiete și un hanorac roz, *sk8er gal* – și mă simțeam ca o caraghioasă smintită. Era evident că hainele astea nu se potriveau deloc cu fața mea matură sau cu firele mele de păr cărunt. Am încercat toate variantele: treninguri lăbărțate, rochii lungi, înflorate și o fustă verde, cu colanți, care mă făceau să arăt ca personajul principal dintr-un spectacol de la căminul cultural din sat. Am stat mult și bine în cabina de probă, tot mai frustrată cu fiecare articol pe care îl încercam. Toate mă făceau să arăt ridicol. În ciuda inscripției de pe tricou, nu eram deloc *Koool*. De ce trebuia să am picioarele ca niște catalige, pungi sub ochi, bărbia bombată și pete cafenii pe frunte? Nu-mi aduceam aminte de nicio etapă din viața mea în care să fi fost mulțumită de vârsta pe care o aveam. Mi se părea că îmi petrecusem toată copilăria tânjind să fiu mai mare și toată viața de adult dorindu-mi să fiu mai tânără. Nu știu cu precizie care a fost „punctul de intersecție" a acestor două năzuințe diamentral opuse, dar cred totuși că trebuie să fi existat o perioadă de timp în care mi-am zis, probabil: Asta e vârsta perfectă, sunt fericită cu vârsta pe care o am în clipa de față. Dacă mă gândesc bine, cred că lucrul acesta s-a petrecut într-un weekend din anii 1980.

Trebuie să existe o metodă de „camuflare" a feței mele de babetă, mi-am zis în gând. Împreună cu David, cochetasem la un moment dat cu ideea de a mă deghiza într-o fetișcană musulmană. Pentru o clipă ni s-a părut soluția perfectă. Așa puteam să intru în sala de examen acoperită din cap până-n picioare, doar cu o crăpătură îngustă în dreptul ochilor fardați cu negru – la fel ca unghiile de la mâini. Cine-ar avea curajul să-i ceară unei musulmance să-și dea jos iașmacul[1]? Cine-ar îndrăzni să se facă vinovat de rasism, spunând: „Nu ai voie să

[1] Văl cu care își acoperă fața femeile din Orient. (n.tr.)

porţi astfel de veşminte, domnişoară, poate că te dai drept altcineva". Dar apoi mi-am dat seama că trebuie să mă prezint, ca să fiu identificată pe lista candidaţilor, iar „Molly Chaplin" nu prea suna a nume din Arabia Saudită.

Atârnasem în cârligul de pe uşă ultimele bluze pe care le probasem şi acum îmi studiam chipul în oglindă, curioasă să văd dacă măcar pe limbă am pielea fără riduri...

– Nu, iubito, nu-ţi trebuie bluze pline cu inscripţii, nu-i aşa, scumpo, hmmm, nu mi se pare o idee prea grozavă să fii o reclamă ambulantă la Gap, nu-i aşa, iubito, doar nu te plătesc pentru asta, scumpo, aşa că n-o vrei pe asta, nu-i aşa, iubito?

Am recunoscut numaidecât vocea aceea autoritară şi insistentă.

– Ăsta-i un tricou drăguţ, nu-i aşa, Bronwyn, iubito, fă bine şi încearcă-l, doar îţi place genul ăsta, nu-i aşa, şi în plus e culoarea ta preferată, nu-i aşa, nu, nu ăla, cel de dedesubt, îţi place, nu-i aşa?

Ce făcea Ffion la Gap? Aş fi crezut că toate hainele odraslelor sale sunt modele unicat, confecţionate la Milano. Nici vorbă să pot ieşi acum din cabină, cu un morman de haine de adolescentă şi fără nicio adolescentă lângă mine. Mi-ar pune o grămadă de întrebări.

M-am hotărât să rămân în cabină până când pleacă ele. Era cel mai sigur. Deodată am văzut că se mişcă clanţa de la uşa cabinei.

– O, e cineva înăuntru, iubito, şi nu mai sunt alte cabine de probă, pentru numele lui Dumnezeu...

– Mai sunt şi jos, la parter, răspunse o vânzătoare, spre uşurarea mea.

– E-n ordine, putem aştepta. Dar stai aici, lângă mine, Bronwyn, să nu intre altcineva în faţa noastră.

Mi-am îndepărtat picioarele de uşă, ca să nu mi se vadă pantofii şi să mă dau de gol. Eram în mare bucluc. Ffion aştepta la uşă, iar eu n-aveam cum să ies – era o situaţie fără ieşire. La

un moment dat am auzit niște turiști străini vorbind între ei și am sperat să pot ieși.

– *Il fait beau aujourd'hui, n'est-ce pas?*

– *Oui, il fait très beau.*[1]

Nu, nu erau turiști. Erau Ffion și fiică-sa, profitând de ocazie ca să-și exerseze cunoștințele de limba franceză.

– *Quelle heure est-il?*

– *Il est onze heures et demie.*[2]

Molly a mea abia lega două vorbe în franceză. Știa să spună „da", dar și asta doar dacă era vorba de un banc ce se termina cu „*Oui*?" „No, poo!"

Dincolo de ușa cabinei, proba de virtuozitate continua:

– *Qu'est-ce que tu as mangé pour petit déjeuner ce matin?*[3]

– Ce?

– Nu se spune „ce?", scumpo, se spune „*comment*?". Doar vorbim în franțuzește, nu?

– Nu, tu nu vorbești în franțuzește.

– Ei, acum nu, fiindcă ai început tu în engleză.

– *Il fait beau aujourd'hui, n'est-ce pas?*

– Bine, gata, e suficient deocamdată. Și oricum, deja am spus asta.

Clanța se mișcă din nou și mi-am dat seama că Ffion și Bronwyn n-aveau de gând să se dea bătute, așa că nu puteam decât să îmi iau inima-n dinți și să acționez cu tupeu. Am pus la cale o stratagemă – nu eram sigură că o să funcționeze, dar n-aveam altă soluție. Am descuiat ușa și am ieșit din cabină, cu curaj.

– În sfârșit... am auzit-o spunând pe Ffion. O! Cred că ți-ai luat bluza invers, dragă, adăugă ea când mă văzu ieșind din cabină îmbrăcată într-un hanorac pe care mi-l luasem cu fermoarul la spate și cu gluga trasă pe față. Uite cum și-a luat haina, ținu ea să-i atragă atenția vânzătoarei.

---

[1] *Este frumos afară astăzi, nu-i așa? Ba da, e foarte frumos* (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

[2] *Cât o fi ceasul? E unsprezece și jumătate* (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

[3] *Ce ai mâncat astăzi la micul dejun?* (în lb. fr. în orig.) (n.tr.)

Dar ciudata adolescentă cu glugă pe faţă o ignoră complet şi-şi văzu de drum, izbindu-se de un stâlp aflat la câţiva paşi mai încolo.

– Super, spuse Bronwyn. Pot să probez şi eu un hanorac de-ăsta?

În final mi-am ales câteva rochiţe, o bluză de culoare albastru-deschis, cu sclipici şi nişte pantofi de sport cu leduri ce se aprindeau când o luai la fugă. Ştiam însă, din experienţă, că hainele nu erau totul. Problema principală era faţa ce răsărea din veşmintele acelea tinereşti. Mi-am albit dinţii şi apoi am dat o groază de bani (mai mult decât cheltuisem vreodată pentru propria-mi persoană) ca să-mi vopsesc părul blond, la cel mai bun salon de coafură din West End. Aici se auzea piesa *Teenage Dirtbag*[1], iar eu am încercat să-mi imaginez că joc într-un film şi, pe parcursul scenei în care personajul meu îşi schimbă înfăţişarea, regizorul alege această muzică de fundal, ca să dea mai mult dinamism scenei respective.

Când am ajuns acasă, am strigat la David să nu iasă din birou. M-am îmbrăcat cu cele mai potrivite haine şi m-am dus la oglindă. Mi se părea că arăt mult mai tânără: fără fire de păr cărunte, cu talia subţirică; m-am studiat din toate unghiurile, scoţând chicote copilăreşti.

– OK, acum închide ochii... am zis eu, dând să intru la David în birou. Ta taaaa!

– Uau! Arăţi grozav... spuse David când dădu cu ochii de infantila sa soţie.

– Mulţumesc, am zis eu, învârtindu-mă pe călcâie şi prefăcându-mă că sorb o înghiţitură din sticla gen termos, pe care erau desenaţi membrii familiei Simpson.

– Transformarea e uluitoare. Arăţi suplă, tânără, în formă – de-a dreptul senzaţional. Ai dat lovitura, serios.

– Păi, am făcut tot posibilul...

– Da, şi te felicit pentru asta. Arăţi fantastic. Atâta doar că...

---

[1] Adolescent netrebnic (în lb. engl. în orig.) (n.tr.)

– Atâta doar că ce?

– Atâta doar că îmi vine să mă culc cu tine. Şi poţi fi sigură că n-aş simţi asta dacă ai arăta de unsprezece ani, ceea ce înseamnă că deghizarea ta nu-i bună. Se vede de la o poştă că eşti femeie în toată firea. O femeie splendidă, suplă şi înfloritoare, care nici vorbă să poată fi confundată cu o fetiţă de unsprezece ani. Îmi pare rău, dar planul nostru n-o să funcţioneze.

M-am dezumflat pe loc. Nu erau decât două posibilităţi: fie născocisem un plan defectuos, incapabil să-mi salveze fiica, fie mă măritasem cu un pedofil. Ambele variante îmi păreau la fel de sumbre.

Gorila din bucătăria ta

De Simon şi Sally Marrable

Editura Sunrise Books, preţ 6,99 lire

În anii 1930, antropologul britanic Walter „Wattie" White a întreprins o serie de cercetări uimitoare legate de comportamentul gorilelor din munţii Africii. El a constatat că masculii acestei specii de gorile care erau privaţi de mâncare manifestau o AVERSIUNE extraordinară faţă de „torţionarii" lor umani, în timp ce, foarte interesant, masculii care primeau fructe şi ciocolată se arătau mai puţin ostili faţă de cercetători. Din nefericire, dr. White a fost ucis în urma atacului furios al unui mascul de aproape 200 de kilograme, însă rezultatele muncii sale sunt apreciate şi în ziua de azi.

Când „gorila" ta se întoarce acasă din „junglă", respectă-i nevoia de a-şi astâmpăra foamea, setea şi ego-ul. Pentru unele primate, aceste acte de MARCARE A TERITORIULUI pot implica cele mai neobişnuite manifestări, cum ar fi, de pildă, să ia o bâtă în mână şi s-o izbească violent de podea – sau telecomanda de la televizor, în cazul masculilor altor specii. Majoritatea gorilelor femelă au învăţat să ignore aceste „maimuţăreli"; dacă ai respect şi înţelegere pentru gorila iubită, vei vedea că ea va învăţa, până la urmă, să se comporte ca o primată cu bun-simţ!

5

M-am contrazis cu David o bună bucată de vreme în privința școlii la care urma s-o înscriem pe Molly. Eu eram oricum furioasă pentru că îmi spusese că par bătrână; el însă continua să nege: „N-am zis că pari bătrână, am zis că nu arăți de unsprezece ani".

– Deci vrei să spui că sunt o pensionară zbârcită, care-ar trebui să poarte doar pulovere tricotate și papuci de lână, asta vrei să spui?

– Nu, Doamne sfinte, nici vorbă! Nu spun decât că ne trebuie un plan de rezervă, pentru cazul în care o să fii dată afară din sala de examen, pe motiv de furt de identitate.

– Știi ce faci tu acum, nu? am zis eu. Se cheamă *marcarea teritoriului*. Am citit despre asta; așa fac toți masculii primatelor. Dacă femela are un plan, masculul simte numaidecât nevoia să preia controlul, ca să arate că el are ultimul cuvânt.

– Dar sunt tatăl ei...

– De parcă telecomanda de la televizor e totuna cu o bâtă.

– Cum adică?

– Gorila mascul trebuie neapărat să pună mâna pe telecomandă, ba nu, stai un pic, în cazul ăsta e vorba de bâtă, dar scopul e același.

– Și care-i scopul, să mute de pe-un canal pe altul?

David era atât de ignorant câteodată – nu puteam să înțeleg cum de ieșise pe primul loc la concursul „Știi și câștigi" în seara aceea când tot dispărea la baie, luându-și cu el telefonul

mobil. Planul meu de-a mă deghiza i se părea atât de fragil, încât în cele din urmă reuși să mă convingă să iau, totuși, în calcul, varianta școlii cu internat. Singura alternativă era să ne apucăm să colindăm din ușă-n ușă, cu un maldăr de broșuri *Turnul de Veghe*[1], în speranța c-o vom putea băga pe Molly la mănăstirea, recent construită în vecinătate, a Martorilor lui Iehova. Deși m-am arătat dispusă să-i însoțesc pe David și pe Molly până la școala St Jude, nici nu-mi trecea prin cap să-mi exilez fiica într-o școală aflată la capătul lumii, unde să se simtă singură și neiubită de nimeni și, prin urmare, să fie silită să se îndrăgostească nebunește de căpitanul echipei de lacrosse[2], pentru ca mai apoi să devină bulimică, din cauză că el nu-i răspunde la sms-urile pe care i le trimite din oră-n oră.

Soțul meu făcuse gimnaziul la o școală de băieți cu internat din Yorkshire, unde fusese admis în pofida neputinței sale de a demonstra aptitudini deosebite pentru vorbitul în gura mare sau pentru masturbare. Mereu îmi spunea cât de nefericit fusese acolo. Dar se pare că în baza aceluiași mecanism psihologic care face ca oamenii abuzați în copilărie să devină, la rândul lor, abuzatori la maturitate, David era convins că școala cu internat are să-i facă bine lui Molly.

– Dar pentru tine a fost un chin.

– E adevărat, dar a contribuit la formarea personalității mele, replică el.

De parcă ăsta ar fi fost un argument pozitiv.

– Bine ați venit la St Jude, intonă, cu fața lipsită de orice expresie, adolescenta care ne însoțea, pe post de ghid. O să începem cu clădirea principală, după care vă voi conduce prin incinta școlii, până la bazinul de înot.

– Uau, bazin de înot! Ce zici de asta, Molly? spuse David, cu un entuziasm exagerat.

---

[1] Publicație religioasă prin care secta Martorii lui Iehova își propagă învățăturile. (n.tr.)

[2] Joc cu mingea asemănător cu hocheiul, originar din Statele Unite (n.tr.)

– Pfiu! Bazin de înot, am ţâţâit eu, sarcastic. Ce plăcut trebuie să fie să trebuiască să sari într-un bazin cu apa rece ca gheaţa!

– Ba nu, bazinul e încălzit, mă corectă David, aruncând o privire pe pliantul şcolii.

– O, da, aşa spune pliantul, normal. Dar de îndată ce maşinile părinţilor ies pe poartă, boilerul e oprit şi fetele sunt puse să se ungă cu untură pe tot corpul, înainte să spargă gheaţa...

Molly era uluită de felul în care această veche şi faimoasă instituţie părea să combine grandoarea arhitecturală de tip clasic cu tehnologia digitală de ultimă oră.

– Aici se desfăşoară orele de limba spaniolă... ne informă ghida noastră, pe acelaşi ton apatic.

– Uau, arată nemaipomenit, nu-i aşa, Molly? o iscodi taică-său.

– O, Doamne, uită-te la afişul ăla cu taurul şi toreadorul, Molly. Mi se pare o mare cruzime, ţie nu?

David se oferise s-o plimbe pe Molly prin împrejurimi, „să-şi facă singură o părere", dar eu n-aveam de gând să-mi las fiica pe mâna lui taică-său o după-masă întreagă, ca să-i spele creierul. Dacă ar fi fost după el, ar fi înscris-o pe loc la şcoala aceasta, ceea ce ar fi însemnat să mă despart de Molly şi s-o las să creadă că, Doamne fereşte, canotajul e un sport interesant, sau că e amuzant să fii poreclită după numele unui personaj din *Winnie the Pooh*.

– Pe-aici se merge la gimnaziu... zumzăi însoţitoarea noastră în vârstă de treisprezece ani, evitând să ne privească în ochi şi împingându-şi întruna ochelarii în sus, pe nasul plin de coşuri.

Odată ajunşi în incinta şcolii, am crezut că n-o să vedem nimic spectaculos, care s-o încânte pe Molly, dar după câţiva paşi am dat peste nişte trampoline. Trampoline! Fir-ar să fie, era de-a dreptul enervant, mai lipseau doar toboganele cu apă şi castelele gonflabile.

– O, arată grozav, nu-i aşa? se entuziasmă, pentru a nu ştiu câta oară, David.

– Uau! încuviinţă Molly.

– Bănuiesc că nu apucaţi să săriţi prea mult pe trampolină, nu?

– Sărim pe rând.

– Mda, aşa mă gândeam şi eu. Deci, în cea mai mare parte a timpului ai sta pe margine şi le-ai privi pe celelalte fete cum sar, Molly...

Dezacordul dintre părinţi făcea să-i revină lui Molly votul decisiv. Dintr-odată ea avea rolul de regină, iar noi, pe cel de curteni slugarnici, fiecare căutând să-i vâre pe gât, cât mai subtil, propriile sale argumente, conştienţi fiind că nu-şi pot exprima părerea în mod deschis, ca să nu-şi sape singuri groapa.

– Hmmm... o construcţie veche, magnifică, nu-i aşa? rosti adversarul meu.

– Foarte veche. N-o fi bântuită? am contracarat eu.

– Nu cred.

– N-ar fi de mirare. Multe clădiri din astea vechi sunt ticsite cu stafii.

Ghida noastră păru pusă în încurcătură; nu ştia ce să mai zică şi m-am gândit că, poate, de-acum încolo o să stea trează noaptea, tremurând de frică în camera ei. Cu toate că, după cum arăta, ai fi zis că noaptea se simte cel mai în largul ei, după ce se scoală din sicriul în care stă peste zi. Adevărul este că aveam noroc în această privinţă. Fata care ne arăta împrejurimile, taman exemplarul care se presupunea că ar convinge-o pe fiica noastră să aleagă această şcoală, era o făptură cu aspect nefiresc, o ciudăţenie de sex incert, vrednică să se numere printre membrii familiei Addams; am observat-o pe Molly zgâindu-se la ochelarii ei cu lentile groase, la coşurile ce stăteau parcă să pocnească din clipă-n clipă şi la sprâncenele-i stufoase, unite deasupra nasului. Se întâmplă uneori ca un copil să fie atât de talentat la muzică, de pildă, încât să nu-şi dea seama deloc de felul în care arată sau de comportamentul său

bizar în societate. Pornind de la această premisă, fetişcana de lângă noi ar fi trebuit să fie o reîncarnare a lui Mozart.

În continuarea turului nostru, am fost conduşi la dormitoare. Spre dezamăgirea mea, acestea nu arătau, nici pe departe, ca magherniţele din lagărele de concentrare ale celui de-al Doilea Război Mondial. Mă aşteptasem să văd nişte paturi de metal înşiruite de-a lungul pereţilor, într-o baracă neîncălzită, în mod ideal şi o fetiţă firavă, în vestă şi pantaloni scurţi, ghemuită între bârnele de fier ale patului, în timp ce o supraveghetoare grăsană şi nemiloasă îşi face rondul prin centrul barăcii, ţinând în mâini o cravaşă pe care abia aşteaptă s-o lipească de spinarea următoarei nefericite victime. Din păcate însă, dormitorul în care am fost conduşi era un budoar intim şi confortabil, cu doar patru paturi. O fereastră dădea înspre terenurile de hochei, unde păreau să se fi adunat toţi elevii şcolii, gâfâind şi pufăind de la aerul rece de-afară.

– O, ce drăguţ, nu-i aşa? ţinu David să accentueze.

– Hmmm, cam înghesuit... am comentat eu. Cam puţin spaţiu ca să-ţi ţii lucrurile, Molly, după ce se instalează şi celelalte fete.

– Uite, Molly... Beyoncé... şopti tati pe un ton conspirativ, făcând semn înspre un afiş care, spre ciuda mea, o înfăţişa pe cântăreaţa ei preferată.

Conştientă că acesta era genul de argument decisiv pentru o fată de unsprezece ani, apt să-i influenţeze alegerile legate de viitor, m-am grăbit să-i atrag atenţia asupra unei insigne minuscule cu Kylie Minogue, prinsă pe avizier.

– Aoleu, Kylie Minogue. Parcă nu-ţi place deloc de Kylie, nu-i aşa, iubito? Imaginează-ţi cum ar fi să stai în cameră cu cineva care fredonează la nesfârşit cântecul ăla, Na, na-na; Na, na-na-na-na... te-ar scoate din minţi de la un moment dat.

– O, sunt convins că le aranjează în camere în funcţie de lucrurile pe care le au în comun. După prietenii. Imaginează-ţi ce distracţie ar fi – bătăi cu perne şi petreceri la miezul nopţii;

ar fi ca și cum ți-ai chema prietenele să doarmă la tine în fiecare noapte, chiar și în timpul săptămânii.

– N-o influența, David, las-o să decidă singură... Adevărul e că este foarte strâmt, nu-i așa, Molly?

David ridică din sprâncene, întrebător, apoi spuse, mai mult în șoaptă:

– E intim.

– Strâmt, am repetat eu, de parcă aș fi corijat o simplă greșeală de exprimare.

– Intim.

– Strâmt.

Eram pe punctul de-a adăuga: „Imaginează-ți cum ar fi să nu-i ai pe mami și pe tati lângă tine tot timpul, scumpa mea", dar în clipa următoare mi-am dat seama că acesta s-ar putea să fie factorul decisiv care să încline definitiv balanța în favoarea școlii cu internat.

Molly era în extaz. Era și normal – crescuse de mică în compania poveștilor cu Harry Potter și acum se trezea brusc la Hogwarts[1]. Vedeam deja viitorul derulându-mi-se prin fața ochilor – preaiubita mea fiică surghiunită undeva la mai bine de 200 de kilometri depărtare, iar eu pornind înfrigurată computerul în fiecare dimineață, în speranța că mi-a trimis un mesaj, cât de scurt, care să-mi umple singurătatea. David știa că balanța înclină în favoarea propunerii lui și era încântat la gândul că fiică-sa are să-i calce pe urme.

– Desigur, sunt și fete care nu locuiesc aici, am zis eu, în pragul disperării. Nu-i obligatoriu să stea la internat. Aș putea s-o aduc eu în fiecare dimineață.

– Alice, suntem în Wiltshire. Asta înseamnă un drum de două ore și jumătate, dus – și întors, tot atâta.

– Am putea să ne cumpărăm o rulotă, să doarmă până ajungem la școală. Și să-și facă temele pe drum spre casă... am

[1] Școala Hogwarts de Magie, Farmece și Vrăjitorii este școala la care învață Harry Potter. (n.tr.)

mai zis eu, cu vocea gâtuită, în timp ce David mergea pe coridor înaintea noastră, cu paşi mari, îndemnându-ne să admirăm lucrările de artă de pe pereţi. Sau putem căuta o şcoală bună în Lundy, ce zici? l-am implorat eu, dispusă să mă agăţ şi de un fir de pai.

– Vino să vezi tablourile astea, Molly. Sunt absolut impresionante.

– N-o să-ţi fie dor de camera ta de-acasă, iubito? am întrebat-o discret.

Molly mă privi cu o expresie care îmi dădu de înţeles că răspunsul ei mi-ar răni sentimentele.

– Mă gândeam să-ţi luăm un televizor şi un DVD, să le ai în cameră la tine.

– Serios? Să am televizorul meu? Cu DVD?

– Dar, desigur, n-o să poţi să le iei cu tine la internat...

– Dar mai demult, când v-am rugat, tu şi tati aţi spus că *nici vorbă* de aşa ceva...

– Păi, voiam să îţi facem o surpriză de ziua ta. Şi mai voiam să-ţi luăm şi un telefon mobil. Dacă rămâi acasă, o să-ţi iau şi un telefon.

– O, ce tare!

– Totuşi, încă nu-i spune nimic lui tati, că mai am puţin de lucru până să-l conving.

– Uau, mulţumesc, mami!

Îmi sări în braţe, încântată, chiar în momentul în care David se apropie de noi, aşa că am încercat să fac să pară că îmbrăţişarea aceea era, de fapt, un gest de mângâiere şi îmbărbătare.

– ... O să ne vezi de Crăciun, iubito... dacă chiar vrei să rămâi aici, să dormi cu nişte fete pe care nu le cunoşti, în loc să stai în camera ta, cu lucrurile *tale* dragi, asta tu trebuie să te hotărăşti.

– Nu, mai bine stau acasă.

– Cum? făcu David consternat. Dar nici n-am apucat să vedem sala de muzică. Iar ăsta-i punctul forte al şcolii – ai putea să intri în orchestră şi aşa mai departe.

– Am stabilit că o lăsăm pe *ea* să decidă, David.

Puştoaica enervantă de treisprezece ani se trezi tocmai acum să vorbească.

– Avem şi televizoare aici. Şi o grămadă de DVD-uri.

– Dar cui îi pasă de DVD-uri? i-am spus, de parcă nu-mi venea să cred că poate fi atât de stupidă. Ciudata făptură îşi împinse din nou ochelarii pe nas, aţintindu-şi privirea în pământ.

Molly avea nevoie să meargă la baie şi sora mai mică a Morticiei Addams o conduse, dincolo de zona cu verdeaţă. Speram ca Molly să nu vină înapoi cu două urme de canini pe gât.

– Trebuie să o înscriem la şcoala asta, mă imploră David. Să fim realişti, Alice, n-o să intre niciodată la Colegiul Chelsea.

– Ba da, poate că o să reuşească, totuşi...

– Revino cu picioarele pe pământ. Asta e singura soluţie pentru Molly. O bursă în domeniul muzicii la St Jude.

– Dar nu vrea să vină aici, David – ai auzit-o cu urechile tale...

– Atunci nu ne mai rămâne nicio opţiune. Nicio şcoală. Doar, eventual, s-o trimitem la examen aşa, la plesneală şi să ne rugăm ca supraveghetorii ăia să fie complet orbi.

– Ei bine, tot ar fi mai bine decât s-o trimitem pe Molly aici şi s-o vedem cum se transformă într-o ciudăţenie precum cea pe care tocmai am cunoscut-o. Fata asta n-a schiţat niciun zâmbet de când suntem aici. Uită-te la ea, ce păr unsuros are şi ce mutră apatică. Parcă ar avea patruzeci de ani, nu treisprezece.

David nu-mi răspunse. Era cu mintea în altă parte.

– Ştii şi tu că am dreptate, am râs eu. Arată de parcă s-ar fi născut în timpul războiului şi a stat ascunsă undeva vreme de cincizeci de ani.

– Asta e!

– Ce anume?

– Copila asta. Seamănă cu *tine!*

– O, mulţumesc frumos, David. Am avut o zi oribilă, dar asta le pune capac la toate. Nici vorbă, nu seamănă deloc cu mine.

– Nu, nu, n-ai înţeles...

– Cum îndrăzneşti să spui una ca asta? E o persoană antipatică şi urâtă, o tocilară plină de coşuri.

– Da, da şi adineauri ai spus un lucru perfect adevărat. *Parcă ar avea patruzeci de ani, nu treisprezece.* Nu te putem face să arăţi ca o fată frumuşică de unsprezece ani, în schimb te putem transforma într-una urâtă.

– Ceee?

– Mă refer la examenul de admitere la Colegiul Chelsea. Va trebui să arăţi ca ciudata de-aici. Ca unul din puştii ăia dereglaţi la care nu le poţi ghici vârsta. Dar trebuie să arăţi absolut *dezgustător*, încât oamenii să nu se poată uita la tine, pur şi simplu.

– Deci nu-i de-ajuns că-s bătrână, mai sunt şi urâtă, asta vrei să spui?

– Şi în plus, o să te facem să arăţi ca o tocilară, cu părul soios şi plină de coşuri, îmbrăcată în haine urâte, lăbărţate.

– Îmi pare rău, dar tot nu cred că seamănă cu mine...

– Poate-ar fi bine să-ţi facem o pată urâtă, roşie undeva pe faţă? Sau să mănânci nişte pastă corectoare sau ceva de genul ăsta? Nu, ar fi prea de tot... Soţul meu era de-a dreptul exaltat, nu mai contenea cu fabulaţiile.

– Îmi pare rău, David, dar n-o să meargă. Eu nu arăt aşa în niciun caz. Sarah a spus că par mai tânără şi mai atrăgătoare ca niciodată, am zis eu indignată.

– Da, da, *acum* arăţi bine... spuse el cu indiferenţă, de parcă era floare la ureche să pari tânără şi atrăgătoare. Dar imaginează-ţi cum ai arăta dacă ţi-ai vopsi părul negru şi ţi-ai turna în cap o sticlă de ulei. Îţi pui o pereche de ochelari cu lentile groase, iar ramele le lipim cu leucoplast. Iar dacă ai avea coşuri, o mulţime de coşuri, nişte bube mari şi roşii pe toată faţa şi ai fi atât de complexată din cauza asta, încât ţi-ai roade unghiile întruna, chipul ţi-ar fi pe jumătate ascuns vederii. Nimeni nu s-ar gândi „O, e clar că nu are unsprezece ani". Toţi o să zică „Biata copilă, mă întreb cum o fi la ea acasă" şi-o să-şi ferească privirile, ca nu cumva să crezi că le e silă de tine şi pentru că o să prefere să se uite la ceilalţi copii, drăguţi şi zâmbitori, de la Spencer House.

Era o idee genială. A trebuit să admit, în sinea mea, că era un plan fără cusur. Restul vizitei se desfăşură într-un ritm precipitat, mai ales că ghida noastră se simţea tot mai stânjenită de privirile noastre iscoditoare; o măsuram din cap până-n picioare, îi studiam îmbrăcămintea, frizura şi fiecare gest. Pe drumul spre casă m-am întrebat dacă nu cumva născocisem planul acesta de a mă da drept şcolăriţă din cauză că mă atrăgea ideea de a fi din nou tânără şi frumoasă. Ei bine, acum nu mai puteam să dau înapoi: de dragul copiilor mei eram gata să renunţ la frumuseţe şi la vanitate. De parcă asta ar fi fost o noutate.

La prima încercare, coşurile pe care mi le-am „fabricat" singură arătau ca-n desene animate, câteva pete roşii, de ruj, împrăştiate la întâmplare pe faţă. Dacă m-ar fi văzut aşa, supraveghetorul m-ar fi scos într-o clipită din sala de examen, ca să nu contaminez pe cineva cu pojarul meu de doi bani, ce părea „împrumutat" de la Tom şi Jerry. Dar după ce-am făcut o vizită la magazinul de farduri profesionale din West End, am învăţat cum să-mi aplic adezivul pe piele, cum să întind fondul de ten ca să pară cât mai natural şi, în fine, cum să aplic diferitele culori şi nuanţe. Lovitura de maestru a fost să-mi ung faţa cu ulei de măsline – luciul soios de pe chipul meu făcea ca acneea să pară perfect autentică. Când îmi „fabricasem" coşurile, hotărâsem să nu fac două la fel. Unele erau în curs de formare, altele păreau să fi fost stoarse recent şi, din loc în loc, se zărea, palid, câte-un crater rezultat în urma unei străvechi erupţii. Fiecare coş fu creat cu multă migală, prin aplicarea mai multor straturi de fard, aşa încât să capete un aspect tridimensional cât mai real şi o succesiune subtilă de nuanţe, începând de la vârful gălbui până la aureola rozalie. Tuşa finală fu scoaterea de la naftalină a vechilor mei ochelari cu rame groase, de pe vremea când încă nu descoperisem lentilele de contact.

– Îhh, arăţi oribil, mă gratulă David.

– Mulţumesc, am spus eu cu toată sinceritatea. Adevărul este că aveam un sentiment de satisfacţie, artistic vorbind – faptul că

reuşisem să mă prefac în ceva atât de hidos îmi dădea o senzaţie de împlinire. Sunt acneică, sunt soioasă, sunt urâtă; nu m-am mai simţit aşa de mândră de mine de-o groază de timp.

Ce bine ar fi dacă şi la matematică ar fi la fel de simplu! Din păcate însă, mintea mea era mai „îmbâcsită" decât tenul acestei puştoaice. „Peter vrea să pună faianţă în baie. Plăcile de faianţă au formă pătrată – cele negre au latura de 20 cm, iar cele albe au latura de 15 cm. Dacă le aşază alternativ, de câte plăci va avea nevoie ca să acopere 120 cm?" Păi, nu ştiu, Peter ăsta nu s-a gândit să apeleze la o firmă de construcţii? Chiar aici, în Balham, avem un meşter bun, polonez la origine, foarte politicos, chiar dacă fumează pe fereastră şi aruncă mucurile de ţigară în closet. Haide, Alice, concentrează-te... să zicem că pune câte trei plăci din fiecare tip, asta ar fi 60 plus 45... 105, adică doar cu 15 mai puţin decât cere problema, deci dacă mai pune o placă albă de 15 cm, e perfect! Şapte plăci e răspunsul! Patru plăci mici şi trei mari, da, am rezolvat-o, da! Sunt Einstein în persoană! Sau Pitagora! Sau, mmm... alt matematician celebru... nu-mi vine în minte niciun nume. Eu, una, n-aş fi ales faianţa asta, totuşi – aşa arătau toaletele publice în anii 1970, dacă e să-mi dau cu părerea.

După o groază de exerciţii şi nenumărate recapitulări, am ajuns să mă descurc bine de tot. Aveam, în sfârşit, curajul de-a înfrunta orice gen de problemă care mi-ar fi ieşit în cale, doar să nu mi se ceară să estimez corect cantitatea de paste ce trebuie puse la fiert pentru trei copii, aşa încât să nu ajung să arunc la gunoi mai bine de jumătate din ele.

Am cumpărat câte două copii din fiecare fişă de exerciţii, deşi Molly lăsase nerezolvate atât de multe probleme, încât aş fi putut să folosesc fişa ei. Însă trebuia să păstrăm aparenţele şi s-o punem să exerseze, deşi acum atmosfera era mult mai destinsă; biata de ea nu mai trebuia să-şi audă părinţii discutând aprins în dormitor, seară de seară, iritaţi de eşecurile ei. O ajutam în continuare la lecţii, dar acum *nu-mi mai păsa atât de tare*, nu mai trebuia să-mi reprim furia că fiica mea nu obţine procentaj maxim după ce s-a zgâit îmbufnată la foaia cu exerciţii timp de

o jumătate de oră. *Molly are doi părinți. Dacă îi scoți din peisaj pe mama cea panicată și pe tatăl cel supercompetitiv, ce se întâmplă cu Molly? Răspunsul corect: o să aibă din nou unghii frumoase, cu pieliță intactă.*

Dar cum am scăpat de această grijă, se ivi alta, care să-i ia locul. Acum, că nu mă mai consuma problema școlii fiicei mele, am început să observ că ceva nu e-n regulă cu Jamie. O mamă știe în mod instinctiv când se petrece ceva ciudat – suntem dotate cu niște antene de mare precizie, apte să detecteze cel mai subtil „deranjament" psihic sau sufletesc. Iar faptul că luni dimineața, când l-am anunțat că e timpul să plecăm la școală, fiul meu izbucni în plâns, fu un indiciu cât se poate de concludent.

Supunerea la abuzuri fizice din partea colegilor de școală reprezintă un fenomen obișnuit, cu care majoritatea copiilor se confruntă la un moment dat, iar specialiștii în domeniul psihologiei infantile au elaborat o serie de tehnici și strategii cât se poate de clare pentru abordarea acestei chestiuni dificile. Cu toate astea, când veni rândul copilului meu să joace rolul de „victimă", am simțit că reacția cea mai potrivită ar fi să mă reped pe terenul de joacă și să-l fac pe micul ticălos una cu pământul.

Era ca o boală care lovea la întâmplare. Auzisem de astfel de situații, în care diverși copii erau chinuiți de alții, mai mari sau mai agresivi, dar nu-mi imaginasem niciodată că mult temutul virus o să-l atace chiar pe copilul meu. Nu exista nicio explicație logică pentru această nenorocire: nu-i vopsisem părul roșcat și nu purtase șosete albe la sandale. La început Jamie n-a vrut să-mi mărturisească ce se întâmplase, ba chiar încercase, printre suspine, să nege că s-ar fi întâmplat ceva. Însă până la urmă am reușit să-l descos și am aflat că un băiețandru, pe nume Danny Shea, îl chinuia toată ziua, din clipa în care pășea în curtea școlii și până la sfârșitul orelor. Abia acum am descoperit de ce nu mă lăsa să-i tai sendvișurile pe diagonală – pentru că Danny își bătea joc de el din acest motiv. De fapt, tot din cauza lui Danny refuza să mănânce la cantina școlii și-mi cerea să-i pun gustare de acasă – bătăușul se lega de el când

stăteau la rând, la cantină. Danny Shea îi punea piedică ori de câte ori Jamie trecea pe lângă banca lui, îl pişca în vestiar, când se schimbau pentru ora de educaţie fizică, se ţinea după el în pauze, plesnindu-l şi îmbrâncindu-l întruna, până când intervenea profesorul de serviciu şi-i admonesta pe amândoi, spunând că niciunul nu-i mai breaz decât celălalt.

Pe de-o parte, eram indignată că unul dintre copiii mei era victima unui bătăuş *şi, cu toate astea*, avea nevoie de atât de mult ajutor la un proiect şcolar. Mi se părea nedrept: logic ar fi fost ca, dacă tot lua bătaie pe terenul de joacă, măcar să primească doar nota 10 până la vârsta de treisprezece ani – atâta consolare să aibă bieţii părinţi. Însă sentimentul care mă încerca cel mai tare era furia, furia primitivă a mamei care vrea să-şi apere copilul. Nu-mi era suficient să-l ţin pe Danny Shea la distanţă de fiul meu, îmi doream să-i fac ceva brutal, ceva care să-l doară. Să-i smulg părul din cap, să-l strâng de gât şi să răcnesc la el să nu se mai atingă niciodată de fiul meu, îmi doream să-i fie atât de frică de Jamie Chaplin, încât să prefere să se ascundă după pian, în timp ce doamna Soames cântă „Când am să fiu de şaizeci şi patru de ani", decât să mai dea ochii cu el.

Desigur, în mintea mea ştiam că nu-i bine să mă amestec, că este inacceptabil să-ţi faci singur dreptate şi că lucrurile de genul ăsta se rezolvă pe anumite căi prestabilite. N-aş fi putut să explic cu precizie de ce anume nu-i bine să mă iau de un bătăuş de nouă ani, pur şi simplu ştiam că nu se face aşa ceva. Este cam la fel ca în cazul asasinării unui dictator malefic. David mi-ar explica, plin de răbdare, de ce n-ar fi un gest înţelept şi, într-un final, i-aş da dreptate. Dar după două, trei zile l-aş întreba din nou: „De ce nu s-au gândit să pună, pur şi simplu, o bombă în maşina lui Saddam Hussein? De ce a trebuit să pornească un război şi să invadeze ţara?"

Jamie mă imploră să nu vorbesc cu profesorii despre cele întâmplate, de teamă să nu înrăutăţesc lucrurile şi mai mult şi, din dorinţa de a-l linişti, am făcut prostia să-i promit că n-o s-o fac. Prin urmare, eram total neputincioasă. Văzându-l cât

de abătut merge la şcoală, în fiecare dimineaţă, ca un miel dus la tăiere, nu mă puteam gândi decât la el toată ziua şi, întrebându-mă în fiecare clipă ce fel de chinuri o fi îndurând, stăteam ca pe ghimpi până-l vedeam că se întoarce acasă, teafăr şi nevătămat. Atunci îl întrebam îngrijorată cum fusese la şcoală, la care el mormăia un „bine" inexpresiv, care nu mă satisfăcea defel, aşa că, ferindu-mă să par prea insistentă, continuam să-l iscodesc: „Nu s-a întâmplat nimic neobişnuit, niciun incident mai neplăcut?", iar el nu răspundea nimic, ci îşi exprima dorinţa de a exersa la pian, moment în care îmi era clar că se întâmplase ceva rău. Ştiam că, în cele din urmă, va trebui să iau taurul de coarne şi să abordez chestiunea în mod tranşant. Dacă nu îi înfrunţi de mic pe bătăuşi şi pe cei care vor să te intimideze, vei fi toată viaţa ţinta batjocurii. Ffion afirmase odată lucrul acesta şi nu îndrăznisem s-o contrazic.

În cursul acelei săptămâni am suferit cel mai agresiv atac de până atunci din partea lui Ffion. Cred că de data aceasta nici măcar nu s-a străduit să-şi mascheze intenţiile.

> Dragii mei,
>
> Alice mi-a reproşat că clasamentul pe care vi l-am trimis tuturor după simularea de examen nu este corect, din cauză că nu am luat în considerare şi activităţile extraşcolare ale fetelor, cum ar fi, de pildă, lecţiile de vioară ale lui Molly şi vă mărturisesc că observaţia ei mi s-a părut întemeiată!!! Prin urmare, eu şi Philip am socotit că ar fi amuzant să adăugăm toate celelalte activităţi!!! Cred că e interesant de văzut care sunt abilităţile şi punctele lor slabe!!! Vă dorim lectură plăcută!
>
> Ffion.
>
> Ataşat: clasamentul revizuit.

Am dat clic pe ataşament şi pe ecran a apărut o iconiţă care mă întreba dacă sunt sigură că vreau să deschid fişierul respectiv – o întrebare foarte bună, mi-am zis eu. Primul lucru care

mi-a sărit în ochi după deschiderea tabelului a fost complexitatea lui. Se vedea de la o poştă că fusese nevoie de foarte multă muncă pentru întocmirea noii liste. Ba nu, greşesc, primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost poziţia ocupată de Molly în cadrul clasamentului. Aşa cum o focă este capabilă să audă sunetele scoase de puiul său, din miile de pui îngrămădiţi pe banchiză, o mamă poate să distingă într-o clipită numele copilului său dintr-o grămadă de nume înşirate pe o pagină. Molly era pe locul al patrulea. Singura dintre toate fetele care ajunsese, cu vioara, la nivelul 5 şi, cu toate astea, ocupa doar poziţia a patra. Dar Ffion luase în calcul toate calităţile şi realizările fetelor, iar superioritatea fiicei mele în plan muzical era „diminuată" de deficienţele din alte sfere de activitate, precum sportul, baletul sau – să nu-mi vină să cred – bunele maniere. Cât despre segmentul intitulat „Vorbitul în public", cred că Ffion ar fi putut da dovadă de mai multă indulgenţă faţă de bâlbâiala Jemimei.

Şi unde credeţi că îşi plasaseră Ffion şi Philip propria odraslă, în deosebit de minuţiosul lor sistem de clasificare a copiilor noştri? Pe ce poziţie se situa Bronwyn în clasamentul acesta cu opt concurente? Oooo, iat-o, sus de tot, pe primul loc, bravo, Bronwyn, ce fată deşteaptă! Scria clar, negru pe alb. Cine mai putea s-o convingă pe Ffion că fiica ei nu este cea mai grozavă, când clasamentul acesta extraordinar, întocmit de mânuţele ei, dovedea contrariul?

Examinând cu atenţie calificativele, am priceput cum făcuse ca să convingă computerul s-o scoată pe fiică-sa campioană. Bronwyn primise, de pildă, 83 de procente la capitolul călărie, pe când Molly, care nu se urcase pe cal în viaţa ei, primise 0 procente. „Ei, asta-i de-a dreptul ridicol!" am exclamat eu; era o absurditate. Apoi, am observat că la capitolul rezultate sportive Molly era cotată cu un jalnic 12%, ceea ce mă îndureră profund, fiindcă de data asta eram nevoită să accept tristul adevăr legat de veleităţile atletice ale preaiubitei mele fetiţe. În sinea mea consideram că 12% e un scor chiar generos. Molly nu era în stare să prindă mingea de douăsprezece ori din o sută de

încercări, pentru că obiectul respectiv o îngrozea. Dacă cineva îi azvârlea fie şi o simplă pernuţă, se ghemuia şi se făcea mică de tot, de frică. „E mai speriată ca un jucător de crichet englez", obişnuia să glumească David pe seama ei.

	Rezultatele la test	Performanţele sportive	Recompensele şcolare	Calităţile oratorice	Înotul	Muzica	Limbile străine	Baletul	Călăritul	Ţinuta şi aspectul general	Bune maniere	Media generală
1.Bronwyn	87%	90%	92%	75%	77%	55%	93%	82%	83%	92%	97%	**84%**
2. Henrietta	70%	89%	83%	75%	76%	75%	79%	81%	82%	83%	76%	**79%**
3. Druscilla	63%	76%	89%	78%	72%	80%	74%	70%	80%	82%	72%	**76%**
4. Molly	38%	12%	90%	86%	74%	95%	62%	80%	0%	54%	88%	**62%**
5. Kirsty	51%	61%	58%	71%	74%	60%	61%	32%	68%	69%	69%	**61%**
6. Jemima	49%	59%	57%	0%	74%	80%	71%	60%	68%	51%	70%	**59%**
7. Fleur	62%	57%	63%	41%	76%	50%	9%	72%	69%	70%	36%	**55%**
8. Eliza	78%	40%	60%	74%	1%	17%	85%	42%	55%	60%	5%	**47%**

În fine, am fost mulţumită să văd că Molly obţinuse un calificativ de 88% la capitolul Bune maniere, fiind întrecută doar de Bronwyn, cu 97 de procente. Eliza Rhys-Jones avea doar 5 procente pentru conduita în societate. Da, aici Ffion are dreptate, mi-am zis în sinea mea. De fapt, analizând cu atenţie scorurile, per ansamblu, trebuia să recunosc că majoritatea erau destul de corecte, cu excepţia celor atribuite lui Bronwyn, care erau mult umflate şi lui Molly, care erau, indiscutabil, mult prea mici. Locul patru, din opt, era o adevărată insultă! Pe măsură ce examinam tabelul, eram tot mai indignată. În plus, Ffion avea enervantul obicei de-a recurge la semne de exclamaţie ca să-şi îndulcească mesajele neruşinate. Următorul pas avea să fie, probabil, să începem să folosim emoticoanele acelea cu faţă

zâmbitoare cu care îşi încheie copiii mesajele, asta în speranţa că o să scăpăm basma curată când ne dăm frâu liber la mitocănii de genul: *ştii ce, ffion, mai du-te naibii, vacă grasă ce eşti J* sau *lua-te-ar dracu', alice, ticăloasă anorexică cu pieptul plat J!*

Tabelul revizuit le fusese trimis tuturor părinţilor din lista cu adrese a lui Ffion; aproape toţi cei pe care îi cunoşteam aveau să vadă că Molly obţinuse doar 54 de procente la capitolul „ţinută şi aspect general" (deşi am observat că părinţii Elizei, a căror oribilă fiică se afla în coada listei, fuseseră omişi, în mod diplomat, din grupul destinatarilor). Era jignitor, era absurd, dar cu toate astea ştiam că unele mame, mai necugetate, aveau să ia în serios informaţiile cu pricina. Unde era trecut zecele cu steluţă pe care îl primise Molly pentru poezia „Mama mea", pe care o compusese de Ziua Mamei şi pe care o păstram la mine în poşetă? Lui Bronwyn îi acordase 55 de procente pentru aptitudinile muzicale, un scor mult prea mare. (Fiică-sa lua ore de pian, după metoda Suzuki, pe o claviatură Yamaha. Când cânta, huruia ca o rablă de Kawasaki.)

Examinând tabelul mai în detaliu, m-am întrebat cum ar arăta acesta dacă aş scoate din calcul criteriul, total arbitrar, al călăritului. Cu ajutorul calculatorului lui David, am descoperit că, în lipsa pretenţiei stupide de a şti să călărească, în Londra secolului XXI, Molly ar avansa cu două poziţii, aşadar, era legitim să afirm că fiica mea se află, de fapt, pe locul al doilea. Locul 2 din opt este mai mult decât satisfăcător, deşi dacă ar fi să scad 15 procente din nota lui Bronwyn la capitolul Bune maniere, pentru gafa pe care o făcuse atunci când mă întrebase dacă nu ne permitem să găzduim un elev din altă ţară, ei bine, în cazul ăsta, Molly ar fi în capul listei.

Cel puţin lui Molly nu-i stătea în obicei să meargă la baie în casele altor oameni şi să uite să tragă apa după „numărul doi", aşa cum făcea Bronwyn, dar, culmea, „abilitatea de-a trage apa după treaba mare" nu se regăsea printre criteriile enumerate de Ffion. Nu, nu trebuie să mă leg de Bronwyn, e doar un copil, mi-am zis în sinea mea, cu toate că, la ultima aniversare a zilei ei de naştere,

mi-ar fi plăcut să-i cumpăr o brățară de „alungare a noroculuiˮ; la urma urmelor, era una dintre cele mai bune prietene ale lui Molly și nu trebuia condamnată pentru competitivitatea exagerată a mamei sale. Chiar dacă trișase la concursul de la școală, când trebuiseră să alerge cu un ou într-o lingură. Nu vedeam nicio penalizare pentru fapta respectivă în tabel; nicio depunctare pentru urmele de lipici descoperite pe lingura câștigătoarei. Toată povestea asta era ridicolă. Nu făcea decât să demonstreze cât de vrednică de milă era Ffion, în ce stare jalnică, deplorabilă chiar, poate să ajungă o mamă. E drept că mai târziu, în cursul acelei seri, când David sosi acasă, mă găsi în pat, spărgând bule de pe folia de polietilenă. „Davidˮ, l-am întrebat eu, „crezi că ar fi cazul s-o dăm pe Molly la un curs de călărie?ˮ

De câte ori începeam să mă plâng de Ffion, David mă întreba de ce nu pun punct acestei prietenii; nu pricepea că nu poți anula o prietenie cât ai bate din palme, ca pe un card de debit. Dacă stau să mă gândesc, eu nici pe astea nu sunt în stare să le anulez. Cred că și în ziua de azi mai plătesc abonament la o sală de fitness la care n-am fost decât de două ori, în ianuarie 2003. Prieteniile cele mai trainice se nasc atunci când doi oameni trec împreună prin grele încercări: tovarăși de luptă, în război, colegi de celulă, la închisoare sau mame din clasa de mijloc încercând să-și revină din șocul renunțării la propria carieră, pentru că au ales să se dedice, în schimb, nesfârșitelor nopți de nesomn, de vomă și diaree. Odată ce-ai trecut, alături de altcineva, prin coșmarul cursurilor de Aerobic Acvatic pentru Mame și Bebeluși, se naște o legătură profundă, aproape indestructibilă. Părinții mei muriseră amândoi înainte să devin mamă, așa că în anii aceia de început aveam o nevoie disperată de sprijin și încurajare. În plus, împărtășeam aceleași experiențe, care erau noi atât pentru ea, cât și pentru mine. Când, spre surprinderea mea, fetiței mele îi ieșiră primii dințișori, se dovedi că și bebelușa lui Ffion, ca și fiul lui Sarah, treceau prin aceeași etapă. Când fiica mea a împlinit cinci ani, și copiii lor au făcut cinci ani; era atât de bizar de bine.

Cred însă că, în adâncul inimii, nu voiam să renunţ la Ffion pentru că n-aveam de gând *să mă dau bătută*. Mă îngrozea gândul de a abandona cursa. În afară de asta, ultimele mămici care părăsiseră grupul nostru ne dăduseră subiect de bârfă pe mai mulţi ani. Asta-i firea omului – de îndată ce un seamăn de-al nostru iese din peisaj, ceilalţi se reped să-l vorbească de rău. Pun pariu că aşa a fost şi în expediţia din Antarctica, pe viscolul acela crâncen, când căpitanul Oates, îngheţat de frig, a părăsit tabăra, preferând să moară înghiţit de vârtejul de zăpadă, decât să fie o povară pentru tovarăşii săi: „Am să ies puţin. S-ar putea să lipsesc o vreme". În urma lui s-a aşternut tăcerea pentru o clipă, după care s-a auzit următorul schimb de replici: „Oates ăsta e tare al naibii, cât îi place să facă pe deşteptul, nu?" „O, da, şi pe martirul: *nu vă bateţi capul cu mine, lăsaţi-mă să mor, bla, bla, bla*... Mă bucur c-a plecat, vă spun sincer".

Prin urmare, de câte ori Ffion câştiga câte-o bătălie, ca acum, eram şi mai hotărâtă să o înving. Examenul de admitere la Colegiul Chelsea presupunea ca eu să trec cu brio două teste diferite. Dacă pe plan „academic" făcusem o grămadă de exerciţii, în schimb pe plan „artistic", ca să zic aşa, nu făcusem nicio simulare. Nu ieşisem niciodată deghizată în oraş, să văd ce reacţii trezeşte tentativa mea de a trece drept elevă de gimnaziu.

– La clubul de tineret? făcu David uimit. Dar dacă dăm peste vreuna dintre prietenele lui Molly?

– Atunci o să mergem altundeva, departe de-aici.

– Dar atunci unde-o să găsim un loc adecvat? Vreau să spun, unde...

– O să dăm câteva telefoane. Pe bune, David, credeam că ţie îţi revine rolul de adult în povestea asta...

Întrucât el avusese ideea de-a mă deghiza în „Puştoaica de pe Marte", simţisem nevoia de-a revendica iniţiativa proiectului, aşa că am exploatat la maximum faptul că el se căznea să ţină pasul cu faza următoare a planului. Un preot din Putney ne spuse că fiica noastră e bine-venită la grupul lor de tineret,

vinerea seara și ne promise că o să-l roage pe tânărul care conducea grupul să se uite după ea.

– Unde anume în Putney locuiți? îl întrebă el pe David.

– Ăăă, abia ce ne-am mutat... improviză David, cu un aer foarte natural, trebuie să recunosc, deși nu i-aș fi dat satisfacția de a spune asta cu voce tare. Și ne-am gândit că ar fi plăcut pentru Molly să vină la grup, să facă cunoștință cu câțiva copii înainte să ne instalăm... Da, așa ne-am gândit.

– Foarte bine. Așadar, pe ce stradă v-ați mutat?

Urmă o scurtă pauză.

– Îmi pare rău. Nu vă mai aud... spuse David, acoperind cu mâna receptorul. Vorbesc de pe mobil și tocmai intru într-un tunel... rosti pe un ton răgușit, frecând între degete, cu un aer degajat, antena telefonului său de serviciu, după care apăsă pe butonul de încheiere a convorbirii.

Eu stăteam pe bancheta din spate în timp ce mașina rula cu viteză înspre vest. Plecasem de-acasă devreme, înainte ca bona să îi ia pe copii de la școală, pentru ca bieții de ei să nu rămână marcați pe veci de imaginea mamei lor îmbrăcată ca o tocilară, cu șapcă de baseball pe cap și fața plină de coșuri. David era de părere că exagerasem puțin cu acneea, dar eu insistam că e nevoie de o înfățișare respingătoare, care să-i facă pe oameni să-și ferească privirile; cu alte cuvinte, în ziua cea mare, bubele purulente de pe fața mea trebuiau să fie îndeajuns de dezgustătoare încât să-mi permită să iscodesc nestingherită împrejur, pentru depistarea eventualilor spioni ascunși în spatele liniilor inamice.

Era atât de devreme încât ne-am dus să mâncăm undeva. Pe copii nu-i lăsasem niciodată să mănânce la McDonald's, dar acum părea locul cel mai potrivit și, pe deasupra, era plăcut să fiu înconjurată de puști cu coșuri și mai respingătoare decât ale mele. Am comandat un meniu Happy Meal. În toată mascarada asta pe care urma s-o interpretez, cred că cel mai dificil avea să-mi fie să mă prefac că savurez burgerul ăsta scârbos.

– Termină-ți cartofii, Alice.

– Vrei să spui Molly, am şuierat eu. Numele meu este Molly, *tati*. Şi se cheamă chipsuri...

– Da, bine. Termină-ţi chipsurile, Molly. Ăă, îţi place jucăria?

– Care jucărie, figurina aia de plastic din desenele animate? Am unsprezece ani, nu-s bebeluş.

Zicând asta, mi-am dat ochii peste cap, cu un aer exasperat, cum le văzusem făcând pe Molly şi pe prietenele ei. La o masă din apropiere şedea un tată cu doi copii adolescenţi; bărbatul, care îmi făcea impresia că pierduse tutela copiilor şi tocmai îşi scosese odraslele în oraş, cum prevedea hotărârea de divorţ, ne privea uşor derutat. Îi aruncă lui David o privire plină de înţelegere, de parcă voia să-l încurajeze pe bietul tată, divorţat ca şi el, care se străduia să-şi compenseze absenţa din viaţa cotidiană a fiicei sale.

Începuse să-mi placă rolul meu de preadolescentă irascibilă, exasperată de tăntălăul de taică-său.

– Taa-tăă! m-am tânguit eu când l-am văzut că se ridică, de plecare. Trebuie să îţi goleşti tava în coşul de gunoi!!!

David nu prea ştia ce să facă – să aprecieze felul în care o imitam pe Molly sau să se revolte din pricina faptului că nevastă-sa scornise o nouă metodă de a-l cicăli şi critica.

– Ei, lasă, doar nu toţi clienţii fac asta, nu-i aşa?

– Mda, bine, las-o acolo, să vină sclavii să strângă după tine, cum faci *de fiecare dată*...

– Gata, încetează odată, Molly! mi-o reteză el pe un ton ferm, observând că bărbatul de la masa alăturată urmăreşte cu atenţie scena. Dacă nu vrei să-ţi ascund iarăşi crema anticoşuri, bubă mică şi purulentă ce eşti...

La auzul acestora, zâmbetul empatic al individului se evaporă brusc.

Am simţit un nod în stomac, de emoţie, în timp ce ne apropiam de clădirea bisericii şi mi-am tras şapca de baseball mai jos pe ochi. Ceilalţi copii soseau în grupuleţe de doi sau trei şi discutau aprins despre evenimentele petrecute la şcoală în ziua aceea, întrebuinţând expresii care-mi erau total străine.

În momentul acela o parte din mine ar fi vrut să facă stânga-mprejur și să alerge la mașină, dar, pentru binele lui Molly, mi-am impus să merg mai departe. Atunci mi-am dat seama că emoțiile mele sunt cât se poate de plauzibile. Eram o fată nouă, cu aspect ciudat, de tocilară și cu fața plină de coșuri, care se pregătea să intre într-un grup de persoane total necunoscute. Era normal să-mi acopăr fața cu părul soios, să-mi rod unghiile și să stau cu privirea-n pământ.

– Bună, ea este Molly Chaplin... mă prezentă David tânărului care ne deschise ușa. Este pentru prima oară aici. Am vorbit cu preotul la telefon și i-am spus că o să vină în seara asta...

Zâmbetul tânărului aproape că nu trădă nicio urmă de dezgust la vederea acestei copile ciudate.

– Bună, Molly! ciripi el vesel. Avea în jur de douăzeci de ani și părea agasant de prietenos. Cred că aici îi pregătesc pe prezentatorii emisiunilor pentru copii, mi-am zis în sinea mea.

– E o fată foarte timidă... îi explică David mormăitul meu neinteligibil.

– Nu vă faceți griji, mă ocup eu de ea.

„Tatăl" meu plăti taxa de participare de 50 de lire, îi dădu un număr de telefon și apoi mă lăsă singură. Mi-am pipăit ramele ochelarilor, lipite cu leucoplast murdar.

– Numele meu este Simon, mă înștiință prezentatorul tv, și am nevoie să mă ajuți cu ceva important, Molly...

O, mi-am zis eu, scutește-mă de tâmpenia asta: *încredințează-i copilului o sarcină ca să-i dai senzația că persoana lui contează.* Cu copiii noștri am renunțat la metoda asta imediat ce au trecut de vârsta de șapte ani. L-am urmat în bucătărie, croindu-mi drum printre puștii care jucau ping-pong sau diverse jocuri cu zaruri și pioni, și care nici nu m-au băgat în seamă.

– Aș vrea să mă ajuți să aranjez paharele astea de hârtie, pentru că mai târziu o să jucăm squash, Molly.

Super, vom juca squash! Data viitoare să nu uit să-mi aduc niște sticluțe de vodcă, să mă ajute să rezist acestui coșmar.

Fără să pară că mă laud, trebuie să vă spun că am făcut o treabă bună cu paharele alea de hârtie. Dezamăgit că sarcina respectivă nu-i luase noii membre a grupului mai mult de patruzeci de secunde, Simon mă puse să lipesc şi să decupez tot felul de materiale.

– Ea este Molly, să ştiţi cu toţii. Copiii mă priviră indiferenţi. Molly nu cunoaşte pe nimeni din grup, aşa că o să te rog pe tine, Ellie, să ai grijă de ea, da?

– Ăăă, da... spuse Ellie fără nicio tragere de inimă – cel puţin aşa mi s-a părut mie.

– La ce şcoală mergi? mi se adresă fata pe nume Ellie.

– Nu cred că ai auzit de ea, nu e de-aici, din zonă... am bâiguit eu.

Ellie ridică din umeri şi-şi văzu mai departe de treabă, lipind nişte figurine de pluş pe placa ei de carton. Am fost în culmea fericirii că nu a adăugat: „Dar cum se face că eşti tot la şcoală, deşi se vede de la o poştă că ai aproape patruzeci de ani?"

Mă pregătisem să fac tot posibilul ca să evit să intru în discuţii ample, dar se pare că nu era cazul să-mi fac griji. Băieţii mă ignorau cu desăvârşire şi, deşi una sau două fete care păreau mai prietenoase încercară să intre în vorbă cu mine, renunţară în curând, descurajate de răspunsurile mele monosilabice. Deghizarea era reuşită. Niciunul dintre cei prezenţi nu avu nici cea mai mică bănuială. Chiar dacă nu-şi doreau să devin prietena lor, cel puţin mă tolerau printre ei. Eram o copilă. Mai ciudăţică, dar, totuşi, o copilă.

Lucrările mele de artă erau „abstracte", ca să mă exprim elegant, dar Simon mi le lăudă, cu aerul acela de superioritate nesinceră pe care îl întrebuinţează asistenţii sociali când vor să felicite o bătrânică senilă pentru că a reuşit să-şi ducă lingura la gură. Grupul de tineret avea, de fapt, doi lideri, dar, cu toate că ei trebuiau să lucreze separat, presupun, fiecare în camera lui, Simon părea mult mai preocupat de activităţile din încăperea alăturată, coordonate de colega sa, o tânără atrăgătoare cam de aceeaşi vârstă cu el. Lucrul acesta era evident, cel puţin pentru

mine – Simon își imagina, probabil, că m-am născut ieri. Sau, mă rog, în urmă cu unsprezece ani.

La un moment dat, în încăpere își făcu apariția un băiețandru, la vederea căruia am auzit-o pe Ellie oftând și murmurând: „O, nu... ". Eram obișnuită cu astfel de reacții din partea lui Molly, care își exprima din oficiu disprețul față de reprezentanții sexului masculin, însă reacția lui Ellie părea de-a dreptul ostilă – era genul de aversiune pe care fiica mea o manifesta doar când era vorba de exerciții la matematică sau de salată de icre.

– Tipu-i oribil... șopti ea. Părea nedrept ca întreaga personalitate a unui copil să fie rezumată cu un singur cuvânt, și acela cam grosolan, dar în scurtă vreme afirmația ei se dovedi legitimă. Băiatul își însuși bucățile de carton pe care ceilalți copii le foloseau deja, decretând că lucrarea lui este cea mai bună. Se lăuda că părinții lui au casa cea mai mare din cartier și că el este cel mai bun schior din grupul de tineret – o afirmație destul de greu de contrazis în Putney.

– Și sunt cel mai bun jucător de ping-pong din școala mea, se făli el. Te bat cu două'ș'unu la zero dacă vreau, Ellie. Haideți, cine vrea să joace o partidă cu mine?

Ceilalți copii nu se arătară interesați de propunerea de-a se lăsa călcați în picioare de acest campion precoce, doar ca ulterior să li se reamintească, fără încetare, că au fost învinși.

– Haideți, fraierilor, cine are curajul să-mi țină piept? repeta el, ca o moară stricată. Se așternu o liniște stânjenitoare, greu de suportat.

– Joc eu o partidă cu tine, m-am auzit spunând dintr-odată. Habar n-am ce m-a făcut să spun asta.

Presupun că mă enervase atitudinea sa dominatoare și batjocoritoare la adresa celorlalți copii. Cred că undeva, în subconștient, puștiul îmi aducea aminte de Ffion. Trebuie să rămân în pielea personajului, mi-am spus mie însămi, punând mâna pe paleta uzată, ce începea să se cojească; trebuie să joc ca o copilă timorată, nesigură pe ea. Mă anunță că el servește primul și lovi mingea puternic, trimițând-o peste fileu de cinci ori

consecutiv, în timp ce eu mă căzneam să par cât mai tulburată la celălalt capăt al mesei.

– Da! Cinci-zero pentru Danny! trâmbiţă el, dându-mi de ştire că e rândul meu să servesc. Am pasat peste fileu cu o mişcare stângace, care îi plasă mingea undeva în dreptul ochilor, invitându-l practic să mi-o azvârle înapoi cu o viteză de 100 de kilometri pe oră.

– Da! Şase-zero pentru Danny! răcni el, aruncând o privire în jur, să vadă dacă l-a auzit cineva. Şapte-zero, opt-zero, nouă-zero – exaltarea lui sporea cu fiecare punct câştigat.

Asta până în momentul în care reuşi să mă scoată din sărite, determinându-mă să îi dau o replică pe măsură. Lansă mingea razant, către colţul opus al mesei, iar eu i-am ripostat fulgerător, cu o minge „tăiată", care îl descumpăni, lăsându-l fără replică. Se făcu linişte.

– O lovitură norocoasă! spuse el, lăsându-mă pe mine să mă aplec după minge, deşi era mai aproape de el.

Ce nu ştia tânărul Danny era că eu joc foarte bine ping-pong. Aveam acasă masă de ping-pong şi vara trecută ajunsesem pe culmile ameţitoare ale finalei organizate de Clubul Corfu. L-aş fi putut bate la zero pe răzgâiatul ăsta arogant, dacă aş fi vrut. Acum însă m-am hotărât să-l bat la nouă.

– Ellie, ţine-mi ochelarii, te rog, am rostit cu glas solemn.

Era din nou rândul lui să servească, dar loviturile mele erau necruţătoare, silindu-l să sară de la o margine la cealaltă a mesei. În jurul nostru începură să se îngrămădească tot mai mulţi spectatori.

– Fata cea nouă îl bate pe Danny Shea, am auzit pe cineva spunând în momentul când am preluat conducerea; adversarul meu începea să transpire de-a binelea. Abia în clipa aceea îmi pică fisa.

– Danny Shea?

– Da.

– De la şcoala Spencer House, din Clapham?

– Da. De ce?

El era, în carne şi oase: puştiul care-l torturase pe fiul meu pe parcursul întregului trimestru. Stând la capătul celălalt al mesei de joc, bătăuşul aproape că-ţi inspira milă. Mi-l imaginasem ca pe o namilă plină de muşchi, dar în realitate nu era nici mare, nici înfricoşător, ci doar impertinent şi agresiv.

– O, n-are importanţă. Mă întreb de ce nu mergi la un grup de tineret din Clapham.

– Pentru că nu mai locuim în Clapham, fraiero. Ne-am mutat în Putney. E doişpe la nouă pentru tine.

– Ba nu, treişpe la nouă... îl corectă Ellie.

– Nu mă deranjează, am zis eu, ridicând din umeri. Doişpe la nouă e-n regulă pentru mine...

Ceilalţi copii mă priviră de parcă nu mai văzuseră în viaţa lor o astfel de făptură.

– Tu ai paleta cea mai bună, se răţoi el când scorul ajunse la cincisprezece-nouă pentru mine.

– Bine, atunci poţi s-o iei tu pe asta, am replicat eu, cu o siguranţă de sine şi o maturitate total nepotrivite pentru cei unsprezece ani ai mei.

– Haide, Molly, dă-i înainte... îmi şopti Ellie când am trecut pe lângă ea. Am observat că îşi ţinea palmele împreunate, ca într-o rugăciune.

Danny ar fi fost un jucător bunicel dacă n-ar fi ţinut cu tot dinadinsul să facă pe masculul feroce de fiecare dată când îi venea rândul să servească. Se purta de parcă toată furia şi frustrarea sa de copil îşi găsiseră o supapă de evacuare la masa de ping-pong. De unde-o fi venind toată furia asta, mă întrebam eu. Poate că, pentru stima lui de sine, ar fi fost bine să-l las să-şi păstreze statutul de cel mai bun jucător de ping-pong. Poate era de preferat să fie încurajat în această direcţie onorabilă, aşa încât să nu mai fie tentat să chinuie şi să necăjească alţi copii, ca, de pildă, pe-al meu. Însă apoi mi-am spus: La naiba cu asta, o să-l nenorocesc pe ticălosul ăsta mic, îl fac una cu pământul.

Scorul era acum de douăzeci la doisprezece şi era rândul lui Danny să servească când, dintr-odată, l-am văzut că pune paleta jos.

– Nu mai am chef să joc. M-am plictisit.

– Asta înseamnă că ai pierdut, spuse Ellie.

– Ţine-ţi gura, puturoasă ce eşti, se răsti Danny. Mai bine du-te şi joacă-te cu prietena ta plină de bube.

– Ai pierdut. Molly te-a bătut... nu se lăsă Ellie.

– Puturoasa de Ellie o iubeşte pe Molly. Puturoasa e lesbiană, spuse el în batjocură.

– Nu-i spune puturoasă lui Ellie, Danny, am zis eu, punându-mi încet ochelarii pe nas. Iar orientarea sexuală e un lucru de care nu poţi fi sigur decât după pubertate. Atunci, dacă Ellie constată că este lesbiană sau tu îţi dai seama că eşti homosexual, nu va fi nicio problemă.

Cuvintele mele îi făcură pe ceilalţi să râdă de el şi, pentru o clipă, am avut impresia că această replică va pune capăt dezbaterii noastre pe tema sexualităţii, însă tânărul erudit din faţa mea se pare că avea pregătită o ripostă spectaculoasă. Am simţit brusc că cineva mă trage de păr.

– Mă faci pe mine homosexual, lesbiană buboasă ce eşti?

– Ia-ţi mâna din părul meu, Danny...

– Ce-ai pe faţă? Nu cumva ai SIDA?

– Dă-mi drumul la păr, Danny, deja mă doare...

– Încetează, Danny... chemaţi-l pe Simon... strigă Ellie.

– Aau, ticălosule, te avertizez – dă-mi drumul! am icnit eu, dar puştiul îşi înfipse mâna şi mai adânc în părul meu, smucindu-mi capul pe spate, mai-mai să mă răstoarne.

Orbită de furie, i-am tras un cot în stomac, probabil mai tare decât ar fi fost cazul. Danny scoase un scâncet şi se chirci de durere. Atunci m-am răsucit pe călcâie, i-am înhăţat braţul şi i l-am sucit la spate, până când izbucni în plâns.

– Ascultă-mă cu atenţie, Danny Shea, i-am şoptit la ureche. Dacă te mai atingi VREODATĂ în viaţa ta de Jamie Chaplin, colegul tău de la Spencer House, dacă îndrăzneşti să-i mai adresezi un singur cuvânt nelalocul lui sau, Doamne fereşte, să-l loveşti, îţi jur că mă întorc şi-ţi găuresc mutra, m-ai înţeles? Zicând asta, i-am răsucit braţul şi mai tare la spate.

– Da, aau, da, te rog, dă-mi drumul...

– Molly, dă-i drumul! strigă Simon cu asprime, intrând valvârtej în încăpere.

Danny plângea în hohote, chircit pe podea. Cred că îl durea brațul destul de tare, deși nu i-l răsucisem cu toată forța.

– Bătăușii n-au ce căuta în grupul meu.

– Dar el m-a tras de păr.

– Nu inventa, Molly.

– Nu inventez nimic. Vreau doar să-ți explic cum a început totul. El m-a tras de păr și n-a vrut să-mi dea drumul.

– Nu mă interesează cine a-nceput primul.

– Cine a început!

– Ce vrei să spui?

– Corect se zice „cine a început", fără „primul", am explicat eu, uitând pentru o clipă că eram doar o puștoaică timidă de unsprezece ani. Însă eram furioasă că tipul ține cu Danny și probabil și puțin supărată pe mine însămi, că îmi pierdusem controlul. Iar copiii ăștia n-ar trebui lăsați așa, de capul lor, total nesupravegheați. Legea referitoare la Îngrijirea și Supravegherea Copiilor, din 1994, prevede clar, la capitolul doi, că minorii sub paisprezece ani nu trebuie lăsați nesupravegheați de un adult și ce-i mai rău este că, lăsându-i singuri, tu ai abuzat de încrederea pe care o au în tine părinții acestor copii, am continuat eu. Ellie și prietenele ei mă priveau cu gura căscată.

– Câți ani ai, Molly? mă întrebă Simon.

– Ăăă, unsprezece...

– Hai, spune adevărul, ce planuri ai? Ce, ești vreo reporteriță sub acoperire sau ceva de genul ăsta?

– Am doar unsprezece ani, pe bune. M-am născut în... ăăă... 1994. Nu-ți amintești – vara aceea toridă? Oasis, Blur[1]... hmmm... concertul Love Aid de pe stadionul Wembley?

[1] Oasis, Blur – trupe de rock britanice, ce făceau mare vâlvă pe la începutul anilor 1990 (n.tr.)

– Dacă nu pleci în clipa asta, o să chem poliţia şi te reclam pentru vătămare corporală a unui copil.

David fu surprins să mă vadă cu jumătate de oră mai devreme decât ora la care convenisem să vină să mă ia. Şedea într-un colţ al barului, citind ziarul şi sorbind dintr-o halbă de bere, când m-am trântit pe scaunul din faţa lui, cu un aer deprimat şi l-am anunţat că planul nu funcţionase.

– Cum adică n-a mers?

– Supraveghetorul m-a dibuit şi m-a ameninţat că sună la poliţie.

– La poliţie? Rahat! A crezut că vrei să răpeşti vreun copil sau ceva de genul ăsta?

– Şi mai rău – m-a acuzat că sunt o reporteriţă sub acoperire.

Mă simţeam complet epuizată; efortul mental pe care-l făcusem ca să-mi interpretez rolul cât mai bine mă secătuise de vlagă.

– Rahat! Nu-mi vine să cred – n-o să meargă. Toate strădaniile mele, toate exerciţiile alea au fost în van! Ce-o să ne facem? S-a sfârşit totul, nu-i aşa? Va trebui s-o ţinem pe Molly acasă şi s-o instruim noi sau să ne vindem casa, ca s-o băgăm la o şcoală particulară. Ne luăm o rulotă pe care o parcăm la poarta şcolii, ca să fim siguri că suntem pe-aproape în caz că se găseşte iarăşi vreun bătăuş care să-i chinuie pe copiii noştri.

– Calmează-te, hai, revino-ţi. Găsim noi o soluţie.

– O, super! Asta spui de fiecare dată: *găsim noi o soluţie*. Mă pot baza pe tine aşa cum mă pot baza pe Microsoft Help.

Eram distrusă. Mă simţeam îngrozitor, înfrântă şi fără nicio speranţă.

– Vreau să beau ceva. Tu nu mai vrei o halbă de bere?

– Nu, sunt în regulă, ia-ţi tu ceva mare – o să conduc eu.

Barmanul, un individ corpolent, cu barbă, stătea la taifas cu unul dintre clienţii regulaţi ai barului şi, când mă văzu apropriindu-mă de tejghea, îmi aruncă o privire nedumerită.

– O vodcă şi-o apă tonică, i-am spus, oftând cu tristeţe. Una mare, vă rog. Organismul meu tânjea după alcool, la fel cum tânjea după ciocolată de fiecare dată când ieşeam de la înot.

– Îmi pare rău, dar nu ţin neapărat să-mi pierd autorizaţia, replică el pe un ton sarcastic.

– Ce vreţi să spuneţi?

Îmi arătă o plăcuţă lipită pe perete, dincolo de tejghea, pe care scria *Vânzarea de alcool interzisă persoanelor sub 18 ani.*

– Nu ştii să citeşti? Sau nu vă mai învaţă la şcoală să citiţi în ziua de azi? Hai, ieşi afară! Întoarce-te peste câţiva ani, când n-o să mai trebuiască să fii în pat la ora asta.

Am rămas cu gura căscată.

– O, mulţumesc! am exclamat eu. M-ai făcut fericită! Îmi venea să mă aplec peste tejghea şi să-l sărut direct pe gură; atâta doar că tipul era hidos şi duhnea a tutun de pipă. David! David! am strigat în gura mare, pradă exaltării. Nu vrea să mă servească, zice că-s prea mică!

– O, super! rosti soţul meu. E nemaipomenit!

Pe drum spre casă i-am relatat incidentul petrecut la grupul de tineret.

– *Legea referitoare la Îngrijirea şi Supravegherea Copiilor, din 1994*? De unde ştiai de legea asta? mă întrebă el, râzând.

– Nu ştiam. Am inventat-o pe loc. Crezi că o să sune la poliţie?

– Nu, pentru că asta ar însemna să recunoască de fapt că flirta cu colega lui, în loc să vă supravegheze pe voi.

Când auzi toată povestea, de la cap la coadă, David mă asigură că îmi jucasem rolul perfect, până în clipa în care hotărâsem să-i dau o lecţie lui Danny Shea, la ping-pong. Entuziasmul său renăscut mă convinse şi pe mine în cele din urmă. Deghizarea mea funcţionase. Eu stricasem totul la final, ieşind din pielea personajului. Dar în niciun caz n-aveam să repet această greşeală. Îmi învăţasem lecţia – doar tocmai ăsta fusese scopul acestei escapade. David mă asigură că nu există niciun motiv să mă tem că voi da greş la examenul de admitere, cu condiţia să mă abţin de la a mă încăiera cu cineva.

– Nici chiar dacă dau ochii cu Ffion?

– Mă rog, Ffion face excepţie. Dacă o vezi pe Ffion, poţi s o cafteşti cât vrei. Dar eşti pregătită, Alice. Mai sunt câteva zile până la examen şi eşti pregătită.

M-am simţit invadată de un val de emoţie şi de îngrijorare gândindu-mă la ceea ce mă aştepta.

– De ce opreşti? l-am întrebat, văzând că intrăm într-o benzinărie.

– Tuşa finală pentru examen, zise el cu un aer misterios. În toate benzinăriile se găsesc jucării de pluş. O să-ţi cumpărăm un muţunache păros, care să-ţi poarte noroc...

Feng Shui-ul[1] *minții tale*

De Rohan Jayasekera

Editura Sunrise Books, preț 6,99 lire

Mintea ta este împărțită în diferite compartimente sau „camere", la fel ca o casă. Există zone neîngrijite, în care domnește dezordinea, există cotloane și firide de care aproape că ai uitat cu desăvârșire. Cea mai mare parte a gândirii de zi cu zi se desfășoară în zona centrală a creierului – „Sufrageria" minții tale. Dacă urci la etaj, ajungi în camera destinată visurilor – să-i spunem „Dormitorul" minții. Iar de-aici, printr-o ușiță aproape inobservabilă, ajungi în „Podul" psihicului tău, locul acela întunecos unde ne debarasăm de toate lucrurile care nu ne mai sunt de folos. Așa cum, într-o casă, poți să redirecționezi și să canalizezi fluxul de energie ce străbate un spațiu dat, în mod similar, meditația și gândirea pozitivă te pot ajuta să-ți armonizezi energiile interioare, lăsându-le să circule liber și nestingherit pe fereastra minții tale!

---

[1] Artă și știință străveche, apărută acum mai bine de 3000 de ani în China, având ca scop primordial echilibrarea fluxului de energie creatoare în viața noastră și în mediul înconjurător (n.tr.)

BULETIN INFORMATIV NEUROENDOCRINOLOGIC
Incluzând informaţii din domeniul psihoneuroimunologiei, neuropsihofarmacologiei, medicinei reproductive, cronobiologiei şi etologiei umane,
www.nel.edu/25_4/NEL250404R01_Esch_Stefano.htm

Cu privire la acele compartimente ale creierului implicate în procesele motivaţionale, substratul fiziologic al motivaţiei, fie ea apetitivă sau aversivă, se regăseşte în primul rând în sistemul limbic. Lobul limbic înconjoară corpul calos şi este compus din girusul cingulat şi girusul parahipocampic. Hipocampusul, situat la baza cornului temporal al ventriculului lateral şi având o strânsă legătură cu procesele memoriei, intră şi el în componenţa sistemului limbic. Alte structuri care fac parte din sistemul limbic sunt girusul dinţat, amigdala, hipotalamusul (mai precis, corpurile mamilare), aria septală (în prozencefal) şi talamusul (nucleii anteriori). Din punct de vedere funcţional, „formaţiunea hipocampică" e compusă din hipocampus, girusul dinţat şi cea mai mare parte a girusului parahipocampic.

6

Am citit de două ori ambele descrieri ale compartimentării creierului uman şi am optat, într-un final, pentru varianta Feng Shui. Dacă eşti îngrijorată în privinţa capacităţii tale de concentrare, nu te-ajută cu nimic să-l pui pe soţul tău să-ţi printeze un ghid medical sofisticat referitor la modul de funcţionare a creierului tău, care, oricum, te va lăsa baltă pe la sfârşitul celei de-a doua propoziţii.

Venise, în sfârşit, timpul să-mi pun mintea la încercare; era ziua Z pentru creierul meu, după cum se exprimase David. Ne uitasem la un desen cu plajele Normandiei, pe care îl făcuse Jamie pentru proiectul lui de la şcoală: sute de soldaţi (nişte beţe) ce înaintau cu greu pe coastă, grenade detonate la tot pasul, vapoare ce se scufundau şi avioane ce explodau în văzduh. Iunie 1944: cea mai amplă operaţiune de invazie militară din istoria omenirii. Totuşi, nici măcar Debarcarea din Normandia nu se putea compara cu asaltul de la Colegiul Chelsea, din dimineaţa de sâmbătă în care urma să aibă loc examenul de admitere. Sute de părinţi din clasa de mijloc se înghesuiau în faţa biroului de înregistrare situat la capătul sălii de examen, declarând, de pildă, că odrasla lor se trezise în toiul nopţii din pricina alarmei de la maşina vecinului şi vrând să ştie dacă lucrul acesta avea să fie luat în considerare la notarea lucrării:

„Aceasta este Edina Symes, de la Şcoala Elementară Thomas – are probleme cu circulaţia sangvină. Am aici un bilet de la medic, prin care i se recomandă să stea lângă un calorifer,

uitați, îl puteți citi și dumneavoastră, e chiar de la medic, care zice că trebuie să stea lângă calorifer, trebuie să dea examenul de lângă un calorifer, biletul ăsta spune așa... "

„Scuzați-mă, soția mea îl cunoaște pe domnul director adjunct Worrall. Știți, noi credeam că examenul va dura două ore, nu trei, așa că am făcut exerciții din testele de două ore; deci fiul meu nu este pregătit pentru un test de trei ore, dar nu cred că e vina lui, o să se țină seama de lucrul acesta în timpul notării? După cum spuneam, nevastă-mea îl cunoaște pe directorul adjunct, pe domnul Worrall... "

„Fiul meu va avea nevoie să meargă la baie în timpul examenului, nu-i așa, Henry, o să-i dați voie să meargă la baie în timpul examenului, el are scaun în fiecare zi la unsprezece și jumătate, nu-i așa, Henry, intestinele lui funcționează cu mare precizie, dar îi ia în jur de zece minute, puteți să-i acordați zece minute în plus la final, nu mi se pare corect ca un elev să fie penalizat din cauză că are scaun la ore fixe, dimpotrivă, ar trebui să primească un punct *în plus* pentru asta... "

Oare așa mă purtam și eu? Cu siguranță nu eram atât de insistentă ca mamele astea; eu n-aveam atâtea fixuri ca fanaticii ăștia obsedați de control. David spune că-mi fac prea multe griji ca nu cumva să gafez sau să par nepoliticoasă – asta doar pentru că îmi închei scrisorile cu „a ta/dumitale/dumneavoastră devotată...".

Profesorii de la biroul de înregistrare cred că au îmbătrânit cu câțiva ani în decursul acestor douăzeci de minute frenetice. Se căzneau să explice că numai factorii „excepționali" vor fi luați în considerare, dar asta nu a făcut decât să pună paie pe foc; acum fiecare mamă simțea nevoia să-și susțină și mai aprig punctul de vedere. În ochii lor, profesorii căpătară brusc o imagine monstruoasă, erau niște tirani care îndrăzneau să le excludă odraslele din sfera „excepționalului". De fapt, nici măcar nu era voie ca părinții să intre în clădire, li se ceruse clar să-și lase copiii la poartă, dar cei de față socotiseră că regula nu e valabilă în cazul lor, și nici în cazul mașinilor lor, care se înșirau,

pe două rânduri, dincolo de porţile şcolii, toate având aprinse becurile de avarie (se pare că nu-i deranja câtuşi de puţin faptul că, în felul acesta, blocau traficul în ambele direcţii).

Cât despre mine, în chip ciudat, mă simţeam detaşată de toată zarva din sala de examen. Asemenea fiului meu care desena imperturbabil scene de război, eram un fel de observator invizibil. Poate din cauză că eram singura elevă neînsoţită de un adult maniac, care să-mi împuie capul cu sfaturi până-n ultima clipă sau să verifice dacă am cerneală în stilou. În plus, era uşor să trec neobservată dată fiind atitudinea mea rezervată, sfioasă chiar. Îmi trăsesem şapca pe ochi, încât să-mi acopere o mare parte a feţei şi, cu privirile în pământ, mă plimbam cu paşi şovăielnici prin fundul sălii, aşteptând să fiu luată la întrebări. La haosul care domnea în şcoală în clipa aceea, aveam senzaţia că mă deghizasem degeaba, că aş fi putut foarte bine să apar în haine de adult şi să dau examenul fără ca cineva să bage de seamă. Vreo doi copii s-au uitat mai lung la fetişcana ciudată, cu coşuri, dar în clipa următoare au fost readuşi la realitate de bolboroselile agitate ale părinţilor lor: „... Nu uita să bei apă din sticluţă, dar nu prea multă, ca să nu trebuiască să mergi la toaletă şi să-ţi iroseşti timpul de lucru, bla-bla-bla-bla-bla-bla..." Bieţii copii, erau deja atât de sătui de sfaturile, de multe ori contradictorii, care li se vârau pe gât, încât nu făceau decât să dea din cap, absenţi, de parcă tocmai ar fi aterizat în mijlocul unui bazar oriental supraaglomerat, după cinci ani de carceră.

Acum, serios, de ce nu pot părinţii ăştia să-şi lase copiii în pace? De ce nu-i pot lăsa să-şi scoată penarele, să-şi aleagă singuri mesele şi să se descurce pe cont propriu? mă întrebam eu, în timp ce mă pregăteam să dau examen în locul fiicei mele. În atmosfera aceea tensionată şi agitată, iscată de grămada de părinţi panicaţi, eu mă simţeam, în mod inexplicabil, calmă şi pregătită să fac faţă la ceea ce urma. N-aveam decât o singură rezervă de cerneală, nu-mi adusesem perniţă de pus pe scaun şi nici băutură energizantă, dar aveam un avantaj faţă de toţi ceilalţi participanţi la examen: aveam treizeci şi

şase de ani, nu unsprezece. Lucrul acesta poate fi decisiv, mi-am zis în sinea mea.

Ca mamă însă, dimineaţa îmi fusese foarte greu să plec de-acasă şi să-mi las fiica într-o stare atât de proastă.

– Vai, Molly, eşti tare palidă... îi spuseserăm amândoi cu o seară înainte. Eşti albă ca hârtia; arăţi de parcă te prinde-o răceală...

– Dar nu mă simt rău, replică ea vioaie.

– A, păi vezi, tu nu simţi; aşa-i cu virusul ăsta care circulă acum, spuse David. Ce ghinion teribil – tocmai pe când să dai examenul de admitere la Colegiul Chelsea...

– Dar mă simt bine... protestă ea înainte să-i vâr termometrul în gură. David îi aduse pătura şi-o puse să se întindă pe canapea, la televizor şi, încetul cu încetul, Molly se lăsă convinsă că are nevoie de odihnă.

Peste câteva minute, încruntându-mă la vederea afişajului de pe termometru, care spunea că temperatura e „normală", i-am dat de ştire că are febră mare şi nu poate să participe la examen a doua zi – avea să-l dea acasă, mai târziu.

De îndată ce David mă asigură că toţi trei copiii sunt complet absorbiţi de televizor – acest magician de nădejde, care nu te lasă niciodată la greu – am purces la metamorfozarea, de-acum suficient exersată, în Copila de pe Marte. Încuiată în baie, mi-am aplicat pe faţă pleiada de coşuri care mă făceau chiar şi pe mine să-mi întorc privirea de la imaginea din oglindă. Mi-am îndesat şapca de baseball, trăgând cozorocul cât mai jos cu putinţă. Hainele de adolescentă îmi desăvârşiră deghizarea. Stând în faţa oglinzii, mi-am înclinat uşor capul, în timp ce-mi rodeam unghiile. Asta era: păream timidă, stângace şi stingheră. Pe vremea când eram elevă, avusesem o colegă care arăta exact aşa. Tot timpul singură, ironizată şi disprețuită. Am vorbit cu ea o singură dată. Când alte trei colege i-au golit geanta într-o băltoacă, am ajutat-o să-şi culeagă lucrurile din mocirlă.

– Mulţumesc, îmi şoptise ea, fără să îndrăznească să mă privească-n ochi.

– E-n ordine, i-am zis eu. Sunt nişte nesuferite.

Nu mă mai gândisem la ea de douăzeci şi cinci de ani. Până acum, când iată-mă din nou la şcoală, singură, la Colegiul Chelsea, aşteptând la rând să-mi spun numele la biroul de înregistrare şi încercând, între timp, să-mi aduc aminte de gesturile ei şi de felul în care stătea mereu cu privirile-n pământ. Neavând lângă mine un adult care să dea din coate şi să mă împingă în faţă, era clar că o să rămân printre ultimii elevi bifaţi pe listă. Mai era o singură fată neînsoţită de nimeni. O fetişcană îngrijit îmbrăcată, cu părul împletit în codiţe şi timidă, care stătea în spatele meu, părând uşor dezorientată. Abia în clipa când am zărit-o mi-am dat seama că nu mai văzusem niciun alt copil de culoare în sală. În afară de un japonez şi alţi doi elevi de origine asiatică, toţi ceilalţi erau albi şi arătau ca Molly şi ca prietenele ei. O sală plină de copii cu vieţi tihnite şi confortabile, pentru care stau mărturie albumele pline cu poze elegante, alb-negru, din scrinul de la etajul caselor lor spaţioase, în stil victorian, cum e şi casa noastră.

Tocmai mă întrebam dacă o să mă întâlnesc cu vreuna din prietenele lui Molly când am zărit-o pe Bronwyn. La câţiva paşi în faţa ei mărşăluia hotărâtă maică-sa, care ignoră cu desăvârşire formalităţile preliminare şi trecu direct la a solicita locul cel mai bun pentru fiica sa, înainte ca altcuiva să-i fi trecut prin cap să se gândească la asta. Scaunul indicat fu testat şi declarat necorespunzător. După ce-o instrui pe Bronwyn să-şi pună ambele mâini pe masă, ca să preîntâmpine orice revendicare a locului cu pricina („Nu, *amândouă* mâinile, draga mea"), maică-sa mai încercă vreo două scaune, oprindu-se în cele din urmă la o masă aflată cu câteva rânduri în spatele celei la care un tată agitat tocmai îşi aranja copilul. Se vedea clar că Bronwyn era jenată de impertinenţa mamei sale, mai ales de când observase că fata aceea ciudată cu ochelari, plină de coşuri, urmărea toată scena. Pentru o fracţiune de secundă păru să aibă impresia că mă mai văzuse undeva, dar de îndată ce privirile ni se

încrucişară, îşi feri ochii şi începu să se uite, zadarnic, prin sală, sperând s-o zărească pe adevărata Molly.

Aveam senzaţia că fetişcana de culoare aflată în spatele meu, la rând, este tentată să se apropie de mine; poate ceva îi spunea că şi eu sunt o intrusă, o făptură singuratică şi neînţeleasă, ca şi ea. Nu doar pielea ei era diferită, ci şi hainele erau altfel decât ale celorlalţi copii din jurul nostru. Pantofii se vedea că sunt de căpătat, trădând faptul că, spre deosebire de toţi ceilalţi, fata provenea dintr-o familie care nu-şi permitea să cheltuiască la fiecare şase luni câte 40 de lire pentru o pereche de încălţăminte. Încercă să-mi „prindă" privirea, dar eu îmi învăţasem lecţia, cum că trebuie să vorbesc cât mai puţin, aşa că mi-am plecat ochii-n pământ şi, dându-mă puţin în spate, i-am lăsat pe cei câţiva părinţi zbuciumaţi care mai rămăseseră să intre în faţa mea ca să-şi înregistreze progeniturile. Într-un final îmi veni şi mie rândul să-mi spun numele şi se nimeri ca în faţa mea să fie un profesor care arăta ca lovit în moalele capului.

– Bună, cum te numeşti? oftă el.

– Sunt...

În clipa următoare am încremenit. Cuvintele îmi îngheţară pe buze. La un pas de mine se afla Ffion, care, după ce găsise cel mai bun loc pentru fiică-sa, aştepta acum să i se confirme prezenţa la examen. Cum puteam să spun că mă numesc Molly Chaplin cu Ffion lângă mine?

– Deci, care e numele tău? Trebuie să te bifez pe listă... spuse profesorul, privindu-mă drept în ochi. Am simţit că încep să tremur. Îmi rodeam unghiile, în dorinţa de a-mi ascunde faţa şi mă rugam ca Ffion să nu intre în vorbă cu mine.

– Eu sunt... hmmm...

Urmă o pauză de câteva secunde, care mie îmi păru cât un deceniu.

– Trebuie să-i spui cum te numeşti... interveni fata de culoare. Cum te cheamă?

– Scuzaţi-mă, am parcat maşina aiurea, ne întrerupse Ffion. Aş dori s-o înregistraţi pe Bronwyn Russell, uitaţi-o acolo, în colţul din stânga.

– Russell... Russell; Bronwyn, da, am găsit-o, mulţumesc, ne vedem la ora unu... spuse profesorul după ce examină lista cu atenţie. Imediat după aceea, Ffion plecă.

Mi-am ridicat ochii şi am zărit-o ieşind din sală, după ce-i aruncă o ultimă privire fiică-sii şi abia atunci am reuşit să articulez:

– Chaplin. *Molly* Chaplin.

– În regulă, Molly, da, te-am găsit; aşază-te la o masă şi ascultă cu atenţie instrucţiunile...

Am izbutit să schiţez un zâmbet slab şi i-am şoptit „colegei" mele de culoare:

– Mulţumesc, îmi pare rău.

– Nu-ţi fă griji, e-n regulă, o să te descurci de minune... îmi răspunse ea, tot în şoaptă.

Am auzit-o rostindu-şi numele, Ruby nu-ştiu-cum, după care am fost plasate, una lângă alta, în ultimele două bănci disponibile din fundul sălii. Ruby nu-ştiu-cum îmi zâmbi încurajator, iar eu i-am răspuns cu un surâs timid.

Părinţii plecaseră, aşa că elevii erau de-acum pe cont propriu, până la prânz. Singurii adulţi rămaşi în sală erau supraveghetorii. Şi subsemnata. Un profesor exasperat ieşi din sală la un moment dat, ca să le aducă la cunoştinţă câtorva părinţi, pe care nicicum nu-i lăsa inima să plece, că nu au voie să privească în sală pe geam, nici să mimeze gesturi de încurajare în următoarele trei ore. „Da, copiii vor avea o pauză la jumătatea acestui interval. Da, li se va da suc de fructe. Da, adică nu; ştiţi ce, habar n-am dacă sucul conţine sau nu pectină[1]". Cât timp am ascultat instrucţiunile, ne-au fost aduse fişele de test şi puse pe bănci, cu faţa în jos. Foile miroseau a copiator şi a birou în care

[1] Substanţă organică vegetală care se găseşte în fructe şi care, amestecată cu apa, ia forma unei gelatine. (n.tr.)

se lucrează cu acte. A viața mea de dinainte să devin mamă. Am urmat cu strictețe instrucțiunile primite: mi-am scris numele în căsuța din capul paginii cât mai citeț cu putință, cum mi se spusese. Mi-am contemplat opera cu un sentiment de mândrie, pentru ca în clipa următoare să îmi caut febril radiera și să șterg prenumele „Alice", înlocuindu-l cu „Molly".

Proba scrisă era cât se poate de clară; era vorba de un text referitor la descoperirea Americii de către Columb, ce conținea precizări de genul „cea mai mare corabie era *Santa Maria*, care de multe ori le lăsa în urmă pe celelalte două nave care o însoțeau", iar după parcurgerea textului trebuia să răspund la întrebări precum: „Câte corăbii au participat în total la expediție?" Era așa de simplu, încât aveai senzația că o fi vreo șmecherie la mijloc, pe care riști s-o treci cu vederea. Totuși, am scris un „trei" sec, abținându-mă să mă fălesc cu faptul că, din întâmplare, știam că acea expediție avusese loc în anul 1492 – cu toate că vikingii descoperiseră deja continentul american, cu sute de ani mai devreme. Am isprăvit în doar jumătate din timpul alocat acestui subiect, așa că m-am verificat și răsverificat, dar n-am putut găsi nicio greșeală.

Proba de raționament non-verbal nu era chiar atât de simplă ca precedenta. Nu puteai fi sigur că ai găsit răspunsul corect cu toate acele șiruri complicate de linii, puncte și forme abstracte. Însă în ultimele câteva săptămâni, în timp ce toți ceilalți copii din sala asta erau ocupați să meargă la școală, eu petrecusem ore în șir făcând exerciții de genul ăsta, învățând diverse trucuri menite să te prindă cu mâța-n sac, descifrând raționamente și nepotriviri în ordinea logică a elementelor unei succesiuni. Am încercat să găsesc soluția metodic, cu o răbdare și rigurozitate de care n-aș fi fost capabilă la unsprezece ani. Mă simțeam încrezătoare în propriile-mi puteri: aici, în interiorul acestui trup oribil, se ascundea creierul care avea să obțină cel mai mare punctaj din sală.

În timpul pauzei am stat singură, sorbind din sucul de fructe și ronțăindu-mi biscuitul (fiecare copil avea dreptul la un singur

biscuit). Dacă aş fi avut telefonul la mine, l-aş fi sunat pe David, să văd ce se întâmplă pe frontul de acasă, dar ni se spusese clar să nu intrăm cu telefoane în sala de examen. Cu un an sau doi în urmă avusese loc un incident neplăcut: un băiat fusese prins comunicând prin sms-uri cu mama lui, despre subiectele de la matematică. Dovada cea mai clară fusese rezultatul pe care îl trecuse băiatul la rădăcină pătrată din 81: „9 – CU L8R"[1].

Bronwyn şedea la doar câţiva metri distanţă de mine şi încă iscodea cu privirea prin sală, în căutarea lui Molly. La un moment dat începu să facă energic cu mâna în direcţia mea; era atât de entuziasmată, încât am fost cât pe ce să-i răspund la salut, dar mi-am dat seama la timp că este o greşeală şi am apucat s-o dreg, ducându-mi mâna la spate, chipurile, ca să mă scarpin. De fapt, salutul îi era adresat lui Kirsty, care trecu ţopăind pe lângă mine şi merse să stea de vorbă cu prietena ei – eu, una, eram convinsă că nu sunt chiar atât de bune prietene. M-am apropiat puţin de ele, ca să trag cu urechea la sporovăiala lor exaltată. Cum se descurcaseră până acum la test? Oare se întrebau de ce nu apăruse Molly? Erau conştiente de importanţa crucială a examenului de azi?

– Ţi-ai mâncat biscuitul? vru să ştie Kirsty.

– Da, n-ai voie decât unul singur, răspunse Bronwyn.

– Ştiu, dar măcar eu am reuşit să pun mâna pe unul din ăia cu zahăr deasupra.

– O, nu-i corect, ăia sunt preferaţii mei.

Şi când mă gândesc că, dacă nu m-aş fi deghizat, n-aş fi avut şansa să interceptez această conversaţie secretă...

Le ştiam pe fetele astea de când erau mici de tot, de când Bronwyn făcuse primii paşi – fusese prima care umblase dintre toţi ţâncii din grupul nostru – şi iată că astăzi se pregăteau să meargă la gimnaziu. Desigur, îmi doream să intre şi ele la colegiul acesta exclusivist, dar nu pe socoteala lui Molly. De fapt, în

[1] Joc de cuvinte intraductibil, CU L8R se poate citi „see you later", care în lb. engleză înseamnă „ne vedem mai târziu". (n.tr.)

adâncul inimii ştiam că principalul motiv pentru care îmi doream să intre şi ele era ca Molly să treacă la acest stadiu nou din viaţa ei împreună cu prietenele ei cele mai bune; dar dacă Molly pica la examen, mi-aş fi dorit ca şi prietenele ei să pice. În privinţa propriei mele persoane n-aş fi îndrăznit niciodată să dau dovadă de atâta egoism – mi-ar fi fost ruşine de mine însămi să gândesc aşa. În chip ciudat însă, când vine vorba de odraslele noastre, egoismul devine acceptabil. Totul este permis în dragoste şi în război, precum şi în cazul admiterii la gimnaziu.

Murmurul conversaţiilor din sală se potoli treptat când candidaţii fură chemaţi înapoi, la locurile lor, pentru începerea ultimului test, cel de matematică. Nicio problemă, mi-am zis eu; ai făcut multe exerciţii, n-ai de ce să te temi de matematică. În orice caz, fusesem la baie în timpul pauzei şi erau puţine şanse să-mi ceară să transform numerele în sistem binar, stând cocoţată pe masă.

– Aveţi patruzeci şi cinci de minute. Vă puteţi întoarce foile... acum!

Dacă stau acum să mă gândesc, mi se pare de-a dreptul incredibil că, după incidentul acela de la treisprezece ani, n-am primit nicio scuză din partea profesoarei de matematică. Aveam un nod în stomac în timp ce citeam întrebările, pregătită să mă opintesc, să trec de acest ultim obstacol. Nutream încă sentimente de furie cu privire la acea întâmplare; oare mi-aş fi luat examenul la matematică dacă doamna Torrance m-ar fi lăsat să merg la baie când am cerut?

Prima întrebare părea destul de simplă: „Ce valoare are cifra 9 în numărul 14,971? Încercuiţi răspunsul corect: a) 9 b) 90 c) 900 d) 9000 sau e) 12". Am încercuit varianta „c", am mai verificat o dată şi am trecut mai departe. Urma o histogramă[1] cu cele mai frecvente nume de băieţi: 125 de James, 50 de Bill (puţin probabil, dar nu contează) şi 25 de Kevin (bieţii copii). Cu cât sunt mai multe numele de James decât cele de Bill? Am scris

[1] Grafic din coloane verticale alăturate, reprezentând proporţional diferite mărimi statistice (n.tr.)

75 în căsuţa alăturată, simţind un ghimpe de vinovăţie pentru că-i dădusem lui Jamie un nume atât de lipsit de originalitate. Era vina lui David. Pretextând că este rândul lui să dea nume copilului, avusese atâta tupeu încât să afirme că cel mai mare bine pe care i-l putem face fiului nostru este să-l botezăm cu numele cel mai la modă din Londra. Şi-a schimbat însă pledoaria când a aflat că numele cel mai la modă din anul respectiv era „Mohamed".

Aruncând o privire la ceas, mi-am dat seama că incursiunea aceasta imaginară în trecut îmi mâncase zece minute din timpul de lucru. M-am întrebat dacă Fioroasa Torrance o mai fi trăind. În clipa aceea mă copleşi din nou senzaţia aceea de umilinţă şi de înfrângere pe care o simţisem la ora ei, de capitulare fizică şi mentală – în momentele acelea nu-mi mai doream nimic altceva decât să mor acolo, în clasă. Am încercat să mă concentrez asupra testului. Întrebarea numărul trei se referea la înmulţirea fracţiilor, coşmarul meu, un subiect pe care soţul meu mi-l explicase şi răs-explicase de nu ştiu câte ori, fiindcă aveam un blocaj mental în sensul ăsta. Dar în cele din urmă pricepusem. Se înmulţesc între ei atât numărătorii, cât şi numitorii, deci 1/4 x 1/4 = 1/16. Nu exista niciun dubiu aici. Dar apoi îmi pieri avântul. Atunci care era răspunsul la întrebarea următoare: o pătrime împărţită la o pătrime? Să fie o şaisprezecime? Altă variantă ar fi să înmulţesc pătrimea cu patru, ceea ce mi-ar da *unu*, dar cine-a mai auzit de una ca asta, în urma împărţirii să obţii ceva mai mare decât ai avut la început? Oare unde greşeam? M-am zgâit la cifrele din faţa mea o bună bucată de vreme – mă uitam la ele fără să le văd, de fapt. Am scuturat din cap, ca să scap din starea aceea de transă şi am iniţiat o conversaţie calmă şi raţională cu mine însămi.

„Deci avem o pătrime, da?" am enunţat clar şi răspicat.

„O pătrime, adică unu pe patru, aşa!" am răspuns, sigură pe mine.

„Da. Şi asta o împărţim la o pătrime?"

„Se împarte, da..."

„Atunci ce obţinem?"

„Hmmm?"

„Eşti atentă la mine?"

„Da."

„Ba nu, nu eşti atentă, te uitai în altă parte."

„Ba sunt atentă, pe cuvânt. Ăăă, care era întrebarea?"

Şansele mele de a obţine punctajul maxim păreau să se evapore; am hotărât să las deoparte deocamdată subiectul acesta şi să revin asupra lui la sfârşit. Am întors foaia şi am dat cu ochii peste o adevărată junglă de înmulţiri şi împărţiri de fracţii. Cuprinsă de panică, am încercat să-mi alung din minte toate amintirile legate de numerele binare şi de mine stând cocoţată pe masă. Am aruncat o privire în jurul meu, aşteptându-mă să-i văd pe ceilalţi candidaţi la fel de revoltaţi ca şi mine din pricina acestei capcane perfide, dar toţi păreau absorbiţi de calculele lor. Admiterea mea la Colegiul Chelsea depindea de felul în care rezolvam toate cele trei teste, prin urmare această lacună în cunoştinţele mele de matematică avea să-mi diminueze considerabil şansele. Existau, totuşi, şi probleme pe care ştiam să le rezolv fără să stau pe gânduri. „Se dau trei fete: una obţine un punctaj de 98 la sută, a doua, de 45 la sută şi a treia este admisă din oficiu, fiindcă scârba de maică-sa s-a angajat la şcoala cu pricina. Care dintre cele trei fete îşi va ruina viitorul din cauză că tâmpita de maică-sa habar n-are să împartă şi să înmulţească nişte fracţii nenorocite?"

Haide, Alice! Haide, mobilizează-te, mi-am spus în sinea mea. Ia gândeşte-te puţin. O pătrime împărţită la o pătrime? Trebuie să fie o şaisprezecime. Nu se poate altfel. Atunci cât o fi o pătrime înmulţită cu o pătrime? Unu? Nu, cum să fie... M-am uitat la exerciţiul următor şi apoi la următorul şi iar la următorul şi tot aşa, simţindu-mă trasă pe sfoară şi bătută-n cap. Nu-i corect, am ajuns până aici şi acum o să dau cu piciorul la tot, sunt o mamă rea, îmi nenorocesc copilul pentru că nu ştiu să înmulţesc şi să împart fracţiile din cauza nemernicei aleia de Torrance. Exerciţiul următor nu se mai vedea bine,

întrucât se pătase cu o lacrimă care, după ce mi se prelinse pe nas, ateriză pe foaie. Nu-i corect, pur şi simplu nu-i corect. Acum lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraz, dar nu-mi păsa, ce dacă răspunsurile corecte de mai înainte se dizolvau în stropi diformi de cerneală, nimic nu mai conta acum.

– Şşş! sâsâi supraveghetorul, iar eu am tresărit uşor văzându-l că se apropie de mine cu paşi mari. Nu-mi dădusem seama că plângeam în hohote. Omul se lăsă pe vine, lângă mine, iar eu mi-am coborât ochii-n pământ.

– Încearcă să faci linişte, îi deranjezi pe ceilalţi... îmi şopti el, pe un ton mai înţelegător de data asta.

Scoase un şerveţel dintr-un pachet şi mi-l întinse; mi-am tamponat ochii cu mare grijă, ca nu cumva să-mi stric petele de pe faţă şi să creadă omul că am lepră. Era un bărbat foarte atrăgător, dar eu eram o femeie căsătorită şi, în plus, o şcolăriţă respingătoare de unsprezece ani. Ca să fiu sinceră, era o relaţie imposibilă.

– Rezolvă exerciţiile pe care le ştii şi lasă-le pe celelalte, nu-ţi bate capul cu ele.

Da, ce să zic, ce mai sfat! Să nu-mi bat capul cu ele... de parcă totul merge strună! Am dat din cap, încercând să-i evit privirea şi am continuat să mă zgâiesc la banca din faţă, cu capul proptit în palme.

– Vrei să îi contactăm pe părinţii tăi? şopti el.

Să îi contacteze pe părinţii mei? m-am gândit eu. Ce, acum o să ţinem o şedinţă, sau ce? Am scuturat din cap.

– Dacă te lăsăm să ieşi din sala de examen, nu mai poţi să intri, înţelegi?

Am dat din cap că da. Nu voiam decât să mă lase-n pace. Simţeam că cei din jur se uită la mine, privind miraţi la puştoaica ciudată care se văicărea ca un papă-lapte.

– Deci vrei să continui testul?

– Da. Îmi cer scuze, am şoptit aproape inaudibil, teribil de stingherită de faptul că prezenţa lui atrăgea atenţia tuturor asupra mea.

Supraveghetorul se îndepărtă şi am încercat să-mi recapăt controlul, concentrându-mă din nou asupra calculelor din faţa mea. Zadarnic. Am aruncat o privire în direcţia lui Ruby, care îşi completa conştiincioasă fişa. Ea observă că o privesc şi îmi zâmbi încurajator, dar eu mi-am întors capul. Am aşteptat încă un minut sau două şi apoi, cu faţa orientată drept înainte, am încercat să trag cu ochiul la calculele de pe foaia lui Ruby.

Supraveghetorul se plimba de colo colo, cu paşi apăsaţi şi din când în când tuşea sau strănuta, iar zgomotul răsuna în toată sala. Mi-am dat ochelarii jos de pe nas şi mi-am masat tâmplele, ca şi când m-ar fi durut capul. Răspunsurile ei erau perfect vizibile. Întrebarea numărul 5: ¾. Întrebarea numărul 6: ½ – pentru fiecare uşă încuiată aveam aici o cheie de rezervă. Ruby îşi ridică ochii spre mine şi, cu o fracţiune de secundă prea târziu, mi-am abătut privirea de la ea, fixându-mi-o în gol, undeva deasupra capului ei, ca şi când aş fi fost foarte concentrată să-mi trag inspiraţia dintr-un punct aflat în imediata ei vecinătate. Îşi reluă calculele, pentru ca în secunda imediat următoare să-şi ridice din nou ochii la mine şi să mă surprindă cu gâtul întins şi cu privirea-n lucrarea ei. O, cât sunt de obosită! Uite ce obosită sunt: mă întind şi casc întruna! Nu, să nu cumva să crezi că-mi întindeam gâtul ca să mă uit pe foaia ta, nici vorbă de una ca asta. Am mimat un căscat demonstrativ, după care mi-am masat, în mod ostentativ, muşchii umărului şi am făcut câteva mişcări cu braţele, ca şi când simţeam nevoia să mă întind. Fir-ar să fie, cred că de data asta am încurcat-o, mi-am zis eu – eram prinsă-n flagrant de singura persoană de la care aş fi putut copia. Acum avea să-şi ferească foaia, ca să nu mai văd răspunsurile, iar eu nu mai aveam nicio şansă să-i „fur" soluţiile pe care le obţinuse în urma unor calcule asidue. Sau poate că îi supraestimam vigilenţa. Când am făcut o ultimă încercare, disperată, să trag cu ochiul la foaia ei, Ruby nu schiţă niciun gest de a şi-o acoperi cu braţul. De fapt, am avut senzaţia că o mută uşor într-o parte, oferindu-mi o şi mai bună vizibilitate. Ce noroc, mi-am zis în sinea mea. Apoi, în timp ce copiam grăbită rezultatele, împinse

foaia mai aproape de mine, la marginea mesei, într-o poziţie total incomodă pentru ea. Fără să se uite la mine, puştoaica mă invita subtil, dar cu bună ştiinţă, să copiez de la ea.

O, Ruby, te iubesc! Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc! Când consideră că terminasem de copiat prima pagină, întoarse foaia, aşa încât să pot vedea şi răspunsurile de la secţiunea următoare; am notat rapid soluţiile la întrebările pe care nici măcar nu apucasem să le citesc. Era îndeajuns de deşteaptă încât să nu se uite la mine în tot acest timp, ci privea drept înainte, aparent nepăsătoare, până când consideră că apucasem să copiez totul. La un moment dat îşi îndreptă foaia, cu multă dibăcie, fără să-şi mişte deloc capul şi mi-am dat seama că se apropia supraveghetorul. Mi-am aţintit privirea în gol, cu ochii mijiţi, ca şi când reflectam la vreo întrebare, după care m-am apucat brusc să notez ceva pe foaie. Bărbatul se răsuci pe călcâie, asemenea unui gardian neatent dintr-un lagăr de concentrare, apoi îşi reluă rondul, lent şi tacticos, înspre celălalt capăt al sălii. Pe când ajunse în capăt, toate căsuţele de pe fişa mea erau completate cu răspunsurile corespunzătoare.

– Vă rog să lăsaţi pixurile jos!

Eu făcusem asta deja în urmă cu câteva minute – doar nu aveam ce să verific. După ce testele fură strânse de pe mese, ni se dădu voie să ieşim din sală, câte-un rând de bănci odată, primul fiind chiar rândul meu. Trecând pe lângă banca lui Ruby, am mimat din buze un „mulţumesc", iar ea îmi răspunse cu un mic zâmbet, şi-atâta tot.

Ridicându-se din bănci, copiii arătau extenuaţi, secătuiţi de vlagă parcă. Erau palizi şi aveau cearcăne la ochi. Mulţi dintre ei mai aveau de dat şi alte teste, alte examene de admitere la alte şcoli, mai aveau de mers la meditaţii după terminarea temelor de acasă, a orelor de violoncel şi a lecturilor suplimentare şi abia după toate astea aveau să se prăbuşească în sfârşit în pat, frânţi de oboseală. Dacă mă gândeam mai bine, nu eram singura copilă-adultă de-aici. Toţi puştii aceştia erau deja ca nişte adulţi, într-un fel: îşi puneau cravata, străbăteau Londra în fiecare

dimineaţă, luptându-se cu traficul matinal ca să ajungă în clasele lor şi înfruntau cu stoicism cele patruzeci de ore de şcoală săptămânale – într-un cuvânt, la vârsta de zece ani munceau deja ca nişte angajaţi cu normă întreagă. Erau urmaşii moderni, intelectuali ai micilor coşari de odinioară.

Acesta era ultimul weekend, din cele trei destinate examenului de admitere la Colegiul Chelsea şi se vedea clar că profesorii erau animaţi de un sentiment de uşurare. La biroul de înregistrare era acum pustiu şi, în mijlocul zarvei provocate de sporovăiala copiilor şi de întrebările iscoditoare ale părinţilor, am pus mâna pe un exemplar virgin al testelor pe care tocmai le „rezolvasem". Dacă tot aveam de gând s-o prostim pe Molly că are de dat acasă acest examen, măcar să rezolve chiar fişa cu pricina.

Cum David avea de îngrijit trei copii, stabiliserăm că este firesc ca puştoaica cea ciudată să meargă singură acasă. Cu toate astea, am socotit că este important să rămân în pielea personajului până în clipa în care aveam să trec pragul casei, aşa că am optat pentru transportul în comun, în loc să fluier după un taxi. M-am dus, aşadar, în staţia de autobuz, unde am aşteptat vreme de douăsprezece minute. Abia apoi am fluierat după un taxi.

– Ei, cum a fost? mă luă David la întrebări din clipa în care am intrat în casă, după ce mă asigurasem că am cale liberă.

– Cât face o pătrime împărţită la o pătrime?

– Păi – unu. Evident.

– O, slavă Domnului, aşa a scris şi ea.

– Care „ea"?

– Ăăă, puştoaica aia... care mă prefăceam eu că sunt. Aşa a pus şi ea. O pătrime împărţită la o pătrime face unu.

– Deci ce-ai făcut?

– M-am descurcat bine, după părerea mea, destul de bine... am zis eu cu modestie. Fracţiile erau singurul lucru pe care nu-l stăpâneam perfect şi au fost o grămadă pe fişă, dar le-am dat de capăt până la urmă... Aşadar, aş zice că am avut o prestaţie fără cusur.

– Bravo – şi nu te-a suspectat nimeni de fraudă?

– De fraudă? am sărit eu, indignată.

– Păi, n-ai trei'ş'şase de ani?

– Aaa, la asta te refereai. Nu. Nu, îndrăznesc să afirm că am trecut ambele teste cu brio.

– Tată? A venit mama? se auzi o voce din sufragerie.

– Şşş! Uită-te la televizor, îşi admonestă David odraslele, în timp ce eu am urcat tiptil scările şi m-am furişat în baie.

Mi-am şters petele de pe faţă şi m-am uitat cu nostalgie cum scurta mea copilărie dispare în gaura de scurgere a chiuvetei. Ştiam că făcusem un lucru total ieşit din comun, dar gata – mi-am jurat că de-acum încolo copiii mei vor trebui să se descurce singuri. Doar n-aveam de gând să merg mai departe cu mascarada şi să îi ţin locul lui Molly pe toată durata gimnaziului. Ar fi fost cam jenant să ajung să fiu invitată în oraş de băieţandri de paisprezece ani, după orele de sport.

M-am studiat în oglindă în timp ce mă îmbrăcam. În chip inexplicabil, mă simţeam cumva dezumflată acum, că povestea se încheiase. Încă îmi făceam griji în legătură cu şcoala la care urma să meargă Molly, dar, personal, aveam sentimentul că pierdusem ceva. Senzaţia, inedită, că am un scop în viaţă acum se evaporase. M-am plimbat fără ţintă prin camerele copiilor, contemplând puzderia de lucruri împrăştiate pretutindeni. Atâtea jucării şi cărţi şi jocuri menite să le umple timpul, care însă nu le ajungea pentru mai nimic din toate astea. Sus, pe dulapul lui Jamie se afla o minge de fotbal înfăşurată într-o bandă groasă de elastic. Grădina noastră londoneză nu era suficient de spaţioasă pentru un meci de fotbal adevărat, aşa că îi cumpărasem fiului meu o minge specială, care nu sărea mai departe de câţiva metri de locul unde era priponită la sol. Aici până şi mingea trebuia ţinută în lesă.

Coborând la parter, am văzut că David stinsese televizorul şi o instalase pe Molly la masa din bucătărie, ca să-şi termine temele de acasă.

– Dar sunt bolnavă... protestă ea.

– Nu, acum eşti mai bine, o informă el. Astăzi n-ai exersat la vioară, iar tu, Jamie, mai ai de lucru la proiect...

Copiii făcură nişte feţe lungi, consternaţi la auzul veştii sumbre că nici în weekend nu au parte de odihnă.

– Ei, lasă, nu-i nicio grabă, am zis eu, spre iritarea soţului meu. Ştii ce, David, pun pariu că pot obţine un scor mai bun ca tine pe covoraşul de dans!

– Pe covoraşul de dans? Despre ce vorbeşti?

Cu toate că era unul dintre jocurile preferate ale copiilor noştri, niciunul din noi nu încercase niciodată covoraşul de dans conectat la PlayStation. Acum însă, brusc, mi s-a părut că ar fi grozav de distractiv pentru ei să-şi vadă părinţii dansând.

– Da, mami şi tati pe covoraşul de dans! bătu Alfie din palme, încântat.

– Ştii bine că, dacă lăsăm vioara pe finalul zilei, n-o să mai aibă niciun chef să exerseze, îmi şopti David.

– Lasă, că nu-i aşa o tragedie dacă nu exersează o zi! Haide, o să fie distractiv...

– Alice... şopti el supărat. Am stabilit că întotdeauna o să fim de aceeaşi părere. Eu le-am spus că mai au treabă în seara asta. Nu-i corect să-mi subminezi autoritatea. Copiii se uitau la noi plini de speranţă. Am o idee, Alfie, spuse David. Poţi să dansezi când cântă Molly la vioară! Dar ar fi bine să te schimbi mai întâi, cred că rochia Cenuşăresei e tare incomodă.

Au trecut zece zile fără să primesc nicio veste de la Colegiul Chelsea. Mă abţinusem din răsputeri să nu sun întruna la şcoală. Aşa se face că, în cea de-a cincea zi de la examen, nu i-am sunat nici măcar o dată – asta după ce David făcu un comentariu cum că ar trebui să introduc numărul şcolii în lista prietenilor şi membrilor de familie. Lipsa de informaţii stârni în scurtă vreme în capul meu o avalanşă de absurdităţi. Poate că aflaseră ce făcusem şi acum se pregăteau să demareze procedura penală. Sau poate că Ffion intrase prin efracţie în şcoală, pe timpul nopţii, şi şterpelise testul lui Molly. Aaa, sau

poate că termitele africane închise în terariul din laboratorul de biologie evadaseră şi apucaseră să devoreze testul lui Molly înainte să fie corectat.

David sesiză că sunt îngrijorată de cum m-am întors de la magazin.

– Ce-ai cumpărat de la Ryman's?

– O, mai nimic, doar nişte fleacuri...

– Păi văd că ai luat o rolă întreagă de folie cu bule.

– Zău?

– Ce, acum ai ajuns să cumperi cu bună ştiinţă aşa ceva?

– Mă gândeam că s-ar putea să avem de trimis prin poştă ceva fragil.

– Da, sigur. Cred că la noapte o să dorm în camera de oaspeţi...

În sfârşit, după o săptămână şi jumătate, am găsit în cutia poştală un plic cu aspect impozant, ce se ţtea de sub maldărul obişnuit de cataloage cu haine, pliante cu pizza şi gazete locale gratuite, pline de crime şi tâlhării. Plicul cu pricina nu era din hârtie filigranată, nici măcar dintr-o hârtie mai de soi, cum te-ai fi aşteptat după ce ai plătit câteva sute de lire pentru simpla înscriere la examen, în schimb străvechiul blazon al Colegiului Chelsea (înfiinţat în 2001) fusese aplicat, reverenţios, într-un colţ al plicului, cu tot luciul de care era capabilă maşina lor de timbrat. Am simţit că mi se uscă gâtlejul şi inima începe să-mi bată cu putere. Ei bine, asta era vestea mult aşteptată. Plicul ne era adresat amândurora, lui David şi mie. Hmmm, o fi de bun augur? Deja înainte să deschid plicul am văzut primele cuvinte tipărite chiar sub adresă. „Stimată doamnă şi stimate domn Chaplin, suntem încântaţi să vă aducem la cunoştinţă..."

Asta era tot ce voiam să ştiu. Molly fusese admisă la şcoala pe care ne-o doriserăm, reuşise, de-acum era în siguranţă, nu mai aveam de ce să ne facem griji; în clipa aceea parcă mi s-a luat o povară de pe suflet şi am izbucnit în plâns. „Traficant de droguri găsit ucis într-unul din apartamentele primăriei" era titlul articolului de pe prima pagină a gazetei locale, ce zăcea

pe covoraşul de lângă uşă. Da, dar cu siguranţă nu în apropierea Colegiului Chelsea, mi-am zis eu.

– O, Doamne, Dumnezeule, este nemaipomenit! spuse David, care făcuse efortul de a citi toată scrisoarea. Cu bursă! Uite, ai primit bursă!

– Cum?

– Uite aici... „o performanţă excepţională", bla, bla, bla, „domnii directori vă propun" bla, bla – ăştia au de gând să ne plătească toate taxele şcolare!

– Am primit bursă? Ce vrei să spui, adică nu trebuie să plătim şcoala? O bursă! repetam eu întruna. Doamne, nici nu mi-ar fi trecut prin minte una ca asta...

– Chiar? spuse David pe un ton neîncrezător. Eu speram asta, în secret, încă de când am pus la cale toată povestea. N-am vrut s-o spun pe şleau, ca să nu te simţi şi mai împovărată, dar uite că ai reuşit! Ai obţinut o bursă; Molly a fost admisă şi nu va trebui să-i plătim taxele...

M-am dus în sufragerie şi m-am apucat să trebăluiesc, de formă, aranjând pernele decorative puţin cam prea energic, culegând de pe jos carcasele casetelor video şi punând piesele rătăcite de Lego la locul lor de drept, adică sub canapea.

– Ce-i cu mutra asta? Nu eşti bucuroasă?

– Ba da, sigur că sunt, am zis, ridicând din umeri. Doar că sunt puţin surprinsă, atâta tot. Aveam emoţii că o să mă prindă cu mâţa-n sac...

Contabilitatea karmică
De Maurice Edelston

Editura Sunrise Books, preţ 6,99 lire

Te simţi supraîncărcat? Cheltuieşti mai mult decât câştigi? Sau eşti încă tot la faza de calcule? Şi nu mă refer aici la dolari şi cenţi, ci la „contul tău karmic". Karma este moneda universală a lumii spirituale, mijlocul legal de plată care îţi va asigura un loc în viaţa următoare. Dacă acumulezi o datorie karmică mai mult sau mai puţin consistentă, nu te aştepta să primeşti, pur şi simplu, o scrisoare tăioasă din partea băncii. Consecinţa, mult mai gravă, va fi că o să te reîncarnezi într-un gândac de bălegar.

Acum însă, apelând la „cartea de căpătâi a vieţii budiste", care poate fi procurată de pe www.contabilitate-karmică.com, vei învăţa să-ţi vizualizezi fiecare faptă ca pe un credit sau ca pe un debit spiritual. Iar cu ajutorul software-ului audio Dharma, care poate fi procurat, de asemenea, online, vei ajunge să înţelegi că nu banii contează, ci energia spirituală ce inundă toate făpturile de pe pământ. Sunt acceptate toate tipurile de carduri de credit.

7

David mă convinse că Molly avea dreptul la bursă în aceeaşi măsură ca oricare alt copil. Oricum aveam mai puţini bani decât Ffion şi Philip sau Sarah şi William, aşa că de ce n-ar primi fiica noastră ajutor financiar? La urma urmelor, era o fată deşteaptă.

– Păi, asta aşa-i, am cedat eu în cele din urmă, atâta doar că nu se descurcă prea bine la examene.

– Exact, prin urmare, e tocmai genul de copil care are nevoie să i se acorde o şansă...

Eram în birou şi, în timp ce îmi verificam mormanul de scrisori necitite, sortându-le de cele pentru diferite cauze caritabile, care reuşiseră cumva să-şi facă loc la fundul aşa-zisei mele corespondenţe. Nu ştiu cum se face, dar mesajele de genul ăsta păreau de fiecare dată ultimele capabile să-mi capteze atenţia – în afară de cartea poştală pe care trebuia s-o trimit, chipurile, ca să primesc un aparat de făcut iaurt. Însă în seara asta simţeam nevoia să fac ceva pentru semenii mei.

– Crezi c-ar trebui să trimitem şi noi ceva bani pentru sinistraţii cutremurului din Mexic?

– Ce te-a apucat aşa, dintr-odată? Dezastrul ăsta a avut loc acum câteva săptămâni, cred că până acum or fi dezgropat toate victimele.

– Dar probabil că tot au nevoie de bani... sau uite, altceva... Cred că ar trebui să cotizăm în ambele părţi, fiindcă mi-e prea greu să mă decid. Tu ce zici, ce-i mai important: pădurile tropicale sau rezervaţiile de măgari?

– Hmmm, nu ştiu, donează câteva lire pentru pădurile tropicale, dar întreabă-i dacă nu pot să pună ceva deoparte şi pentru măgarii oprimaţi.

Trebuie să vă spun că relaţia mea cu diferite fundaţii caritabile era destul de nestatornică. Eu le trimiteam, ocazional, nişte donaţii motivate de un sentiment de culpabilitate, iar în schimb, ele îmi trimiteau pixuri ieftine sau monede mici, lipite de scrisoare cu bandă adezivă. Din cauza acestor bănuţi de 5 penny nu mă lăsa inima să arunc scrisorile la gunoi. Însă vă spun cu toată sinceritatea că rareori se întâmpla ca o scrisoare prin care mi se solicita o donaţie să ajungă direct în coşul de gunoi, fără să las să treacă un interval rezonabil, în care să-mi exprim cel puţin intenţia de a trimite un cec.

M-am apucat să îndes scrisorile respective în coşul de gunoi, dar apoi m-am gândit că, poate, m-aş simţi mai puţin vinovată dacă măcar aş recicla toată acea maculatură.

– Ştii, nu-i aşa, că şi Colegiul Chelsea are propria sa fundaţie, îmi atrase David atenţia, pe care de-acum o s-o sprijinim şi noi, dacă fiica noastră o să fie elevă acolo.

– Chiar dacă noi n-o să plătim nimic, din câte-am înţeles...

– Mă rog, oricum nu e o fundaţie caritabilă în accepţiunea reală a cuvântului. Asta-i doar o şmecherie la care guvernul închide ochii pentru ca taxele şcolare să se păstreze la un nivel rezonabil...

Mare noroc pe mine că aveam alături un om cu principii şi convingeri sănătoase, precum soţul meu, care să mă ghideze prin hăţişul rigorilor morale şi etice ale vieţii de zi cu zi.

Pentru mine, aspectul cel mai neplăcut în toată această poveste a fost faptul că o minţisem pe Molly. E adevărat, părinţii îşi mint copiii tot timpul. I-am spus, bunăoară, lui Alfie că-i un băieţel grozav de deştept pentru că stă pe oliţă, când, de fapt, nu-i aşa mare scofală să şezi pe oliţă – e chiar banal, dacă stai să te gândeşti. Lui Jamie îi puneam câte-o liră sub pernă şi-i spuneam că e de la Zâna Măseluţă (deşi până o să ajungă la maturitate,

probabil că guvernul va decide că bănuţii primiţi de la Zâna Măseluţă sunt, de fapt, un împrumut ce trebuie restituit, cu tot cu taxe). Însă de data aceasta, chiar dacă pe termen lung era spre binele lui Molly, minciuna respectivă mă deranja – nu mi se părea total nevinovată. Nici măcar parţial nevinovată, sau „pastelată", aşa cum ne place nouă să ne „colorăm" minciunile atunci când socotim că avem o justificare.

A doua zi după ce am dat examenul în locul ei, am aşezat-o pe Molly la masă şi i-am dat testele să le rezolve.

– Deci e voie să dai examenul acasă? întrebă ea, luând loc la birou.

– Numai în cazuri excepţionale, iubito, dacă eşti bolnav sau ceva de genul ăsta.

– Dar e atât de uşor să trişezi aşa. De exemplu, ai putea să-i întrebi pe părinţi la unele subiecte...

Eu şi David ne-am uitat unul la celălalt cu o expresie şocată la auzul unei asemenea insinuări.

– Mda, probabil că e posibil, da. Dar ce fel de părinţi ar face una ca asta?

– Ffion, murmură ea, mai mult ca pentru sine, după care se uită la noi tematoare, conştientă că spusese un lucru răutăcios.

– Ei bine, cei de la şcoală au făcut o excepţie în cazul tău, îi explică David, dar nu le-ar conveni să se nască bârfe şi suspiciuni pe tema asta, aşa că ne-au cerut în mod special să nu cumva să le spui prietenilor tăi sau părinţilor lor.

– Bine, ciripi ea.

– Vorbesc foarte serios! am spus eu, poate cam prea vehement. Nu-i voie să spui nimănui despre asta, nici prietenilor, nici profesorilor, nimănui. Este foarte important.

– Bine, bine, am înţeles... spuse ea şi David îmi aruncă o privire îngrijorată.

– Îmi pare rău, scumpa mea, dar părinţii pot deveni de-a dreptul ciudaţi când este vorba de intrarea copilului lor la o anumită şcoală.

Molly nu se arătă dornică să continue discuţia. Asta în ciuda faptului că viaţa ei devenise mult mai simplă de când eu încetasem să-mi mai bat capul cu testele ei de la şcoală. Pe când colegii ei erau palizi, cu nervii la pământ şi se trezeau noaptea plângând, unul dintre ei căpătând chiar un tic nervos accentuat, Molly scăpase de orice grijă. Nu mai trebuia s-o cert pentru că-şi roade unghiile, iar mesele noastre împreună decurgeau mult mai civilizat.

Acum, în clipa marii confruntări, Molly făcea mare caz de „examenul" ei, dar niciunul din părinţii ei nu părea dispus să-i facă jocul.

– O, nu! Stiloul meu preferat nu merge! exclamă ea pe un ton teatral, aşteptându-se să-i sărim în ajutor, panicaţi.

– Păi, ai un pix de unică folosinţă lângă telefonul din hol – îl poţi folosi pe acela, dacă vrei.

– Bine, spuse ea, fără să se clintească de pe scaun.

– Hai, du-te şi ia-ţi-l, draga mea, eu am de sortat rufele...

După expirarea celor trei ore cuvenite, am vârât toate foile de test într-un plic, în mod ostentativ, sub ochii ei; foile aveau să fie trimise, chipurile, la şcoală, spre a fi corectate odată cu ale celorlalţi candidaţi.

– Ei? făcu Molly.

– Ei, ce?

– N-aveţi de gând să mă întrebaţi cum m-am descurcat?

– A, da... cum te-ai descurcat?

– A fost greu. Erau o grămadă de fracţii, ce trebuia înmulţite şi împărţite. Nu mă prea pricep la fracţii.

– O, să ştii că sunt destul de simple odată ce le prinzi şpilul, am informat-o eu pe un ton indiferent.

Când vârâsem foile în plic, observasem că la unele întrebări nu trecuse niciun răspuns, prin urmare, avea să fie cu atât mai impresionant faptul că primeşte bursă. Molly fu grozav de încântată când i-am dat vestea cea mare, nu atât pentru că intrase la şcoala cea mai bună, cât mai ales pentru că, în sfârşit, avusese o prestaţie excelentă la un examen. În consecinţă, mi

s-a părut imposibil să îi contrazic pe toţi cei care afirmau cu convingere că fiica mea este o fată genială.

Modul în care a aflat Ffion că Molly a primit bursă nu s-a petrecut aşa cum îmi imaginasem eu.

– Lui Bronwyn i-a sosit rezultatul de la examenul de admitere? am întrebat eu, ca din întâmplare, într-o duminică, pe când luam cu toţii prânzul la Ffion acasă.

– O, da, am primit răspunsul de câteva zile bune. A luat examenul cu *excelent*. Suntem foarte bucuroşi pentru ea. La urma urmelor, e cel mai înalt calificativ pe care îl poate obţine cineva...

În afară de bursă, m-am gândit eu, dar n-am zis nimic. Cu toate că ar fi fost necinstit din partea mea să-i ascund lui Ffion adevărul când, peste câteva clipe, mă întrebă, la rândul ei, despre rezultatul lui Molly.

– Da, este o mare satisfacţie, deşi pe deplin meritată, desigur. Bronwyn a muncit foarte mult şi eram convinsă că o să intre, dar, totuşi, parcă nu te poţi abţine să-ţi faci griji, nu-i aşa?

– O, da, şi eu mi-am făcut o grămadă de griji pentru Molly...

În momentul acela, William îmi aruncă un zâmbet maliţios – ştia exact ce avea să urmeze.

– Dar e o fetiţă atât de deşteaptă...

– Hmmm... aşa e, am recunoscut eu cu modestie.

– Nu ştiu dacă moşteneşte inteligenţa de la mine sau de la Philip; presupun că de la amândoi, continuă Ffion, dar, oricum, pentru Bronwyn e foarte bine să vadă că poate să obţină orice dacă munceşte din greu pentru lucrul respectiv.

– Da, exact asta îi spun şi eu lui *Molly*, am zis eu, fluturând o pancartă imaginară, pe care scria: *Conversaţie, în direcţia asta... Drum deviat: vă rog să urmăriţi indicatoarele marcate cu „Molly"*...

– ... dar, pe de altă parte, Bronwyn a fost întotdeauna foarte matură pentru vârsta ei, asta din cauză că eu şi Philip am considerat întotdeauna că educaţia e extrem de importantă. Îmi aduc aminte, de pildă, că am citit într-o carte că, la vârsta de doi ani, copilul trebuie să ştie culorile primare, dar pentru noi

ăsta era un lucru banal, așa că am făcut cartonașe cu toate culorile, inclusiv cele secundare, știți voi, turcoaz, oliv, indigo, ocru, bordo, somon...

– Somoniu? Ăsta-i un fel de pește, nu?

– E și un pește și o culoare. Dar n-am vrut s-o zăpăcim de cap învățând-o toate speciile de pești înainte să împlinească cinci ani.

Molly obținuse o bursă la cea mai râvnită școală din Londra și, cu toate astea, Ffion mă făcea să mă simt complexată pentru că fiica mea, în vârstă de unsprezece ani, nu știa nici acum toate soiurile de pești.

Prânzul fu un adevărat triumf culinar. Philip gătise trei feluri de mâncare și, după ce am terminat de mâncat, ne-am așezat cu toții cât mai confortabil, să ne facem siesta, în timp ce cuplul de adolescenți din Croația, găzduiți de Ffion și Philip, se jucau în grădină cu copiii noștri. La un moment dat, micul Gwilym, în vârstă de patru ani, primi o minge direct în față, la care exclamă, furios: „Trădătorule!" – probabil cea mai murdară înjurătură pe care o auzise vreodată.

Dădu fuga la taică-său, care tocmai trăgea cu sete dintr-o țigară, pe terasă.

– N-avem frișcă la cafea, Philip? strigă la el nevastă-sa.

– O să mă uit imediat, răspunse el, stingând țigara în tăvița cu firimituri din căsuța pentru păsări. Acolo erau atâtea mucuri de țigară, încât ai fi zis că vrăbiile dau o petrecere.

– Nu, nu, Philip, lasă că mă uit eu, am zis, ridicându-mă dintr-un salt de la masă. Tu ai gătit pentru toată lumea. Și, intrând în bucătărie, m-am întrebat de ce nu se putea ridica Ffion să-și ia singură frișca. Aveam impresia că, pe undeva, Ffion își ascunde lenea sub pretextul aderării la curentul feminist. Philip venea acasă seara, clătinându-se pe picioare de oboseală și se apuca numaidecât să pregătească cina, să spele și să strângă jucăriile copiilor, după care o servea pe soția sa cu o cană de ceai și, cu toate astea, i se insufla în permanență un sentiment de vinovăție pentru faptul că alesese, chipurile, să

lipsească de-acasă toată ziua din motive egoiste, cum ar fi acela de a munci pentru a-şi întreţine familia. Era ca un sclav. Poate tocmai de-asta nu voia să se lase nicicum de fumat – doar aşa putea evita să stea în casă cu Ffion toată seara.

În timp ce eu şi Sarah duceam în bucătărie farfuriile murdare, i-am spus că Ffion nici măcar nu mă întrebase dacă Molly fusese admisă la Colegiul Chelsea.

– O, asta din cauză că ştie de bursă. Am sunat-o imediat ce mi-ai spus. Sper că nu te superi. Am considerat că este o veste extraordinară.

De necrezut, mi-am spus în sinea mea. Deci ştia, dar pur şi simplu refuzase să pomenească despre asta. Era total absorbită de propriile odrasle. Sper din inimă ca dragii mei copii să nu ajungă niciodată aşa. Eram pe punctul să ies din bucătărie, când am simţit nevoia să întreb:

– Sarah, crezi că la Colegiul Chelsea o să li se ceară să ştie toate speciile de peşti?

– Cum adică?

– Sunt un pic îngrijorată la gândul că Molly o să meargă în excursie, la pescuit şi toţi o să râdă de ea că nu ştie ce-i ăla un somon...

– Şi vrei să zici că somonul e un soi de peşte? replică Sarah, cu umor.

În grădina din spatele casei jocul cu mingea părea să se fi transformat între timp într-un campionat de anvergură. I-am urmărit pe cei doi adolescenţi aciuaţi în casa lui Ffion ratând în mod deliberat câteva şuturi, doar ca s-o lase să câştige pe fiica amfitrioanei. Deci de-asta îl expediaseră pe ultimul musafir înapoi în Polonia. Kirsty fusese deja eliminată din competiţie; n-o ajutaseră deloc sfaturile lui Sarah, care nu mai contenea cu atenţionările: „Ooo, ai grijă, ooo, vezi să nu te loveşti!", de câte ori se apropia mingea de fiică-sa.

– Bronwyn e destul de bună, nu vi se pare? spuse Ffion, surprinzându-mă în timp ce priveam pe fereastră la jocul copiilor.

Nu știu de ce, dar n-am zis nimic. Am schițat un zâmbet forțat, după care ne-am întors amândouă lângă ceilalți, la masa din sufragerie, unde se derula o conversație fantezistă, din care nu pricepeam o iotă.

– Valoarea unei mașini, spuse David.

– Am înțeles; eu am pus doar *mașină*, replică Philip, pe fereastra întredeschisă.

– Handicap la golf, continuă soțul meu.

– Buuun, handicap la golf, spuse Philip, agitându-și mâna prin aer, ca să împrăștie fumul de țigară, sau avantaj la lovire sau ce vrei tu.

– Valoarea casei sau a *caselor*.

– Despre ce Dumnezeu vorbiți? i-am întrerupt eu.

– Despre ideea fenomenală a lui Philip în materie de computere, mă lămuri Ffion. În sfârșit, a dat lovitura! Îți aduci aminte de tabelul cu performanțele copiilor pe care l-am întocmit eu?

– O, da, mi se pare că m-am uitat peste el....

– Ei bine, tuturor li s-a părut o idee inspirată, așa că Philip s-a gândit să o dezvolte, iar acum a găsit și un cumpărător pentru un program pe tema asta... Nu-i așa că-i grozav?

– Dar nu-i doar pentru copii, ci și pentru adulți! adăugă Philip. Eu și David tocmai ne imaginam niște exemple de tabele în care să se regăsească abilitățile adulților de sex masculin.

– Iar intră fumul în casă, dragule...

– Să se regăsească?

– Așa funcționează programul. Tu te evaluezi pe tine însuți în funcție de criteriile pe care le consideri importante. Să zicem că Mike Tyson[1] stă de vorbă cu Stephen Hawking[2] – nu s-ar

[1] Michael Gerard Tyson („Mike", 30 iunie 1966) – fost pugilist american celebru (n.tr.)

[2] Stephen Hawking (8 ianuarie 1942, Oxford/Anglia) – fizician englez, teoretician al originii Universului și unul dintre cei mai mari cosmologi contemporani, profesor la catedra de Matematică din cadrul Universității Cambridge, deținută cândva de Isaac Newton (n.tr.)

simţi complexat din cauză că nici măcar nu ar înţelege cum funcţionează universul, în schimb, ar fi satisfăcut la gândul că l-ar învinge pe Hawking într-un meci de box.

– Probabil. După vreo zece runde... interveni William.

– Vedeţi, orice om îşi măsoară propriile abilităţi în funcţie de domeniile în care excelează. În felul ăsta, fiecare se situează în fruntea propriului clasament.

– Mai puţin Prinţul Edward. El, fără îndoială, *trebuie* să se plaseze undeva mai la coadă, adăugă William.

– Mda, bine, în afară de Prinţul Edward. Dar odată ce ai stabilit criteriile pe baza cărora vă evaluaţi tu şi colegii tăi, vă puteţi înregistra poziţia pe care vă aflaţi. Dacă eşti promovat sau dacă adversarul tău îşi ia maşină nouă sau mai ştiu eu ce, va trebui să introduci indicele respectiv în computer, iar clasamentul se schimbă automat.

– Firma lui a fost foarte încântată de idee, găsi de cuviinţă să precizeze Ffion.

– Dar „salariul" reprezintă un criteriu? continuă David. Sau asta intră la rubrica „loc de muncă"?

– Nu, cred că ar putea fi trecut drept criteriu separat... spuse pe un ton gânditor Philip. Ştiţi ce, dacă ideea asta prinde aşa cum speră cei de la firmă că o să prindă, o să am sută la sută în ambele rubrici.

– Mărimea penisului acum, sugeră William, stârnind un hohot general de râs.

– Ar fi cam greu de măsurat. Dar presupun că ar fi un subiect bun să învioreze orice şedinţă, oricât de plictisitoare.

– Bine, atunci ce ziceţi de „frumuseţea soţiei"? sugeră David, adresându-mi un zâmbet provocator.

Se lăsă tăcerea pentru câteva secunde, răstimp în care l-a observat pe Philip aruncând o privire înspre consoarta sa.

– Nu, nu cred că ăsta-i un criteriu important, spuse el, căznindu-se să împiedice fumul pe care tocmai îl expirase să intre în cameră.

Lui Ffion nu-i căzu bine sugestia lui David. În lumina după-amiezii, am observat că buza de sus, împodobită cu o mustăcioară fină, îi zvâcnea uşor.

– Oare o fi bine pentru sănătatea mintală a concurenţilor să fie antrenaţi într-o permanentă competiţie? am încercat eu să pun capăt tăcerii stânjenitoare.

Nimeni nu apucă să se pronunţe cu privire la acest aspect. În clipa aceea, Bronwyn năvăli în cameră, turbată de furie, urmată de fiul meu, care părea destul de tulburat. Campionatul lor se încheiase într-un mod cu totul neaşteptat: Bronwyn pierduse finala.

– Jamie a trişat, se tângui ea. A lovit mingea prea tare.

– Ei, acum, Bronwyn! exclamă Ffion. Jamie e cu doi ani mai mic decât tine... Va trebui să înveţi să pierzi...

– Dar lovea intenţionat prea tare.

– Bine, însă nu trebuie să plângi doar pentru că ai pierdut, Bronwyn. Ce-ar fi să câştige cel mai bun din trei încercări? Duceţi-vă, mai jucaţi un meci. Iar tu, Jamie, încearcă să nu mai loveşti mingea aşa de tare, adăugă ea, adresându-i-se separat fiului meu. Dacă victoria obţinută, într-un final, de Bronwyn la campionatul lor cu mingea a fost sau nu introdusă într-un tabel special întocmit, asta n-am aflat niciodată.

*

Şansa de a face cunoştinţă cu alţi părinţi de la Colegiul Chelsea mi se ivi mai curând decât m-aş fi aşteptat. Am primit o scrisoare prin care eram invitată s-o duc pe Molly la şcoală, ca s-o cunoască pe directoare şi să stea puţin de vorbă cu aceasta. Ce minunat, mi-am zis eu. O scrisoare atât de amabilă, o propunere atât de încântătoare – gesturile de genul acesta, atente şi delicate, erau cele care făceau din Colegiul Chelsea cea mai râvnită şcoală, ce-şi merita taxele până la ultimul bănuţ – pentru cei care plăteau, firește. În scrisoare se precizau însă şi articolele cu care trebuia să fie „dotat" copilul: echipament de sport (de vară şi de iarnă), crosă de hochei, costum de sport pentru

interior, şorţ pentru orele de tâmplărie, alt şorţ pentru tehnologie alimentară, rachetă de tenis, mască de scrimă, crosă de lacrosse, o diademă... şi lista continua mult şi bine. Când făcu totalul, David era cât pe ce să leşine; lăsă la o parte proiectul militar al lui Jamie şi începu să sune pe la diverşi clienţi de-ai săi, pe care iniţial îi refuzase, aducându-le la cunoştinţă că se va ocupa totuşi de ei. Aşadar, în ziua stabilită, doar eu şi Molly am urcat treptele impunătoare de la intrarea în şcoală, având senzaţia că mergem la Palatul Buckingham, să ne alegem cavalerii.

Colegiul Chelsea îmi apărea într-o lumină cu totul diferită acum, când nu mai stăteam cu ochii-n pământ. Mi se părea o instituţie grandioasă şi impozantă, impresionantă prin colonadele sale imperiale şi pereţii îmbrăcaţi în lambriuri de lemn; îţi dădea senzaţia că ai avansat în ierarhia socială prin simplul fapt că ţi-au primit copilul aici. La un moment dat m-am pomenit înconjurată de alţi părinţi veniţi în vizită şi de profesori care arborau un zâmbet afectat, exagerat de amabil. „Bună, da, o să începem din septembrie..." le transmiteam tuturor prin surâsul binevoitor încremenit pe chipul meu, dornică să intru în jocul lor, în timp ce profesorii care treceau pe lângă noi îmi zâmbeau, la rândul lor, şovăielnic, neştiind sigur dacă ar trebui să ne recunoască. Am fost îndrumate către biroul unde urma să stăm de vorbă cu directoarea, în particular. „Este vorba de fiica mea, care a promovat examenul de admitere..." Mă întreb dacă o să ajungem să ne împrietenim, mi-am zis în sinea mea, trecând pe lângă pâlcurile de adulţi care forfoteau pe coridoare; mă întreb la ce şcoală elementară merge fiica doamnei de colo; mă întreb dacă nu cumva vine şi Sarah astăzi.

Apoi am zărit o figură cunoscută. În anticamera spaţioasă a biroului directoarei am văzut-o pe Ruby, puştoaica de la care copiasem la examen. Şedea chircită, într-o poziţie stângace, pe colţul unui scaun jos şi încăpător, având aerul că nu e-n elementul ei, cu pantofii lucioşi, de plastic, lipiţi, stingher, unul de celălalt. Alături de ea şedea o femeie în vârstă – bunica ei, presupun – care-şi ţinea mâinile încleştate pe geanta din poală şi

își învârtea capul în toate direcțiile, ca un uliu, căutând să intre în vorbă cu cineva. Bunica lui Ruby era îmbrăcată cu o jachetă cu nasturi mari, aurii și o pălărie imensă pe cap, arătând de parcă se pregătea să meargă la o nuntă. Revederea acestei fete îmi dădu un sentiment de neliniște. Reușisem să-mi îngrop undeva, într-un cotlon al minții, acest detaliu legat de modul în care își câștigase Molly locul la Colegiul Chelsea. De fapt, în ultima vreme mă simțeam chiar mândră de performanțele academice ale fiicei mele – rezultatul excepțional obținut la examen îi conferise o oarecare glorie la Spencer House, actuala ei școală. „Felicitări pentru bursa obținută!" îmi spusese învățătoarea ei, care păru un pic derutată când m-am răstit la ea: „Dar nu-i meritul *meu*, ci al lui Molly..."

Ruby îmi aruncă o privire scurtă, dar nu păru să aibă nicio reacție, așa că mi-am zis că n-am de ce să-mi mai fac griji. Ne-am așezat fața în față cu ele, iar fetele se studiară una pe cealaltă preț de câteva secunde.

– Scuzați-mă, lucrați cumva aici? mă întrebă bunica lui Ruby, cu un accent greu de identificat.

– Nu, nu. Sunt doar mama unei viitoare eleve! am spus eu, zâmbind fals. Apoi mi-am abătut privirea de la ele. Mă simțeam cam stânjenită. N-aveam niciun chef să intru în vorbă cu femeia asta.

– Nepotica mea a promovat examenul de admitere.

– Excelent. Felicitări!

– Mulțumesc, șopti Ruby și, pentru o fracțiune de secundă, ochii ni se întâlniră; era pentru prima dată din ziua aceea în care-mi pusese la dispoziție foaia ei cu răspunsuri.

Mi-am mutat rapid privirea spre bunica ei, am zâmbit și am început să bolborosesc ceva total neinteresant în urechea lui Molly. Cu toate că aș fi preferat să nu dau nas în nas cu cea care îmi fusese complice la infracțiune, faptul că Ruby intrase și ea la școala aceasta grozavă mă făcea să mă simt oarecum absolvită de vină. Așadar, nu prejudiciasem pe nimeni.

Un profesor cam iritat, cu un aspect destul de neglijent, ce se căznea să ţină în braţe un maldăr de cărţi, intră pe neaşteptate în anticameră, ca să-şi verifice căsuţa lui cu corespondenţă.

– Scuzaţi-mă, domnule, lucraţi cumva aici?

Deşi răspunsul era evident, omul păru pus în încurcătură de această întrebare, ca şi când s-ar fi aşteptat s-o dea în bară, indiferent ce-ar fi zis.

– Ăăă, da, da, lucrez aici.

– Ea este nepoţica mea, Ruby.

– Da... hmmm... bună, Ruby. Aştepţi să vorbeşti cu doamna directoare?

– Nu-i aşa că-i adorabilă?

– Ba da. Cred că sunteţi tare mândră de ea.

– E o fetiţă foarte politicoasă; nu uită niciodată să spună „te rog" şi „mulţumesc"...

– Mă bucur să aud asta.

– Deci, poate să vină la şcoala asta?

Profesorul rămase tăcut câteva clipe, neştiind cum să-i răspundă bătrânei, care părea să aibă nişte idei foarte ciudate în privinţa criteriilor de admitere într-o instituţie de învăţământ.

– Păi... hmmm... ştiţi că pentru admiterea în şcoala noastră s-a dat un examen, nu? Trebuie să fi luat acel examen. Maldărul de cărţi pe care le strângea la piept ameninţa să i se împrăştie pe podea, aşa că omul se încovoie într-o poziţie total nefirească, pentru ca nu cumva să le scape.

– Dar a luat examenul.

– O, splendid. Ei, atunci o să ne revedem în septembrie, Ruby. Eu sunt profesorul Worrall, directorul adjunct.

– Deci, poate să vină la şcoală?

– Da, dacă a promovat examenul de admitere. Ar fi trebuit să primiţi o scrisoare din partea noastră. Oricum, sunt sigur că doamna directoare vă va primi în câteva minute.

– Ar putea, vă rog frumos, să primească o bursă?

– Pardon?

– Ar putea să primească o bursă care să-i acopere cheltuielile şcolare?

– Păi, asta depinde de rezultatul pe care l-a obţinut la examen. Uitaţi care-i treaba, procedura de admitere nu intră în atribuţiile mele. Ce-ar fi să aşteptaţi până termină doamna directoare, să vă lămurească dânsa?

– E o fată foarte deşteaptă, să ştiţi.

– Sunt convins de asta.

– Ştie să cânte la flaut...

– Nemaipomenit...

– Deci poate să primească o bursă?

– Păi, vedeţi dumneavoastră, lucrurile funcţionează altfel. Trebuie să aibă o notă excepţională ca să primească bursă şi vi s-ar fi comunicat dacă Ruby ar fi îndeplinit această cerinţă.

– Se pricepe de minune la calculator. Exersează seară de seară... Uitaţi-vă la ea, nu-i aşa că-i adorabilă?

– De ce nu discutaţi cu doamna directoare, când termină...

– Spuneţi-mi, domnule Worrall, bursa asta depinde de câţi bani ai?

– Ăăă, nu... depinde de cât de înzestrat e copilul.

– Ruby este foarte înzestrată. Ştie să trimită e-mailuri şi tot tacâmul, nu-i aşa? Dar maică-sa n-are bani. Lucrează în trei locuri, tot timpul e la serviciu, dar tot ce câştigă se duce pe nevoile copiilor.

Conversaţia alunecase de-acum pe o pantă stânjenitoare, cea legată de bani, subiect pe care domnul Worrall nu părea dispus să-l includă în universul său imaginar, un univers roz, în care conta doar prestigiul instituţiei, iar taxele şcolare reprezentau un detaliu minor, nedemn de a fi luat în seamă, o realitate uşor penibilă, ce nu se cade a fi pusă în discuţie – la fel ca mersul la toaletă sau ca ideea că părinţii tăi fac sex.

– Hmmm... păi, eu nu pot să mă pronunţ... hmmmm.... cum spuneam, sunt un simplu adjunct şi rolul meu aici este să predau limba engleză. Staţi liniştită şi vă promit că doamna

directoare va fi mai mult decât bucuroasă să vă explice cum merg treburile de îndată ce termină...

– Cât costă şcoala asta dacă nu primeşte bursă?

– Scrie în broşura de colo – o, de obicei sunt nişte pliante pe masă...

În tot acest timp Ruby îl urmărise cu atenţie pe profesor, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile; cu sprâncenele uşor ridicate, încerca să priceapă de ce este atât de stânjenit acel om. De îndată ce domnul Worrall reuşi să scape de interogatoriu, bunica lui Ruby se întoarse cu faţa spre mine.

– Scuzaţi-mă, doamnă, dumneavoastră ştiţi să-mi spuneţi cât costă să vii la şcoala asta?

– Păi, în momentul de faţă e cam trei mii cinci sute de lire pe trimestru.

– Doamne, Dumnezeule! Asta înseamnă o groază de bani.

– Da, aşa e.

– Dar noi nu avem trei mii cinci sute de lire pe trimestru... vai de mine, cât o fi în total, până când Ruby o să meargă la Universitatea Cambridge?

– Păi, să vedem – dacă socotim că are de venit aici şapte ani... hmmm... asta ar însemna de trei ori trei mii cinci sute, totul ori şapte, adică... hmmm...

– Şaptezeci şi trei de mii cinci sute de lire, spuse Ruby cu voce joasă.

– Vedeţi cât e de deşteaptă? Aşa-i ea. Oare copiii ăia care au primit bursă pot să facă aşa socoteli în cap? Aş vrea să-i văd şi eu.

O simţeam pe Molly holbându-se la mine. Să nu îndrăzneşti să sugerezi una ca asta, mă avertiza privirea ei sfredelitoare.

– Cât ai spus, Ruby?

– Şaptezeci şi trei de mii cinci sute de lire.

– Nici în ruptul capului n-aş avea de unde să scot atâta amar de bănet.

– Nu, e de-a dreptul absurd, nu-i aşa? La ce se-aşteaptă oamenii ăştia, să ne vindem casele, ca să putem plăti şcoala?

– Noi nici măcar n-avem casa noastră.

Am simțit că mă fac roșie ca racul, de jenă, moment în care Molly vorbi pentru prima oară de când ne așezaserăm în anticameră.

– Mamă, nu mai scoate o vorbă! îmi șopti ea.

– Ei, atunci e și mai greu, presupun...

– Să dai șaptezeci și trei de mii cinci sute de lire pentru fiecare copil! În viața mea n-am cunoscut pe cineva care să aibă atâția bani. Apoi râse scurt, adăugând: În afară de dumneavoastră, probabil!

N-aș fi vrut să spun asta, dar acum nu mai aveam încotro – era și mai rău dacă tăceam.

– Păi, de fapt nici noi nu avem atâția bani. Molly, fiică-mea, a obținut o bursă.

– Mamă, taci din gură.

– Chiar așa? Ei bine, asta înseamnă că ești o fetiță teribil de deșteaptă!

Molly schiță un zâmbet slab, apoi mă întrebă cât mai avem de așteptat. Chiar în clipa aceea, directoarea ieși din biroul său, iar bunica lui Ruby se ridică de pe scaun și spuse:

– Bună ziua, avem programare. Eu mă numesc Osafo, iar aceasta este nepoțica mea, Ruby...

– Bună ziua, Ruby, spuse directoarea.

Ea era mai tânără decât mă așteptam; spre deosebire de cum era amenajat locul, avea un aer modern, prietenos.

Doamna Osafo îi făcu semn nepoatei sale să se ridice de pe scaun, apoi arătă cu degetul în direcția ei, atrăgându-i atenția directoarei:

– Nu-i așa că-i adorabilă?

– Ba da. Trebuie să fiți tare mândră de ea.

– E foarte politicoasă. Și știe să cânte la flaut. Îl am la mine, în geantă. Vreți s-o ascultați?

– Cu altă ocazie, rosti directoarea, invitându-le înăuntru, în birou și îmi zâmbi amabil înainte să închidă ușa.

Peste cinci minute ușa se deschise din nou, lăsând să răzbată dinăuntru sunetele armonioase ale unui flaut, care

interpreta ultimele acorduri din coloana sonoară a unei telenovele la modă.

– Foarte frumos, Ruby. Mulţumesc că ai venit să stăm de vorbă. Îţi doresc mult noroc în altă parte...

Bătrâna avea o atitudine demnă, dar nu-şi putu ascunde dezamăgirea. Când ajunse în dreptul meu, îmi spuse: „Trebuia să încercăm, nu?", după care plecă, urmată de Ruby, care păşea grăbită, cu ochii-n pământ.

Biroul directoarei era un altar dedicat Performanţei. Pe rafturi, trofee de argint, pe masă, plăcuţe decorative şi insigne iar pe pereţi, decupaje din ziar înrămate, înfăţişând copii ce-şi etalau, mândri, proiectele ştiinţifice. Pe lângă astea, erau şi câteva poze lungi, cu sute de copii zâmbitori – elevii şcolii – având chipurile rozalii şi sănătoase, produsul evident al multor generaţii bine hrănite şi crescute bine cu vacanţe în staţiuni montane şi la ski.

– Ei, asta-i culmea! spuse directoarea închizând uşa. Până acum nimeni nu mi-a mai cerut să admit un elev doar pentru că ştie să cânte la flaut.

– Trebuie să vă fie tare greu. Bănuiesc că aţi vrea să acordaţi bursă tuturor.

– De fapt, fetiţa aceasta a fost la un pas de bursă. A obţinut un punctaj de sută la sută la matematică, doar că la engleză a făcut câteva greşeli... Mare păcat. Am fi fost încântaţi s-o avem la şcoala noastră.

Am tăcut, încurcată, neavând curajul să iau loc fără să fiu invitată să fac asta. Ultima oară când fusesem în biroul unui director era pentru că-mi mângâlisem cu pixul, pe braţ, „Duran Duran".

– În fine, eu sunt doamna Reynolds, iar tu trebuie să fii... Molly Chaplin! A, da, una dintre bursierele de anul acesta! Felicitări pentru rezultatul excepţional la examen!

– Mulţumesc, spuse Molly.

– Te-ai aşteptat la un asemenea rezultat?

– Nu, nu prea, mai ales că am fost bolnavă şi a trebuit să dau examenul acasă...

– Nu, scumpa mea, aceea a fost simularea de examen – iar confunzi lucrurile! am intervenit eu, pe un ton mai vehement decât ar fi fost cazul. Nu am fost deloc surprinşi, pentru că Molly a fost întotdeauna o fetiţă foarte deşteaptă, da, este o fetiţă grozav de deşteaptă, aşa că n-am fost deloc surprinşi, am făcut câteva simulări acasă, i-am dat câteva *teste de probă* şi la toate s-a descurcat extraordinar, aşa că suntem extrem de fericite să ne aflăm astăzi aici, extrem de fericite!

Molly se holba la mine uimită şi am încercat să dau din cap imperceptibil, sperând cu fiecare fibră a fiinţei mele ca intensitatea privirii pe care mi-o aţintisem în ochii ei s-o oprească să spună ceva.

– Punctaj maxim la toate trei testele. Nu ni se întâmplă prea des să vedem aşa ceva. Sper că nu ai de gând să cobori ştacheta de-acum, nu Molly?

M-am uitat temătoare la fiica mea, rugându-mă să nu facă vreo gafă, dar ea se mulţumi să clatine din cap, emoţionată. De-aici încolo dialogul decurse fără nicio problemă.

– Ai vreo pasiune, Molly?

– O, da, are o grămadă de pasiuni, nu-i aşa, iubito, cântă la vioară, îi place să înoate şi să deseneze, merge la balet şi adoră să citească – ea şi prietenii ei au chiar un club de lectură.

– Ai călătorit mult, Molly?

– O, da, a fost prin toată lumea, nu-i aşa, iubito? În Franţa, Italia, America, Kenya... hmmm... Center Parcs...

Îmi dorisem cu disperare să-mi placă de doamna Reynolds şi nu eram dezamăgită. Căldura şi interesul pe care le arăta fiicei mele mă umpleau de bucurie şi de optimism; femeia era deschisă la minte, prietenoasă şi echilibrată, cum nici nu cutezasem să sper. La şcoala Spencer House, după fiecare interviu, directorul îi conducea pe părinţi până la maşină, ca să vadă ce fel de maşină au. Femeia aceasta, în schimb, îţi dădea senzaţia că nu te judecă după aparenţe – o interesa doar copilul, după

cum spuse chiar ea, nu contul din bancă sau statutul social al părinţilor. Doamna Reynolds n-ar trimite niciodată un bilet insolent, prin care să le ceară mamelor să nu mai vină la şcoală, după copii, în blugi. Nu că aş fi plecat urechea la biletul cu pricina. Blugii ăia oricum nu mă avantajau.

Când am ieşit afară, ploua, aşa că am fost nevoite să amânăm vizitarea împrejurimilor. În timp ce Molly sărea peste bălţoacele din parcare, am întrebat-o ce părere are despre noua ei şcoală.

– Mmm, mormăi ea, dând din cap, în speranţa că acesta era răspunsul pe care îl aşteptam.

Însă, pe când încercam să deschid uşa de la maşină, mi-am dat seama că o frământă ceva.

– Mamă, eu am primit bursă, da? Cum se poate să fi obţinut un punctaj de sută la sută la toate trei testele, când n-am răspuns la toate întrebările?

Chei afurisite, nu reuşeam nicicum s-o găsesc pe cea potrivită.

– O, probabil că or fi lăsat o marjă de eroare, mă gândesc eu. Sau poate au rotunjit nota, da, asta cred că s-a întâmplat, au rotunjit nota, am bâiguit eu, realizând dintr-odată că n-aveam cum să deschid maşina cu cheia de la casă. Dar, cum ţi-am mai spus, ar fi bine să nu mai pomeneşti nimic despre examenul ăsta. Doar n-am vrea ca, din invidie, să se trezească cine ştie cine să-ţi conteste rezultatul, nu-i aşa?

În momentul acela am reuşit să declanşez alarma maşinii. Sirena ţiuia, farurile clipeau frenetic, iar eu m-am simţit penibil din cauza panicii care mă cuprinsese.

Ploaia se înteţise serios pe când am reuşit, în sfârşit, să intrăm în maşină. Am pornit la maximum aerul cald, iar ştergătoarele de parbriz îşi începură veşnicul du-te-vino: „Şterg aici, şterg dincolo; şterg aici, şterg dincolo". Mi-am cârmit „tractorul" urban afară din incinta şcolii, pe şosea. Ploua atât de tare, încât felinarele stradale se aprinseră, buimăcite de întunericul ce se lăsase brusc în miezul zilei. Undeva, în depărtare, am

zărit două siluete stând pe marginea drumului, sub o umbrelă întoarsă pe dos din cauza vântului. Când ne-am apropiat, am văzut, prin parbrizul aburit, că erau Ruby şi bunica ei, care aşteptau autobuzul. Stăteau acolo de vreo douăzeci de minute. Când am ajuns aproape în dreptul lor, am tras de volan, îndepărtându-mă de bordura trotuarului, ca să nu le stropesc, dar am continuat să privesc drept înainte. N-am văzut dacă ele s-au uitat sau nu la mine. Am dublat viteza ştergătoarelor şi apoi m-am uitat în oglinda retrovizoare: cele două siluete zgribulind în ploaie se făceau tot mai mici. M-am întrebat la ce şcoală avea să ajungă fetiţa asta, ce avea să facă mai departe, în viaţă, încotro avea s-o ducă autobuzul. Şi în momentul acela am oprit maşina.

– Mamă, ce faci?

Am tras de volan şi am întors maşina, luând-o în direcţia opusă; am oprit pe marginea drumului, în dreptul lor şi, coborând geamul electric, am rostit:

– Bună. Noi mergem în aceeaşi direcţie ca autobuzul. Nu vreţi să vă ducem cu maşina?

Meditaţie în mişcare!

Casete audio ayurvedice pentru oameni ocupaţi

În lectura lui Yogi Shree Deva Prem (în introducere, Carol Vorderman)

Sunrise Audio, preţ 24,99 lire

În ziua de astăzi, cu programul aglomerat pe care îl avem, nu-i uşor să ne găsim timp pentru atingerea armoniei şi a păcii lăuntrice, prin practica străveche a meditaţiei transcendentale. Până acum, era nevoie de o viaţă întreagă ca să ajungi la starea Zen, însă cu ajutorul casetelor audio ayurvedice poţi intra în legătură cu Absolutul în doar câteva ore, şi asta fără să-ţi dai peste cap tot programul zilnic!

Indiferent dacă alergi prin parc, calci haine sau mergi cu maşina la cumpărături, aceste exerciţii vedice sunt menite să te ajute să treci la un nivel superior al conştiinţei, în mod rapid şi eficient. Şi odată ce ai reuşit să bifezi „atingerea armoniei lăuntrice depline" de pe lista de sarcini zilnice, eşti liberă să-ţi vezi de celelalte o sută de treburi pe care le ai de îndeplinit.

Erată: Pe caseta a treia, Yogi Shree îţi cere să închizi ochii, în timp ce te concentrezi exclusiv asupra clipei prezente. Dacă însă se întâmplă să asculţi caseta respectivă când eşti la volan, te rugăm să-ţi ţii ochii deschişi pe durata acestui exerciţiu.

8

Se dovedi că Ruby şi bunica ei locuiau cam la 500 de metri distanţă de strada noastră.

– O, şi noi locuim în Clapham, nu-i aşa, Molly? am spus eu cu vioiciune când am auzit încotro mergeau.

– Grozav! Ştiţi, aşadar, unde se află cartierul Wilberforce?

– Da... am minţit eu.

Auzisem, vag, de cartierul cu pricina, dar nu ştiam exact unde este. Zona respectivă nu-şi avea locul printre informaţiile stocate în mintea mea; erau, pur şi simplu, nişte dealuri imaginare, la poalele cărora se afla un indicator cu „Tărâmul căpcăunilor".

– Noi locuim în blocul Gisbourne.

– A, da. Foarte drăguţ. Neştiind ce să mai spun, m-am trezit întrebând: Aveţi o privelişte frumoasă de-acolo, nu?

O voce firavă de tot îmi şoptea, în mintea mea: „Alice, ţine-ţi gura!", dar fu înăbuşită de altă voce, răstită – cea a fiicei mele:

– Mamă, taci din gură!

– Nu, blocul nostru n-are decât trei etaje. De la noi de pe geam se vede doar reşedinţa Thornton.

– A, da... am zis eu, de parcă asta m-ar fi ajutat să identific locul cu pricina.

– Dar dumneavoastră? Unde locuiţi?

– Noi, pe Oaken Avenue.

– O, e o stradă foarte elegantă. Domnişoara poate să ia autobuzul 137, care-o duce direct la Colegiul Chelsea!

– Mmm, parcă au un autobuz special care merge la şcoală, nu? Îi ia pe toţi din Old Town.

– Da, am citit asta în broşura lor! zise bătrâna, izbucnind în râs. Ce om cu mintea întreagă ar plăti şapte sute de lire pe an pentru un autobuz privat, când 137-le merge din uşă-n uşă, cu doar patruzeci de penny?

– Da, chiar aşa! am râs şi eu, minunându-mă de sminteala altora.

„Totuşi, ca să fie copilul în siguranţă..." mi-am zis în sinea mea. Ne sperie gândul de-a ne lăsa preţioasele odrasle să circule singure cu terifiantele mijloace de transport în comun. Desigur, nici autobuzul privat nu te scuteşte complet de griji – o mămică pe care o ştiam îşi lăsase fiul să meargă la şcoală în felul acesta, dar gonea şi ea, pe bicicletă, în urma autobuzului, ca să se asigure că ajunge cu bine la destinaţie.

– Probabil că Molly o să ia autobuzul 137 ... am bâiguit eu.

Se lăsă un moment de tăcere, în memoria răposatei mele sinceităţi, în timp ce aşteptam la semafor, la Podul Chelsea.

– Aveţi o maşină frumoasă.

– Mulţumesc. Dumneavoastră... aveţi maşină?

– Nu.

– Foarte bine. Adică... maşinile poluează mediul înconjurător, nu-i aşa?

– Mama lui Ruby avea o rablă, dar s-a stricat.

– O, îmi pare rău...

Eram uimită să constat că mi-era jenă şi mă simţeam teribil de stânjenită să fac conversaţie de salon cu o bătrână de culoare. În ciuda faptului că locuiam în sudul Londrei, nu cunoşteam nicio persoană de culoare. Sigur, se mai întâmplă să te trezeşti că stai de vorbă cu negrese vârstnice, îngrijit îmbrăcate, dar cum bunica lui Ruby nu-mi oferea broşura *Turnul de Veghe*, nu ştiam cum să reacţionez.

– Deci, ăăă, sunteţi de-aici, din sudul Londrei? am rostit într-un târziu, considerând că asta suna mai bine decât: „De unde sunteţi?"

– Nu, sunt din Accra.

– Aha... am dat eu din cap, în semn de încuviinţare. Auzisem de locul acesta, dar habar n-aveam unde se găseşte. Eu şi soţul meu am fost în Sfânta Lucia în luna de miere.

– Da? Accra este capitala Ghanei, o ţară din vestul Africii.

– Da, sigur, doar că mi-am adus aminte de Sfânta Lucia, unde e la fel de cald. Ca în Africa...

M-am făcut roşie la faţă odată cu semaforul, care se făcuse galben. Am dat drumul la casetofon, în speranţa că puţină muzică avea să înviorеze atmosfera.

„Doar prin sharmatha poţi atinge starea Zen"... se auzi vocea unui bărbat cu accent oriental, în timp ce în fundal răsunau clinchete misterioase de clopoţei.

– O, nu asta, hai să vedem ce casete mai avem aici... Avril Lavigne, Dido... A, perfect, *Motown's*[1] *Greatest Hits... Ooo, baby love! My baby love...*

– Mamă, de ce cânţi şi tu? Taci din gură! spuse Molly.

– *Ooo, miss kissing you...* fredonam eu. Îi iubim pe cei de la Motown, nu-i aşa, Molly? Şi muzica soul, în general. Trebuie să-l am pe James Brown pe-aici, pe undeva... de fapt, îmi place orice muzică pe care o cântă negrii: Motown, soul, reggae... Mai puţin rapul, rapul nu-mi place, dar nu pentru că-i cântat de negri, fiindcă nu-mi place nici Eminem şi el e alb, nu-i aşa?

– Mamă, ce anume nu-nţelegi când îţi zic *să taci?*

În oglinda retrovizoare am văzut-o pe Ruby făcând o faţă uimită la auzul unei asemenea insolenţe şi, pentru moment, mi-a fost jenă de purtarea prea degajată a lui Molly faţă de mine.

Pe măsură ce ne apropiam de Clapham regretam tot mai tare faptul că mă pretinsesem o cunoscătoare a zonei în care locuiau ele.

– Deci pe unde se ajunge la blocul dumneavoastră, mai exact?

– Trebuie să intraţi pe aleea principală dintre blocuri, apoi la stânga, încercă ea să mă lămurească. Zadarnic.

---

[1] Formaţie de negri celebră între anii 1964-1980 (n.tr.)

– În regulă... deci, mai spuneți-mi o dată, pe ce stradă e blocul?

– Pe Wilberforce Street.

– Aaa, sigur, Wilberforce Street... care este.,. prima la stânga, nu-i așa?

– A treia la dreapta.

– A, da, a treia la dreapta. Acum știu.

Putea fi și pe altă planetă, din partea mea. M-am gândit că, dacă însuși căpitanul Kirk, din Star Trek, ar fi aterizat pe strada cu pricina, probabil că din clipa în care și-ar fi scos dispozitivul prin care urma să comunice cu nava-mamă ar fi rămas fără el – i l-ar fi șterpelit vreun derbedeu de cinșpe ani. „Aparat afurisit! Puteam să scriu mesaje, să trimit poze și să mă teleportez cu el prin antimaterie." Am tras pe margine în fața blocului lor, un edificiu utilitar construit în perioada postbelică, din beton și piese Lego; din motive inexplicabile, arhitecții consideraseră că primul lucru pe care ai vrea să-l vezi erau două pubele imense, de oțel. Spațiul verde era uscat și neîngrijit, iar de balustradă era legat scheletul unei biciclete rablagite. Puștii care doriseră să lase ceva în urma lor își mâzgăliseră numele pe zidurile de la intrare, dar scrisul era atât de ilizibil, încât efortul lor nu-și atinsese obiectivul. Deși ploaia se mai domolise, m-am străduit totuși să parchez cât mai aproape de intrarea în bloc.

– Vă mulțumim frumos că ne-ați adus cu mașina.

– Da, mulțumim, spuse și Ruby.

Încercă să deschidă portiera, dar eu nu deblocasem încă ușile. Am tras frâna de mână.

– Așadar, unde o să meargă Ruby la școală?

– Nu știu, mai are de dat un singur examen și poate că va obține o bursă la școala de fete Barnes. Aici admiterea se dă puțin mai târziu, nu-i așa? Doamna Osafo nu avea pronunția defectuoasă a majorității băștinașilor din sudul Londrei. Se exprima foarte îngrijit.

– O, ce bine, parcă ai și tu vreo două colege la școală care vor să meargă la Barnes, așa-i, Molly? Molly încuviință din

cap, morocănoasă, lucru care speram să treacă neobservat de pasagerele de pe bancheta din spate. Dar ce-o să faceți dacă n-o să fie admisă aici?

– Păi, spuneți-mi, știți ceva despre școala cu internat din Battersea? mă întrebă doamna Osafo.

– O, Doamne ferește! m-am scăpat eu. Adică... niciuna dintre prietenele lui Molly nu se duce acolo, așa că am eliminat din start această variantă...

– Mie îmi place de directoare. Și aripa de clădire consacrată artelor mi s-a părut foarte drăguță, nu credeți?

– Păi, eu n-am fost acolo personal, dar știți cum e, auzi despre diferite școli, iar asta n-a fost niciodată pe lista noastră de opțiuni...

– Maică-sa spune că Ruby o să meargă probabil la școala din Battersea. Noi nu ne permitem o școală privată dacă nu primește bursă. Dar cred că din Chelsea și de la Barnes ajung mulți copii la Universitatea Cambridge, unde vrea Ruby să meargă, nu-i așa?

– Deci, asta îți dorești tu, Ruby, să ajungi la Cambridge? am spus eu, zâmbind.

– Da, răspunse ea sec.

– Și ce vrei să studiezi acolo? am chicotit eu.

– Matematica.

– A, foarte frumos.

Copila era cât se poate de serioasă, la cei unsprezece ani ai ei. Fiică-mea voia să devină cântăreață pop.

Dintr-odată m-am simțit cuprinsă de un sentiment de tristețe la gândul că șansele lui Ruby de a-și pune în valoare incontestabilul potențial erau infime. N-avea să obțină niciodată bursă fără ajutorul unui profesor particular, care s-o mediteze intensiv și exact din tipurile de exerciții care se cer la acest gen de examene. Doar eu trăisem pe pielea mea lucrul ăsta, învățasem exact ce trebuia, știam șiretlicurile pe care un candidat trebuie să și le însușească. Am pornit motorul la mașină.

– Profesorii particulari sunt foarte costisitori, nu-i aşa – Ruby a luat vreodată meditaţii? am întrebat eu într-o doară.

– Stau eu cu ea în timp ce-şi face temele... întotdeauna face în plus.

– Aha, dar teste de probă? A dat vreodată teste de probă?

– Ce sunt astea, testele de probă?

– Nişte fişe cu exerciţii de probă, ca să-şi dea seama la ce capitole mai are de lucrat până la examenul propriu-zis.

– O, da, dau tot felul de teste la şcoală – calcule şi ortografie şi tot tacâmul, nu-i aşa? De fiecare dată iese prima din clasă...

Biata bătrână, habar n-avea cu cine se luptă. Cu părinţi care, dacă ar fi fost posibil, şi-ar fi tocmit meditatori pentru odraslele lor încă de când acestea erau în burta mamei. Cu copii care îşi petrecuseră ultimii şase ani din viaţă pe băncile unor şcoli elementare *specializate* în pregătirea pentru cele mai grozave instituţii private. Cu părinţi ce dispuneau de timpul şi banii necesari pentru a se asigura că progeniturile lor ajung la apogeul performanţelor mentale şi fizice exact în ziua în care au de dat examenul mult aşteptat. La un moment dat, privirea îmi fu atrasă de un ciobănesc german încuiat pe un balcon de la etajul întâi al clădirii din faţa mea, care patrula agitat dintr-un capăt în celălalt al balconului.

– Ştiţi ce, noi mai avem acasă nişte teste nerezolvate şi nu mai avem nevoie de ele. Vi le putem face cadou, dacă doriţi...

– O, ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, nu-i aşa, Ruby?

– Ăăă, păi atunci o să vi le aduc, îmi scăpă mie porumbelul.

– Locuim la apartamentul numărul douăzeci şi trei.

Ciobănescul german scoase un urlet prelung, fără vreun motiv anume.

Iată-mă, aşadar, oferindu-mă de bunăvoie să mă întorc pe acest tărâm străin mie, cunoscut sub denumirea de cartierul Wilberforce. Am socotit că nu-i cazul să-i pomenesc lui David despre intenţiile mele. Oricum, soţul meu era mult prea ocupat

să încerce, fără succes, să-i convingă pe copii să joace fotbal în grădina din spatele casei; îi sugera întruna lui Alfie să-şi îmbrace tricoul cel nou, al echipei Arsenal. „Nu, dragul meu, arbitrul n-ar fi de acord să joci costumat în Pocahontas". Aşa că o să dau o fugă până la Ruby acasă, mi-am zis eu, şi o să-i dau bunicii fişele cu teste. O nimica toată. M-am privit în oglinda din hol înainte să ies pe uşă. Am decis să-mi dau jos jacheta de firmă şi să-mi iau, în schimb, un hanorac vechi, pe care îl purtam de obicei când mergeam la iarbă verde, să culegem mure.

În timp ce străbăteam Oaken Avenue, eram uimită de aerul de bunăstare ce domnea pretutindeni, de parcă observam asta pentru prima oară. Fiecare dintre maşinile de pe strada mea valora cel puţin 20.000 de lire şi aproape fiecare cuplu avea două asemenea vehicule – fiecare cu maşina lui. Ca şi când SUV-ului masiv de pe aleea din faţa casei îi venea sorocul să nască şi, într-o bună zi, în spatele său apărea un BMW sport, de două locuri. Casele erau impunătoare, în stil victorian, dispuse pe patru etaje, cu bucătării opulente şi redecorate costisitor, iar în spate se prelungeau cu nişte sere somptuoase şi nu neapărat compatibile ca stil arhitectonic. Dar, în ciuda spaţiului imens şi luxos, majoritatea familiilor îşi petreceau timpul în beci – în bucătărioara subterană, sărăcăcios utilată, care iniţial le fusese destinată servitorilor casei. Puteai să ai cea mai spectaculoasă bucătărie, proiectată de cei mai grozavi şi mai scumpi designeri la modă, cu pardoseala încălzită, din lemn de stejar, dacă te uitai pe geam, nu vedeai decât o casă a scărilor deprimantă, plină tot timpul anului cu frunze uscate, seminţe de smochin şi ambalaje de la hamburgeri. Ferestrele de la beci erau prevăzute cu gratii, firească, pentru prevenirea infracţiunilor – culmea ironiei! Întrucât ne-am dat seama că n-o să reuşim niciodată să-i închidem după gratii pe toţi răufăcătorii, am ales să ne construim propriile închisori individuale, în care să ne încuiem noi înşine. Pe praguri erau aşezate ghivece de ceramică ce arătau speriate şi stinghere, lăsate să se descurce singure acolo, în afara zonei de siguranţă. Potrivit părerii generale, puştii din zona cu blocuri

erau responsabili de dispariția jardinierelor de la ferestre și a coroniților de Crăciun, dar eu parcă nu eram convinsă de asta. Mi-era greu să-mi imaginez niște băiețandri furișându-se prin baruri cu câte-un ghiveci uriaș în brațe, din care răsare un copăcel îngrijit și încercând să-l vândă pe-o bancnotă de cinci lire. „Nici gând, băiete, frunzele de dafin sunt o pacoste, cad întruna și trebuie măturate."

În câteva minute am ajuns în capătul străzii Wilberforce, iar mașinile parcate aici erau, evident, mai vechi și mai uzate, chiar dacă, pe ici, pe colo, câte-un abțibild glumeț lipit pe lunetă încerca să-i mai înveselească. „Mașina Mafiei – dispari de-aici!" Doar dacă nu cumva era într-adevăr vorba de mașina vreunui membru al Mafiei, caz în care avertismentul era bine-venit pentru cei care ar fi vrut să-l depășească la semafor. Trebuie să vă mărturisesc că mă simțeam oarecum ignorantă în privința culturii clasei muncitoare londoneze. Bănuiam că evoluaseră, totuși, de pe vremea când toți exponenții acestei clase se îmbrăcau în costume tradiționale, lucrate manual și se maimuțăreau fredonând șlagăre din celebrul musical *Me and My Girl*. Copiii mei n-ar fi țopăit niciodată pe ritmul acestor cântece – ar fi trebuit să-i învăț pașii, pentru asta.

Am intrat, în fine, în cartierul propriu-zis. Nu exista nicio frontieră vizibilă, niciun punct de control unde să fii luat la întrebări cu privire la motivul pentru care vrei să vizitezi zona proletară. Oare era periculos să mă aventurez fără ghid pe acest tărâm? Ar fi trebuit să iau cu mine un translator? Am căutat să-mi recapăt stăpânirea de sine, spunându-mi că locuitorii indigeni or fi văzut, totuși, măcar ocazional, persoane din clasa de mijloc pe strada lor, chiar dacă eu nu venisem nici să le cumpăr voturile și nici să fac un reportaj tulburător pentru Channel 4. Cartierul Wilberforce părea să găzduiască o conferință a Adolescenților Blazați: un grup de băiețandri, unii cam de-o vârstă cu copiii mei, stăteau îngrămădiți lângă intrarea unui bloc, fără să facă nimic; abia catadicseau să-și adreseze câte-un cuvânt. Unul dintre ei avea inscripționat NIKE pe

scalp. Nu era chiar frizura pe care aș fi ales-o pentru copiii mei – noi eram prea burghezi ca să venerăm marca Nike. Mă rog, poate că Jamie și-ar fi scris John Lewis undeva pe ceafă.

Puștii aceia plictisiți mă ignorară cu desăvârșire când am trecut prin dreptul lor și, odată ce i-am depășit, mi-am dat seama că mușchii îmi erau încordați la maximum și inima îmi bătea mai-mai să-mi spargă pieptul. Strângeam la piept, cu putere, fișele de test, de parcă băiețandrii aceia ar fi vrut să mă tâlhărească: „Dă-le-ncolo de iPod-uri și videomobile – tipa are la ea teste de admitere la gimnaziu!" Ajungând în fața ușii imense, de fier, de la blocul Gisbourne, am apăsat pe soneria apartamentului cu numărul 23, dar nu-mi răspunse nimeni la interfon. Se auzi însă un zumzăit strident, iar ușa se deschise de îndată ce am atins-o. Am pășit înuntru, șovăielnic, iar ușa se închise în urma mea, cu un zgomot sec, lăsându-mă să mă familiarizez cu mirosul vag de ciment și varză fiartă. M-am hotărât să evit liftul dubios și am luat-o pe scările pustii, de beton. La etajul al treilea, un mic indicator mă îndrumă spre apartamentul dorit, dar până să ajung la el, a trebuit să străbat mai întâi o pasarelă exterioară. Într-un final, am ajuns la o ușă pe care era lipit un abțibild cu o inscripție în limba arabă. Lângă ea era o ușă de metal și, alături, ușa apartamentului 23. M-am oprit, ezitând.

Aș putea să strecor plicul în cutia poștală și să-mi văd de drum, mi-am zis în sinea mea. Dar atunci n-aș afla niciodată ce s-a ales de Ruby. În clipa aceea mi-am dat seama că nu venisem doar ca să aduc fișele de test. Voiam să mă asigur că Ruby o să parcurgă testele respective; mi-aș fi dorit să le rezolvăm împreună, să-i pot arăta toate șiretlicurile și stratagemele pe care eu le știam de-acum. Aș fi vrut să-i pun la dispoziție instrumentele necesare pentru a realiza ceva în viață. Ca în zicala aceea – dă-i omului un pește și o să-l saturi pentru o zi. Dar ia învață-l să pescuiască și atunci – ei bine, atunci îl condamni să zacă, plictisit de moarte, pe marginea eleșteului de pe pajiștea comunală, la fiecare sfârșit de săptămână.

În ultimul an, fiica mea de unsprezece ani devenise tot mai ostilă față de mine, respingându-mi în mod instinctiv toate sfaturile și încurajările. Iată însă un copil pe care puteam să-l ajut efectiv, care ar fi apreciat ce aveam eu să-i ofer – la fel ca scrisorile pe care le primeam de la fundațiile din țările lumii a treia: „Susțineți un copil din Africa". Ei bine, eu am șansa de-a susține un copil din zona cu blocuri, mi-am zis în sinea mea, rușinându-mă numaidecât de propria-mi aroganță. „Doar câteva minute pe săptămână din timpul tău înseamnă enorm pentru ei: ajută-i să asimileze noțiunile elementare, oferă-le uneltele cu care să se ajute singuri mai apoi și, eventual, cere-le să nu mănânce de la McDonald's în timp ce stau lângă tine, în metrou."

Am ciocănit în ușă de trei ori și am auzit niște pași apropiindu-se, dar, spre mirarea mea, în pragul ușii se ivi un bărbat în vârstă, de culoare, ce fuma o țigară de foi.

– Da? făcu el, pe un ton sumbru.

– Bună ziua, doamna Osafo este acasă? I-am adus niște fișe de test pentru Ruby.

– Constance! Ai o musafiră...

Doamna Osafo apăru de undeva din întunericul apartamentului, arătând mai în vârstă în haine de casă; ținea în brațe un bebeluș, un băiețel alb.

– Bună ziua, am zis eu, zâmbind. V-am adus fișele de test pe care vi le-am promis, pentru Ruby...

– Vă mulțumesc, spuse ea, luând plicul cu foi. Foarte amabil din partea dumneavoastră să veniți atât de curând.

Am rămas tăcută câteva clipe, ezitând.

– Atunci... bine. M-am gândit că s-ar putea să-i fie de folos.

– Apreciez mult gestul dumneavoastră.

– Băiețașul e adorabil.

– Da, nu-i așa?

– E al dumneavoastră?

Habar n-am cum am putut să articulez o asemenea tâmpenie. Femeia avea în jur de șaizeci de ani și era neagră. Bineînțeles că n-avea cum să fie al ei bebelușul acesta alb.

– Nu, eu doar am grijă de el, e al unei vecine, spuse ea, cu un zâmbet blând.

– Da, sigur. Ei bine, sper ca Ruby să ştie să rezolve testele. Ea e acasă acum?

– Lucrează ceva pe internet... îmi explică bătrâna, cu o umbră de mândrie în glas.

– Aha.

Bebeluşul se uita ţintă la mine, cu suzeta în gură. Părea că tot ceea ce se întâmpla în jurul lui îl umplea de uimire.

– Dacă doriţi, aş putea să-i explic puţin cum se procedează cu testele astea...

Doamna Osafo schiţă un zâmbet care, în paranoia mea, mi se păru plin de subînţeles.

– Asta-i foarte drăguţ din partea dumneavoastră; poftiţi înăuntru. Ruby! Opreşte internetul, a venit cineva la tine...

Apartamentul în care locuia Ruby ar fi fost descris de un agent imobiliar prin eufemismul „intim" – asta ca să nu-i spună de-a dreptul „înghesuit". „Un apartament cât o conservă, situat în tot mai popularul cartier Wilberforce, compus din trei dormitoare, sufragerie – a, important de precizat, sufrageria coincide, de fapt, cu unul dintre dormitoare – bucătărie, cameră de zi – din nou, camera de zi e totuna cu bucătăria – apoi o baie şi un balcon ce joacă, totodată, rol de coteţ de porumbei. Mă rog, porumbei sau guguştiuci purtători de boli, ce-or fi."

Ruby mă salută politicos, după care bunica ei îi explică de ce mă aflam acolo. Mă entuziasma gândul că pot să-i ofer ceva acestei copile – un burete care avea să absoarbă cu nesaţ tot ce aveam s-o învăţ eu. Era propriul meu Pygmalion, doar că... de fapt, nu citisem şi nici nu văzusem piesa *Pygmalion*, dar ştiam că a fost scrisă de George Bernard Shaw, iar mai apoi a fost ecranizată sub titlul *My Fair Lady*, cu Audrey Hepburn şi Rex Harrison în rolurile principale, iar asta mi-era suficient ca să pot întreţine o conversaţie la cină pe acest subiect. O, şi mai ştiu că George Bernard Shaw avea o barbă bogată – poftim, alt lucru pe

care pun pariu că Ruby nu-l ştie, în domeniul literaturii. Serios, am atât de multe să-i spun, că nici nu ştiu de unde să încep.

De data aceasta mă simţeam mai în largul meu să discut cu doamna Osafo. Am întrebat-o diverse lucruri, dacă se întorsese vreodată în Ghana ori dacă vizitase ţările învecinate, mai precis Coasta de Fildeş la vest, Togo la est şi Burkina Faso la nord (cred că aşa se pronunţă, fiindcă atlasul lui Jamie nu-mi dăduse niciun indiciu în acest sens). Apoi m-am interesat unde obişnuieşte Ruby să-şi facă temele.

– Are un birou la ea în dormitor sau ceva de genul ăsta? am întrebat eu, aruncând o privire plină de speranţă înspre coridor.

– Nu, n-are birou. O să staţi aici, spuse Constance. Pot să pun masa mai târziu... şi-mi arătă măsuţa minusculă din bucătărie, la care bunicul lui Ruby urmărea un meci de fotbal, prin norul gros de fum de ţigară.

– Mda... oare n-ar fi mai bine să stăm noi în sufragerie?

– În sufragerie? Nu, nu cred.

– Ce, nu vă place televizorul?

– Păi, va fi cam greu să ne concentrăm...

– Da, înţeleg. Lloyd! Dă mai încet televizorul...

Fără să arunce o privire în direcţia noastră, Lloyd puse mâna pe telecomandă şi dădu puţin mai încet sonorul la televizorul care era mult prea mare pentru bufetul din bucătărie. Spre surprinderea mea, era un aparat scump, fapt care m-a indignat întru câtva, ca şi când ei nu aveau dreptul să aibă lucruri la fel de sofisticate ca ale noastre.

Ruby se cocoţase pe un scaun şi aştepta răbdătoare. Copila asta era întruchiparea cuminţeniei, a politeţei şi a bunei creşteri; parcă era un personaj din filmele englezeşti din anii 1950, în care toţi copiii de aristocraţi aveau haine albe, curate şi apretate şi vorbeau doar atunci când erau întrebaţi.

– Ei bine, Ruby, m-am gândit că, dacă tot ţi-am adus foile astea, ar fi bine să-ţi arăt câteva secrete pe care ar trebui să le ştii – am început eu.

– Ai auzit, Ruby? se băgă în discuţie bunică-sa. Trebuie să ştii câteva şmecherii!

M-am întors spre ea şi i-am adresat un zâmbet palid, drept mulţumire pentru intervenţia nesolicitată.

– Aşadar, să vedem, când ai dat examenul la Colegiul Chelsea, care dintre cele trei teste ţi-a dat cel mai mult de furcă?

– Păi, la matematică am făcut bine.

I-am dat crezare, având în vedere că directoarea de la Colegiul Chelsea îmi spusese că Ruby obţinuse punctajul maxim la proba de matematică.

– Foarte bine; acum să trecem la raţionamentul non-verbal: aici cum te-ai descurcat?

– O, îmi plac exerciţiile de genul ăsta, sunt ca nişte puzzle-uri.

– Da, exact, sunt ca nişte puzzle-uri, însă uneori te păcălesc, sugerându-ţi nişte indicii false, ca să te facă să dai răspunsul greşit...

– Offside! rosti bunicul lui Ruby. Era cu un metru mai în faţă, cel puţin.

Ruby aruncă o privire scurtă spre el, iar eu am continuat, încercând să-i dau exemplul cel mai potrivit.

– Hmmm, uite, de pildă, în şirul ăsta de imagini sunt tot felul de forme încadrate în alte forme, iar la prima vedere ai zice că toate sunt cercuri, în afară de ultima, aşadar ultima e cea care trebuie eliminată.

– Eşti atentă, Ruby? interveni Constance. Pătratul trebuie eliminat.

– Nu, nu, nu pătratul trebuie eliminat! m-am grăbit eu s-o corectez. Am spus că aşa îţi lasă impresia...

– Ai priceput, Ruby? Nu pătratul trebuie eliminat.

– Era greşit, categoric.

– Tu care crezi că este elementul care nu se potriveşte cu celelalte, Ruby?

– Al doilea: b.

– Bravo. Ce fată deşteaptă! Dar de ce al doilea?

Ruby se uită la mine de parcă eram complet bătută-n cap.

– Pentru că ați încercuit răspunsul „b".

Am scos un oftat, în timp ce, la televizor, comentatorul meciului devenea tot mai surescitat.

– A răspuns corect? vru să știe bunica.

– Păi, da, dar...

– Bravo, Ruby! Ai auzit, Lloyd? A răspuns corect!

– Bravo, Ruby! Pătratul! Pătratul! exclamă bunicul, atent la televizor.

– Nu, nu pătratul, spuse Constance, ci figura a doua, punctul b, explică ea, încuviințând cu mândrie din cap.

În momentul acela una dintre echipele de la televizor înscrise un gol, iar Lloyd răcni atât de puternic, încât bebelușul izbucni în plâns, iar Constance i-l puse în brațe lui Ruby, ca ea să-i poate încălzi niște lapte într-un ibric. Ruby luă bebelușul și începu să-l legene cu pricepere, iar eu nu știam ce să fac în acest răstimp.

– Așadar, răspunsul corect nu e întotdeauna cel care îți sare în ochi, pricepi, Ruby? i-am spus, încercând să acopăr cu glasul meu toată larma.

Copila dădu din cap în semn de încuviințare, dar niciuna din noi nu reușea să se concentreze din cauza ecranului uriaș, ce domina întreaga încăpere.

Fără îndoială, răspunsul corect nu este primul care îți sare în ochi. Eu crezusem că o să fie simplu. Că o să merg, pur și simplu, acasă la Ruby și o să fac cu ea câteva exerciții, la biroul ei, că o să-i las niște fișe de test și, eventual, o să mă mai duc peste câteva zile, să-i verific rezultatele. Însă acum soluția nu mi se mai părea atât de clară; puzzle-ul se complica dacă îl priveam mai îndeaproape. După ce m-am căznit să-i explic câteva exerciții, pe fondul comentariilor necontenite ale bunică-sii – „Ce fată deșteaptă, bravo, Ruby!" spunea ea. „Da, a fost o fază nemaipomenită!" confirma John Motson[1] – le-am lăsat fișele de

[1] Cunoscut comentator englez de fotbal (n.tr.)

test, cu propunerea ca Ruby să le studieze când o să aibă un pic de timp liber. Fusese o idee absurdă. Cum putusem să fiu atât de nătângă să cred că mă duc la ei acasă şi o să reproduc întocmai nenumăratele şi preţioasele ore de studiu, pe care le petrecusem cu fiica mea? Socotisem că pot să-mi plasez cunoştinţele acumulate aşa cum te descotoroseşti de un sac cu haine vechi la o fundaţie caritabilă, primind în schimb un mulţumesc şi, eventual, câteva complimente pentru gusturile alese în materie de eşarfe. Acum însă, în timp ce mă întorceam spre locuinţa mea elegantă, mi-am dat seama de un adevăr dureros. Eu eram cea care trebuia să înveţe nişte lucruri.

Habar n-aveam cum trăiesc alţi oameni – majoritatea, de fapt – cu ce probleme se confruntă, cât de greu o duc cu banii. Până acum avusesem impresia că noi suntem strâmtoraţi, din cauză că mă comparam cu Ffion şi cu Sarah. Pentru Ffion, să fii sărac însemna să îi cumperi bonei o maşină la mâna a doua. Să ai probleme însemna să fii nevoit să-l concediezi pe instructorul personal al fiicei tale de unsprezece ani. Iar eu, la rândul meu, mă gândeam că viaţa e o luptă numai pentru că nu găseam sacii potriviţi pentru aspirator, ca să i-i dau lui Carmen, menajera noastră. Cum se simţea, oare, mama lui Ruby, care îşi lăsa copiii în grija bunicii pentru ca ea să poată munci în trei locuri, ca să întreţină trei generaţii de oameni şi ca să le asigure copiilor ei traiul zilnic? Ce era în inima ei seara, când se uita la ceas şi vedea că e ora la care copilaşii ei merg la culcare şi-şi dorea să fie lângă ei, nu să muncească pentru câţiva bănuţi în plus, ca să le poată cumpăra hăinuţe frumoase, cum au ceilalţi copii? Ruby ar fi vrut să facă exerciţii cu mine, dar nu dispunea de spaţiul şi de timpul necesare, iar la câteva sute de metri distanţă, în casa noastră, era o cameră specială, destinată studiului, care era mai tot timpul goală.

Pe lângă biroul lui David, care juca şi rol de „atelier de lucru" pentru întreaga familie şi, totodată, de cartier general al trupelor aliate în caz de atac armat, copiii noştri aveau fiecare camera sa, cu propriul birou, utilat cu creioane nou-nouţe şi

rechizite după pofta inimii. Aceste birouri erau adevărate altare, locuri de închinăciune şi veneraţie; pe marginea lor răsăreau, în chip magic, pahare cu lapte, iar adulţii vorbeau în şoaptă în apropierea lor, dacă se întâmpla ca stăpânul biroului să fie în plin proces de studiu – toate astea spre slava falnicei zeiţe pe nume *Educaţia*.

În seara aceea nu am putut să nu remarc contrastul dramatic, când m-am aşezat lângă Molly, ca să facem temele la matematică. Ambianţa era perfectă şi cu toate astea, la simpla sugestie de-a ne apuca de treabă, copilul meu începu să ofteze, plictisit. Molly se prăbuşi pe scaun, ca o marionetă la care i s-au încâlcit aţele, capul îi atârna greu într-o parte, iar ochii priveau, ca prin ceaţă, la foaia cu exerciţii.

– Sunt copii care ar fi fericiţi să aibă timp pentru studiu...

– Unde? *În Africa*? spuse ea pe un ton dispreţuitor.

– Nu, chiar aici, în Clapham.

– Mda, sigur... şi în clipa următoare se ridică de pe scaun.

– Unde te duci? Vino înapoi!

– La baie – dăăă! N-am voie să merg nici la baie, mai nou?!

– Nu, mai întâi rezolvă prima problemă şi apoi te duci la baie... „Mama îi cumpără lui Jane o rochiţă la jumătate de preţ. Preţul original al rochiţei era de 9,50 lire. Ce rest primeşte Jane, dintr-o bancnotă de 20 de lire?" Deci, care sunt cele două operaţii pe care le ai de făcut?

Dar Molly se chircise pe scaun, agonizând; într-un interval de circa zece secunde, un fenomen lăuntric bizar pompase, se pare, un val de câţiva litri de urină în vezica ei, astfel încât doar legănatul ăsta energic, în faţă şi-n spate, cu spinarea încovoiată, o împiedica să se scape pe ea – şi pe scaunul cel nou al lui David.

– Hai, du-te repede!

Peste cinci minute am bătut în uşa de la baie.

– Hai odată, ai zis că vrei doar pipi.

– Nu, şi treaba mare.

Cel puţin, dacă pe viitor avea să sufere vreodată de constipaţie, era bine de ştiut că puteam apela la un remediu prompt.

Copilul tău suferă de constipaţie? Administrează-i Probleme de Matematică, un laxativ natural care-l va face să stea pe tron ore-n şir. Eram conştientă că pierd bătălia, dar n-aveam de gând s-o las pe Molly să scape de exerciţii doar pentru că stă prea mult la baie.

– Molly! am strigat prin uşă. Cât face şapte ori nouă?

– Cee? veni răspunsul înăbuşit.

– Haide, putem exersa tabla înmulţirii cât eşti la baie. Cât face şapte ori nouă?

– Dar stau pe veceu.

– Ştiu, dar nu te las să scapi aşa uşor. Şapte ori nouă...?

– Ce faci? mă întrebă deodată David, din capul scărilor.

– O, salut. Facem matematică.

– Şi nu poţi aştepta până când iese de la baie?

– Nu, pentru că stă acolo intenţionat. Haide. Molly, ar trebui să ştii răspunsul. Şapte ori nouă face... cât face, David?

– Şaizeci şi trei.

– Şapte ori nouă e şaizeci şi trei, Molly! Repetă, cât e şapte ori nouă?

Tăcere.

– Molly? strigă David, simţindu-se obligat să-mi ţină partea în această luptă a voinţelor. Molly! strigă el din nou, bătând la uşă. Spune-i „şaizeci şi trei" mamei tale, dacă te-a întrebat.

– Şaizeci şi trei, mormăi o voce plictisită de dincolo de uşă.

– Aşa... am spus eu, amăgindu-mă singură că obţinusem aşa-zisa victorie. E suficient pentru astăzi.

Spre deosebire de soră-sa, Jamie era în culmea exaltării de când i se îngăduise să-şi termine singur proiectul. Petrecea ore în şir desenând tancuri, lipind poze decupate şi scriind explicaţii cu atâta grijă şi minuţiozitate, încât îşi făcuse rană în colţul gurii, stând mereu cu limba scoasă de prea multă concentrare. Dar în ciuda strădaniilor sale şi a efortului depus, proiectul tot nu era suficient de bun pentru taică-său, care fusese profund rănit în amorul propriu că Jamie renunţase la ajutorul său. Câteva zile mai târziu, David trânti pe masa din bucătărie un album

gros. Era evident, după atitudinea sa, că intervenţia mea îi năruise preţioasa Istorie a celui de-al Doilea Război Mondial.

– Ei, uite c-am făcut cum ai spus tu. L-am lăsat pe Jamie să se descurce singur.

– Foarte bine. O, dragul de el, a muncit atât de mult... Albumul era împodobit cu poze descărcate de pe internet şi lipite pe fiecare pagină, iar dedesubtul lor erau trecute explicaţii scrise cu diferite culori.

– Dar nu se poate să-l predea în halul ăsta... spuse David indignat.

– Lasă, nu fi aşa de egoist. Ştiu că tu l-ai fi făcut altfel, dar trebuie să învăţăm să-i lăsăm pe copii să se descurce singuri.

– Dar are *greşeli*.

– Ştii ce, n-o fi perfect în ochii tăi de specialist, dar ăsta e proiectul lui Jamie despre cel de-al Doilea Război Mondial, nu al tău.

David îşi ridică ochii spre mine.

– Au câştigat nemţii.

– Cum?

– În proiectul lui Jamie, pe care tu mi-ai spus să îl las să-l facă singur, nemţii au câştigat războiul.

Cunoştinţele mele legate de cel de-al Doilea Război Mondial nu erau atât de vaste ca ale soţului meu, dar atâta ştiam şi eu – că nemţii fuseseră în tabăra învinşilor.

– Cum se poate una ca asta?

– Habar n-am, poate în prelungiri? Ia ascultă ce scrie sub ultima poză: „Poporul german sărbătoreşte câştigarea războiului".

– A, dar uite ce frumos a scris, dragul de el...

– Dar nu asta contează, nu pricepi? Când amiralul Dönitz a semnat capitularea necondiţionată, în mai 1945, nu cred că maică-sa stătea lângă el, murmurând: „Mă rog, am pierdut războiul, dar uite ce frumos scrie fiu-meu..."

Am răsfoit albumul, contemplând hărţile şi pozele lipite cu grijă şi m-am simţit grozav de mândră de fiul meu.

– Adevărul este că nemţii ăştia arată destul de bucuroşi – i-o fi minţit Göring în legătură cu deznodământul războiului sau ceva de genul ăsta?

– Asta-i o poză cu locuitorii Berlinului sărbătorind căderea Franţei, cu cinci ani mai devreme.

– Aha, deci el a scris „sărbătoreşte câştigarea războiului", în loc de „câştigarea luptei" – a greşit un singur cuvânt. Chiar contează atât de mult?

– Ce, vrei să spui că nu contează că proiectul de istorie al fiului nostru îi prezintă pe nemţi învingători în cel de-al Doilea Război Mondial? Ei bine, n-ai decât să mă consideri exagerat, dar după părerea mea ăsta e un lucru important. Adică, e adevărat că istoricii se contrazic cu privire la anumite aspecte, însă toate cărţile pe care le-am citit eu confirmă înfrângerea germanilor. Să vedem... A.J.P. Taylor, Alan Bullock, Richard Holmes, Simon Schama. Nu-mi vine în minte niciun istoric pe care să-l fi studiat eu şi care să afirme că Al Treilea Reich a ieşit învingător...

– Da, dar Jamie a muncit din greu şi poate să fie mândru de munca lui. Cum o să se simtă dacă noi îi spunem: „Ştii bucăţica aia din proiect pe care ai făcut-o singur? Ei bine, e o porcărie, trebuie s-o iei de la capăt!"?

– Stai un pic – deci tu spui că Hitler trebuie lăsat să câştige doar ca să nu-i rănim sentimentele unui puşti de nouă ani? Toată Europa e subjugată de un dictator brutal şi inuman, dar băieţelul nostru nu poate să îndure nicio critică din partea părinţilor săi, aşa că trebuie să-i facem jocul...

– Dar e vorba de o singură greşeală... am stăruit eu. Recunosc, una majoră.

– Nu-i singura greşeală – uită-te aici... David dădu câteva pagini înapoi: „Nemţii ocupă România": corect; „Nemţii invadează Bulgaria": corect; „Nemţii invadează Narnia": incorect.

– Narnia?

– Da, Jamie a inclus Narnia pe lista ţărilor invadate de Wehrmacht.

– Ptiu! Şi eu aş fi pus-o pe Crăiasa Zăpezii în tabăra nazistă. Şi descrie invazia? Cred că o fi fost o înghesuială în dulapul ăla[1]...

– Nu poate preda proiectul în halul ăsta.

– Dar asta e o dovadă că a lucrat singur...

– A, da? Atunci ce-ar fi să fie şi mai clar că e munca lui? Îi spunem că, până la urmă, Vietnamul a câştigat războiul. Asta după ce Rommel[2], cu o armată de cerbi, a învins-o pe Hermione Granger[3], cucerind capul de pod de la magazinul Pooh Corner.

– Ei, hai că proiectul lui nu-i chiar atât de rău.

– Mie mi-e ruşine de lucrarea lui.

– Ştii ce, până la urmă este un test pentru noi, ca părinţi, nu crezi? Poţi suporta ideea de a-ţi lăsa copilul să meargă la şcoală cu o lucrare care ştii că e greşită sau simţi nevoia să i-o corectezi, iar el să-şi asume meritul muncii tale?

David rămase cu gura căscată la auzul acestora; nici dacă i-aş fi lăsat pe copii să meargă la culcare fără să se spele pe dinţi n-ar fi fost mai uluit.

– Ăăă, aud bine? Vrei să spui că eu exagerez prin faptul că vreau să-l ajut pe Jamie la proiect, pe când tu, care ai dat examen în locul lui Molly, ai acţionat normal şi justificat?

– Ei, asta a fost o excepţie.

– Nu – când Molly a avut de făcut proiectul ăla cu „Animale în pericol de dispariţie", tu i l-ai scris de la cap la coadă, apoi ai mituit-o cu ouă Kinder să şi-l copieze în caiet.

– Nu-i adevărat.

---

[1] Aluzie la povestea *Leul, vrăjitoarea şi dulapul*, din seria *Cronicilor din Narnia*, în care copiii trec în lumea fermecată printr-un dulap. (n.tr.)

[2] Erwin Rommel (1891–1944) – unul dintre cei mai remarcabili feldmareşali ai Germaniei, ai Wehrmacht-ului şi al celui de-al Doilea Război Mondial, fiind totodată unul dintre cei mai mari comandanţi militari germani (n.tr.)

[3] Personaj fictiv din seria de cărţi Harry Potter, scrisă de autoarea britanică J.K. Rowling (n.tr.)

– Ba da, așa ai făcut. Și apoi l-ai rugat pe instalatorul care venise să repare chiuveta să-ți asambleze jucăriile din ouă. Ce te-a apucat acum, dintr-odată, să te împotrivești cu atâta vehemență dorinței mele de a-l ajuta pe Jamie?

– Pentru că noi n-o să fim mereu lângă ei, să le asamblăm jucăriile din ouăle Kinder.

– Sau să-l punem pe instalator să le asambleze...

– Mă rog. Până la urmă o să învețe să-și asambleze singuri jucăriile.

– Sau o să plătească pe cineva ca să li le asambleze.

– Nu l-am plătit pe instalator pentru asta.

– Ba da, l-ai plătit – doar era plătit cu ora... Le-a lipit până și abțibildurile. Cred că Molly ar fi putut să facă măcar atât.

– Exact. Asta spun și eu. Nu putem să facem la nesfârșit lucrurile în locul lor. De asta mi-a dat seama în timpul examenului. Nu-i de mirare că Molly n-are chef să facă nimic singură, dacă la cel mai mic obstacol noi o ținem de mână și-i spunem cât e de deșteaptă pentru că a scris răspunsul corect – pe care tot noi i l-am zis. La fel o să facem și cu Jamie?

David căută un răspuns potrivit, dar nu reuși să găsească niciunul. Știa că am dreptate, așa că am profitat de avantajul pe care îl aveam în momentul acela.

– Ce-i mai bine pentru fiul nostru? Un proiect cu greșeli, pe care l-a făcut *singur* sau un proiect perfect, pe care l-ai scris *tu*?

David ezită, privind în gol, probabil la seria completă de casete video cu cel de-al Doilea Război Mondial, de pe raft.

– Deci nemții câștigă războiul?

– Nemții câștigă războiul.

David se foi stingherit și, într-un final, mormăi:

– Bine. Dar dacă o să aibă vreodată de făcut un proiect despre Cupa Mondială, în niciun caz n-o să-i las să câștige și finala din 1966.

Entuziasmul lui Jamie legat de proiectul pe care îl realizase mă ambiționă și mai tare s-o învăț pe Molly să studieze de una

singură, ca toți copiii. Am făcut un târg cu ea. I-am spus că duminică poate să invite o prietenă la ea, când băieții vor merge să viziteze Cabinetul de Război, cu condiția să studieze împreună timp de o jumătate de oră. Molly se declară de acord.

– Pot s-o invit pe Bronwyn? adăugă ea bucuroasă.

– Hmmm, cred că ei merg la cabană în weekendul ăsta... am spus eu, șovăind.

– Atunci pot s-o chem pe Kirsty?

– Nu știu ce planuri au părinții ei... hei, știi ce? Ce-ar fi s-o invităm pe fetița aceea drăguță pe care am adus-o cu mașina când ne-am întors de la Colegiul Chelsea?

Năsucul ei, ușor în vânt, se încreți la auzul vorbelor mele.

– Dar... dar n-o cunosc.

– Știu, dar părea foarte drăguță, nu-i așa? Și locuiește la doi pași de noi.

– Dar... nici măcar nu-i știm numărul de telefon.

– L-am găsit eu. Osafo, blocul Gisbourne, numărul douăzeci și trei. Uimitor cât de mulți Osafo sunt...

Din punctul meu de vedere, era aranjamentul perfect. Aveam de gând să-i propun bunicii lui Ruby s-o lase pe nepoată să vină să se joace cu Molly și, cu acest prilej, puteam rezolva rapid câteva fișe de test pe care urma să le cumpăr până duminică. Ruby avea să aibă parte de spațiul și de timpul de care nu dispunea acasă la ea, iar Molly avea să vadă ce înseamnă să stai pe scaun și să înveți. În afară de asta, Ruby mi se părea o copilă drăguță și cu mult bun-simț, cum nu mai văzusem de foarte multă vreme. Avea să fie o plăcere să-i dau să mănânce unei fete de unsprezece ani care nu ține dietă. „Mulțumesc, eu nu doresc piure de cartofi", mă informase Bronwyn ultima oară când fusese la noi în vizită. „Mi se depune direct pe șolduri."

Duminică dimineața, când se auzi soneria, am încercat s-o înviorez un pic pe Molly, ca să se bucure și ea puțin de venirea lui Ruby. Sperasem că o s-o cunosc pe mama lui Ruby cu această ocazie, însă prin geamul mat al ușii de la intrare am zărit o siluetă uriașă. Fie era Ruby, în cârca bunică-sii, fie era un musafir

neaşteptat. Trebuie să vă mărturisesc că m-am dat un pas în spate când l-am văzut în prag pe fratele lui Ruby. Văzusem o poză cu el acasă la ei, însă din imaginea cu pricina nu-mi dădusem seama de statura gigantică a băiatului. Trebuie să fi avut în jur de doi metri, era slab şi ciolănos şi părea cumva ruşinat de înălţimea lui: stătea cu umerii aduşi în faţă şi cu capul plecat, ascuns în gluga murdară a hanoracului.

– Am adus-o pe Ruby, mormăi el, iar mica lui surioară îmi zâmbi timid de undeva de jos, de la nivelul taliei uriaşului.

– Mulţumesc. Spune-i bunicii că o aduc eu acasă, după-amiază.

Băiatul bolborosi un răspuns aprobator. În momentul acela mi-am dat seama că îl mai văzusem undeva. Era unul dintre tinerii din capătul străzii despre care crezusem că au de gând să mă jefuiască în noaptea aceea când m-am dus pe jos la centrul de închirieri video. Şi iată-l acum la mine în prag, codindu-se şi evitând să mă privească în ochi – acum *el* era intimidat de *mine*.

– Ne vedem mai târziu, Ruby. Să fii cuminte... îi spuse el şi plecă.

Deci, nu era vorba de un tânăr delincvent, ci de fratele lui Ruby, Kofi. Acum îl identificasem, cu nume, adresă şi tot tacâmul. Avea şaptesprezece ani, învăţa la Colegiul Lambeth, cu prietenul lui, Aubrey, din Norbury; avea 1,97 metri şi împărţea cu Ruby un pat supraetajat – el îl ocupa pe cel de jos, iar picioarele îi ieşeau afară din pat. Pe măsură ce aflam tot mai multe lucruri despre el de la Ruby, băieţandrul mi se părea tot mai puţin înfricoşător. Cred că tocmai de-asta regizorul filmului *Stăpânul inelelor* nu ne lasă să ne familiarizăm prea tare cu orcii – sunt înspăimântători doar dacă nu-i cunoşti. Sunt convinsă că n-ar mai fi atât de înfricoşători dacă, de pildă, orcul numărul 3 s-ar întoarce cu faţa spre camera de filmat şi ar spune: „Salut, numele meu este Malcolm şi ador macrameurile şi musicalurile lui Lloyd Webber".

Am răsuflat uşurată văzând-o pe Molly atât de bucuroasă şi de prietenoasă cu Ruby, chiar dacă, pentru orice eventualitate,

îi dădusem instrucțiuni precise în acest sens. Firește, la început au fost destul de stinghere, mai ales că eu mă învârteam în jurul lor ca o cloșcă, cotcodăcind întruna: „Molly, ce-ar fi să-i arăți lui Ruby camera ta?" sau „De ce nu-i arăți lui Ruby căsuța de păpuși?"

– Da, exact, căsuța de păpuși – de parc-aș avea șase ani.

Mă întrista gândul că fiica mea se considera deja prea mare ca să se mai joace cu căsuța de păpuși. Eu și David i-o cumpăraserăm pe când era încă bebeluș; era versiunea minusculă – cea mai reușită pe care o găsiserăm pe piață – a caselor în stil victorian de pe Oaken Avenue, mai puțin faptul că locatarii căsuței nu plecau vinerea la o cabană pentru păpuși.

În scurtă vreme fetele țopăiau vesele pe covorașul de dans – încă odată, străvechiul mijloc de comunicare cunoscut sub numele de Sony PlayStation și-a dovedit utilitatea și măiestria. Molly hotărâse că se vor juca pe rând, dar nu știu cum se face că de fiecare dată când intram în sufragerie, părea să fie tot rândul fiicei mele. Nu mai avusese niciodată o tovarășă de joacă atât de îngăduitoare; toate propunerile lui Molly erau acceptate cu blândețe, nu exista nicio dispută cu privire la ce să se joace în continuare sau cine pierduse la jocul precedent. Molly alegea jocul și apoi tot ea îl câștiga. După aceea le-am auzit vorbind despre școlile unde urma să meargă fiecare din ele: Molly spuse că ea a primit o bursă la Colegiul Chelsea, iar Ruby îi răspunse că și ea sperase să obțină bursă, dar nu fusese suficient de deșteaptă – așadar, tot Molly părea să fi câștigat și runda aceasta.

Hotărâsem să le las să se joace cam o oră, iar apoi, după prânz, să petrec un pic de timp cu Ruby, ajutând-o să se pregătească pentru examenul ce reprezenta ultima ei șansă de-a intra la o școală de calitate. Avusesem dreptate când sperasem că Molly o să învețe de la Ruby câte ceva. În cursul dimineții o auzisem spunându-i fiicei mele: „Nu știi ce înseamnă «grosolan»?" și „Nu știi ce-i aia «bădăran»?" Ruby mâncă, cu poftă, tot ce i-am pus în farfurie, iar Molly nu se mai arătă atât de dezgustată de bucatele de pe masă – ba chiar renunță să se prefacă la

fiecare înghiţitură că vomită şi că are nevoie de apă, ca să scape de gustul scârbos al mâncării. Iar apoi, incredibil, îşi făcu temele la engleză în linişte, în timp ce eu stăteam la celălalt capăt al mesei din bucătărie şi rezolvam nişte exerciţii cu Ruby. Copila era atât de dornică să înveţe, încât era o adevărată desfătare pentru mine s-o ajut – era numai ochi şi urechi, iar progresul ei era aproape palpabil. Când am dus-o acasă, mi s-a părut că fusese o zi extraordinară. Totul decursese perfect, aveam senzaţia că-mi spălasem păcatele, ba chiar, de ce să nu recunosc, mă simţeam oarecum mândră de mine. Ruby mă privea cu atâta curiozitate, cu atâta uimire, de parcă se întreba: „De ce mă ajuţi atât de mult? De ce eşti aşa de bună cu mine?" Cel puţin aşa-mi imaginam eu.

– E o fetiţă deşteaptă, nu-i aşa? mă descusu bunică-sa, în timp ce o ajuta să-şi dea jos haina de pe ea.

– O, da, am confirmat eu bucuroasă. O fetiţă grozav de deşteaptă.

Reţete contra alergiei cerebrale

Nu cumva grâul şi lactatele reduc coeficientul de inteligenţă al copilului tău?

De David Zinkin

Editura Sunrise Books, preţ 6,99 lire

Tot mai mulţi părinţi sunt conştienţi de reacţiile alergice provocate de regimul nostru alimentar occidental bazat pe gluten. Alergiile la grâu, lactate, alune şi crustacee pot declanşa simptome fizice evidente precum erupţiile cutanate, inflamaţiile şi respiraţia şuierătoare. Mult mai greu de identificat sunt însă aşa-numitele „alergii cerebrale" – nişte reacţii chimice ale creierului care pot provoca diminuarea potenţialului intelectual al copilului. Deseori simptomele sunt pur comportamentale; s-ar putea să-ţi pedepseşti copilul pentru că a fost neascultător şi, de fapt, să fie doar vina ta, ca părinte, pentru că i-ai dat să mănânce alune sau roşii. Iată câteva teste simple prin care poţi determina dacă cel mic este „alergic" din punct de vedere cerebral:

- ***copilul manifestă ostilitate faţă de fratele sau sora sa.*** *Acesta este un simptom clasic al alergiei la grâu. Elimină pâinea, preparatele din paste făinoase, produsele de patiserie, cerealele de la micul dejun şi toate celelalte produse pe bază de grâu.*
- ***copilul tău nu vrea să-şi facă temele.*** *Este foarte posibil să prezinte o intoleranţă la lactoză. Elimină laptele, brânza, untul şi iaurtul.*
- ***copilul tău răceşte mereu în timpul iernii.*** *S-ar putea micuţul să aibă alergie la aditivii alimentari. Elimină toate alimentele semipreparate, conservate sau congelate.*
- ***copilul tău este palid, obosit şi apatic.*** *Înseamnă că nu ai înlocuit alimentele pe care le-ai eliminat din dieta copilului.*

9

Era primul weekend cu adevărat fierbinte din vara aceasta şi milioane de londonezi porniseră mânaţi parcă de instinctul de transhumanţă, Land Roverurile perfect echipate îndreptându-se spre zonele de verdeaţă din grădina publică de lângă parcarea centrală. Bunica lui Ruby o invitase pe Molly la ei acasă, la joacă, aşa că, băieţii fiind plecaţi să vizioneze punerea în scenă a bombardării Dresdei sau ceva de genul acesta, m-am trezit blocată în trafic, alături de ceilalţi amatori de verdeaţă, contribuind şi eu la intoxicarea oraşului cu monoxid de carbon şi la fenomenul global de încălzire a mediului înconjurător.

Noua prietenie îi făcea bine fiicei mele, m-am gândit, în timp ce contemplam amestecul pestriţ de pietoni localnici. Ruby era extrem de amabilă şi de bine-crescută, iar faptul că familia ei provenea din Ghana îmi dădea prilejul s-o învăţ pe Molly câte ceva despre cultura africană, aşa că într-o zi le-am dus pe amândouă la cinema, la *The Lion King*. Ruby era matură în multe privinţe şi, spre deosebire de celelalte prietene ale lui Molly, nu era deloc prefăcută. Se simţea bine în propria piele; se purta cu naturaleţe şi părea să nu aibă niciun resentiment pentru că nu primea cadou un ponei de Crăciun.

Făcu mari progrese la engleză şi la raţionamentele non-verbale, obţinând rezultate vrednice de bursă. Într-un cuvânt, era foarte bine pregătită pentru examenul de admitere la şcoala de fete Barnes. Uneori se întâmpla să vină singură la noi acasă, dar la plecare o duceam de fiecare dată cu maşina. Deşi bunicul ei

rămase la fel de detaşat de orice se întâmpla în jurul lui, pe bunica şi pe fratele ei am ajuns să-i cunosc destul de bine. Kofi era un băiat ciudat, complexat de înălţimea sa neobişnuită. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea ca şi el să aibă mult potenţial, pe care şi l-ar putea valorifica dacă ar avea pe cineva care să-l îndrume în direcţia corectă. Şi atunci mi-a venit o idee genială. Am făcut o serie de investigaţii şi, la un moment dat, l-am anunţat entuziastă: „Kofi, am discutat cu antrenorul unei echipe de baschet semiprofesionist şi mi-a spus că ar fi încântat să vadă de ce eşti în stare". Însă băiatul nu se arătă nici pe departe atât de bucuros pe cât sperasem eu. Cred că nici nu l-a sunat pe antrenorul respectiv.

Maşinile înaintau cu viteza melcului, în timp ce puştii pe biciclete BMX se strecurau vijelios printre pensionarii de pe trotuar, sărind periculos pe roata din spate şi aterizând brusc pe şosea sau pe trecerile de pietoni; toţi trecătorii şi şoferii erau nevoiţi să le facă loc acestor vehicule extreme: adolescenţi „de oraş" pedalând frenetic, cu o roată în aer. Lumina roşie a semaforului mă sili să mă opresc, în timp ce ţârâitul presant le indica pietonilor că e cazul să se grăbească să ajungă pe trotuarul opus. Fără să iau aminte la chipurile celor ce treceau prin faţa maşinii, schimbam canalele radioului, în căutarea unui post care să difuzeze piesa *Mr Blue Sky*. Însă, la un moment dat, ceva îmi atrase atenţia, făcându-mă să-mi ridic privirea. În mijlocul furnicarului de oameni de pe stradă, îmi sări în ochi o figură cunoscută. Fiica mea traversa exact prin faţa maşinii mele. În loc să fie ţintuită de bancheta din spate a maşinii, cu mine la volan, dându-i instrucţiuni preţioase, ea se plimba agale, în afara spaţiului sigur al maşinii – era *acolo*, în lumea dezlănţuită, hoinărind în voie pe strada principală, într-o zi însorită. Avea în mână un milk shake de la McDonald's şi sporovăia veselă cu Ruby şi cu alte două fete, îndreptându-se spre magazinul Woolworths. Am aruncat o privire în jur, presupunând că bunica lui Ruby trebuie să fie prin preajmă, dar am constatat că fetele erau singure – asta dacă nu cumva se aflau

sub supravegherea cerşetorului de lângă bancomatul din apropiere. Niciun adult care să le ţină de mână, nicio profesoară stresată care să le mâne din spate, spre restul colegilor lor – doar patru fete de unsprezece ani, plimbându-se nestingherite. Celelalte fete erau, evident, prietene de-ale lui Ruby, fiindcă în mod evident nu erau de la şcoala lui Molly. Sunt convinsă că aş fi reţinut chipul unei fete cu urechile pline de cercei şi geacă inscripţionată din plin. Molly renunţă la milk shake şi acceptă oferta uneia dintre fete, constând într-un pumn de chipsuri, moment în care am vrut să cobor geamul electric şi să o strig, dar din greşeală am deschis geamul de pe partea cealaltă, iar apoi maşina din spatele meu începu să mă claxoneze, fiindcă se făcuse galben deja de mai bine de-o fracţiune de secundă.

Am căutat înnebunită un loc unde să parchez, ca să-mi salvez fiica din primejdia în care se afla, dar din stânga veneau autobuze, iar pe marginea drumului nu era niciun loc liber. Eram prizonieră în trafic, purtată de valul de maşini fără să mă pot împotrivi, silită să merg tot înainte şi să privesc neputincioasă cum capul lui Molly se face tot mai mic în oglinda retrovizoare. O furgonetă de-a primăriei tocmai ridicase un autovehicul parcat în loc interzis, aşa că, în culmea fericirii, m-am vârât rapid în locul cu pricina şi am sărit afară din maşină. Strecurându-mă printre vehiculele participante la trafic, am traversat şoseaua, evitând în ultima clipă coliziunea, posibil fatală şi care în mod sigur ar fi produs o mizerie de nedescris, cu o motoretă de livrat pizza, ce făcea slalom, în viteză, printre maşini. Însă, odată ajunsă în locul în care o zărisem pe Molly, n-am mai văzut-o nicăieri. În spatele meu era o agenţie de pariuri – să fi intrat acolo? Dacă acum pariau, cu banii de buzunar ai fiicei mele, pe cursele de câini de la Catford? Mai încolo era o casă de amanet – poate amanetaseră brăţara lui Molly pentru 50 de lire. Sau or fi intrat în barul de mai încolo? Poate, dacă aşteptam până la ora închiderii, aveam s-o prind pe fiică-mea, de unsprezece ani, ieşind din bar cu un şpriţ în mână şi traversând strada pe trei cărări, ca să-şi cumpere un kebab.

Atunci le-am văzut. O necunoscută care fusese cândva fiica mea de unsprezece ani era scoasă afară din Woolworths de agentul de pază fiindcă intrase cu un burger în magazin. Chicotind, fetele ieşiră în fugă din magazin şi rămaseră pe trotuar; apoi una dintre ele aruncă o bucăţică de chiflă spre Molly, care râse, şi-i aruncă, drept replică, câteva chipsuri. În clipa următoare, însă râsul îi îngheţă pe buze, la vederea chipului ameninţător al maică-sii, care se îndrepta cu paşi mari spre ea.

– Ţi-a trecut cumva prin cap că s-ar putea să fii alergică la grâu?

– Cum?

– Nu puteai să ciuguleşti doar salata? Bună, Ruby... bunica ta ştie că vă plimbaţi de capul vostru?

– Da.

Am rămas fără replică. Nu-mi doream decât s-o iau imediat pe Molly de-acolo şi s-o duc acasă cât mai repede, s-o văd în siguranţă în spatele porţii electrice, la adăpost de maşini, bandiţi şi gluten, însă mi-am dat seama că n-am cum s-o smulg din mijlocul acestor fete.

– Am o idee grozavă. E o zi splendidă, maşina mea e la doi paşi de-aici – ce-ar fi să vă duc pe toate în parcul Battersea?

Cele două fete pe care nu le cunoşteam se uitară una la cealaltă pe sub sprâncene.

– Sau putem să mergem la grădina zoologică; puteţi să călăriţi pe ponei, pe rând. Fac eu cinste.

– Nu avem voie să ne urcăm în maşina unei persoane străine, spuse cea mai înaltă din cele două fete necunoscute.

– Dar eu nu sunt o străină, sunt mama lui Molly, nu-i aşa, Molly?

– Nu, zise fiică-mea, după care adăugă, sabotându-se singură: Mamă, pleacă de aici.

– Nu-i neapărat nevoie să mergem la grădina zoologică, putem să închiriem nişte biciclete banană, fac eu cinste, şi vă cumpăr la toate îngheţată, ceea ce înseamnă un produs lactat, dar n-are importanţă şi, iami, biscuiţi cu ciocolată, adică grâu şi lactate, aşadar ne comportăm absolut firesc. Ce spuneţi?

Cele două fete care nu mă mai văzuseră niciodată stăteau cu privirile-n pământ.

– N-avem voie să mergem cu persoane străine.

– Dar eu nu sunt o străină.

– Ba da, eşti, interveni Molly pe un ton ferm.

Într-un final le-am spus că, dacă nu vor să vină în parc, ar fi bine să se întoarcă la Ruby acasă, căci bunica ei îşi făcea griji, probabil; la auzul acestora, cele patru fete o porniră, şovăind, înspre cartierul Wilberforce. Şi, în timp ce Molly şi prietenele ei o luară încet pe trotuar, eu m-am ţinut după ele cu maşina, înaintând cu viteza melcului. Ceilalţi şoferi mă claxonau şi-mi făceau semne cu farurile, depăşindu-mă nervoşi.

Încă nu eram hotărâtă dacă să-i spun ceva bunicii lui Ruby când am mers s-o iau pe Molly. Am intrat în bloc sigură pe mine şi i-am salutat pe vecinii lui Ruby, gândindu-mă cum aş putea să dau glas cât mai elocvent faptului că mă temeam s-o las pe fiica mea să umble singură pe stradă. Un rastafarian înalt care tocmai ieşea din bloc îmi ţinu uşa să intru. Ruby mi-l arătase mai demult; lucra cu copiii mai mici, la ea la şcoală. „Ideea este... " aveam eu de gând să-i spun, „... că există mulţi ciudaţi pe lumea asta... şi, mă rog, pentru Ruby e altfel, pentru că ea pare să-i cunoască pe majoritatea..." În principiu, voiam să-i explic că nu intenţionam s-o las pe Molly să iasă singură în oraş până când nu creşte suficient încât să nu-mi mai fac griji în această privinţă. Adică atunci când o să ajungă pe la vreo patruzeci şi trei de ani.

Bunica lui Ruby mă invită să beau o cană de ceai, pe care m-am forţat s-o beau în ciuda faptului că era exagerat de dulce – cred că pusese unsprezece cubuleţe de zahăr – în timp ce fetele sorbeau dintr-un suc colorat, care părea şi mai dulce decât ceaiul. Am discutat diverse fleacuri, aşezată pe marginea taburetului din bucătărie.

– Cum se mai descurcă Ruby cu internetul? am întrebat eu, nevrând să sune a zeflemea.

– Computerul nostru s-a stricat, nu-i aşa?

– O, îmi pare rău să aud asta.

– Păi, a fost vina noastră. Nu l-am protejat de viruşi.

Constance îmi spuse că regretă că a uitat de ziua lui Molly, la care eu i-am zis să nu-şi facă probleme. Ea îşi ceru scuze încă o dată că nu-i cumpărase un cadou – „după tot ce aţi făcut pentru Ruby".

– Oricum, mă anunţă ea, am ceva pentru ea... şi se duse în dormitor, probabil ca să aducă vreun flecuşteţ, iar eu m-am împotrivit, mai mult de formă:

– O, dar nu trebuia să vă deranjaţi, zău aşa...

Am aruncat o privire în jurul meu, prin bucătărie. Pachetele cu alimente erau de la Lidl, un supermarket cu produse de o calitate îndoielnică, pentru clienţii al căror singur criteriu la aprovizionare era preţul scăzut. Pe panoul fixat pe perete erau lipite jetoane decupate din ziar care îi dădeau posesorului dreptul la o reducere de 10 lire la achiziţionarea următorului flacon de săpun lichid. Apoi Constance se întoarse şi de data asta când i-am spus „Nu trebuia să vă deranjaţi", n-am mai făcut-o de formă. Bunica lui Ruby apăruse cu o bicicletă nou-nouţă, pentru fete, de un mov strălucitor, cu sonerie şi sticluţă cu apă şi spiţe ce scânteiau în lumina soarelui care pătrundea pe fereastră. „O, Doamne, dar nu trebuia..." repetam eu întruna. Molly rămase cu gura căscată – era încântată, dar în acelaşi timp uluită de cadoul nemaipomenit.

– Uau, grozav! spuse ea. Mulţumesc!

Eu pur şi simplu nu ştiam ce să zic. Era un cadou atât de generos, aproape indecent de scump, încât mă întrebam ce-ar trebui să fac: să-l refuz, să mă ofer să plătesc eu jumătate din preţul bicicletei sau altceva de genul acesta.

– Aţi spus că Molly nu are bicicletă, nu-i aşa? rupse ea tăcerea în care încremenisem.

– Da, dar sper că nu credeţi că făceam o aluzie în sensul ăsta... Adică e foarte generos din partea dumneavoastră – mă simt jenată. Era cât pe ce să adaug: „... şi ştiu că nu vă permiteţi aşa ceva... ", dar am izbutit să-mi înghit cuvintele.

– În semn de mulţumire din partea lui Ruby, îmi explică bătrâna; i-am mulţumit şi lui Ruby, care însă nu spuse nimic.

De fapt, copila părea la fel de surprinsă ca şi mine.

– Tu ştiai că bunica are de gând să facă una ca asta, Ruby?

– Păi, am văzut bicicleta ascunsă pe balcon, răspunse ea, dar nu ştiam că e pentru Molly.

Molly se urcase între timp pe bicicletă. Era o imagine de-a dreptul caraghioasă – fiica mea călare pe bicicletă în bucătăria aceasta minusculă, bălăbănindu-şi picioarele durdulii şi căznindu-se să-şi menţină echilibrul. Arăta, într-adevăr, ca o grăsană. Problema era că dragii mei copii nu aveau timp să facă mişcare – erau mult prea ocupaţi cu alte activităţi. Nu găsisem nicăieri un profesor de matematică plurivalent, care să înoate pe lângă ei şi să le explice matricele la algebră, în timp ce copiii exersează stilul bras.

– Jamie o să moară de ciudă că eu am primit bicicletă şi el, nu, spuse Molly.

– Nu-i frumos să gândeşti aşa, iubito, am zis eu, aruncându-i bunicii lui Ruby o privire cu subînţeles. Ştii ce, poate-ar fi bine să ne oprim pe drum spre casă la magazin şi să-i cumpărăm şi lui una, am adăugat rapid, temându-mă ca nu cumva Constance să-mi apară a doua zi dimineaţa în pragul uşii cu o bicicletă nou-nouţă, de băieţi şi, de ce nu, cu o motocicletă Harley-Davidson pentru David.

– Ştiţi, mi-a venit o idee, am spus eu, mulţumindu-i pentru a şaptesprezecea oară. Am acasă un computer vechi, pe care nu-l mai folosim. I-l putem da lui Ruby, dacă doriţi.

– O, nu, aţi făcut deja prea multe pentru noi...

– Nu, serios, e vechiul meu laptop, care acum zace pur şi simplu într-un sertar. Ruby l-ar putea folosi când vrea să intre pe internet sau mai ştiu eu ce vrea să facă.

Vârând bicicleta în portbagaj, m-am întrebat dacă nu cumva era bine să-i las să mă răsplătească (cel puţin ei aşa o vedeau, ca pe o răsplată pentru ajutorul pe care i-l acordasem lui Ruby), să-i las, aşadar, să mă răsplătească fără să le ofer, în

schimb, un cadou şi mai valoros. Poate că de data asta ar fi fost frumos s-o las pe Constance să-şi savureze actul de generozitate. Sau să fie, de fapt, un cadou din partea mamei lui Ruby? m-am gândit mai apoi. Să fie un gest motivat de-un sentiment de vinovăţie, prin care încerca să-mi „plătească" timpul pe care îl petrecusem cu fiica ei? Când venisem după Molly, sperasem în sinea mea s-o cunosc, în sfârşit, pe mama lui Ruby, însă şi de data asta a trebuit să mă resemnez. Din câte înţelesesem, mama ei era femeie de serviciu, dar dimineaţa lucra într-o brutărie, iar seara servea la mese într-un hotel de lux din Londra şi de cele mai multe ori ajungea acasă după ce copiii se culcaseră de mult. „E unul dintre cele mai elegante hoteluri din Londra", îmi spusese Ruby cu mândrie, de parcă faptul că mama ei câştiga salariul minim pe economie lucrând într-un mediu atât de somptuos adăuga valoare statutului său social.

Trebuie să vă mărturisesc că, pentru o clipă, m-am simţit atrasă de viaţa mamei lui Ruby, pe care mi-o imaginam o viaţă simplă şi onestă. Femeia asta avea o singură preocupare: să câştige îndeajuns încât să asigure traiul familiei sale. Nimic altceva nu conta. Ce lux e să fii atât de absorbit de problemele financiare, mi-am zis în sinea mea, încât toate celelalte frământări să cadă în derizoriu. Firește, în momentele de înţelepciune eram conştientă că bat câmpii, dar câteodată mă vedeam pe mine însămi zbătându-mă să fac rost de bani pentru uniformele şcolare sau lucrând în weekend ca să le pot oferi copiilor mei câte-o jucărie de Crăciun – eram convinsă că, în cazul ăsta, n-aş mai avea energie să-mi fac griji că neîndemânarea fiului meu de patru ani o fi cauzată de vreo alergie cerebrală la ciocolată. Oare toţi părinţii sunt „programaţi" aşa, să se teamă şi să-şi facă griji, să stea mereu ca pe ghimpi, indiferent de situaţie? Poate că pe parcursul evoluţiei ni s-a dezvoltat obsesia instinctuală de-a ne proteja progeniturile, să nu fie răpite din grotă de vreo haită de lupi sau de alţi prădători, iar acum, când nu mai sunt lupi în Clapham, ne găsim alte motive de stres şi suferinţă – de pildă, faptul că odrasla noastră a primit doar rolul măgarului secundar în piesa

de Crăciun, cu naşterea lui Isus. În cercul meu de prieteni se acorda atâta atenţie şi grijă siguranţei fizice a copiilor, încât orice pericol, cât de mic, era eliminat neîntârziat din casă. Mă mir că nu ne bat la uşă bătrâni gârboviţi, care să întrebe: „Nu doriţi să vă tocim cuţitele de bucătărie?"

Ei bine, iată că astăzi inevitabilul se întâmplase: fiica mea hoinărise prin oraş singură, fără supravegherea unui adult, şi-mi dădeam seama că escapada ei pe strada principală îi insuflase un sentiment de mândrie. În clipa aceea am luat hotărârea de a-i acorda mai multă libertate înainte să înceapă să meargă la gimnaziu. David fu de acord s-o lăsăm să meargă singură până la Kirsty acasă, în weekenduri, cu condiţia să ne sune de îndată ce ajunge acolo. „Da", murmură el, „până la urmă, care-i cel mai rău lucru care i se poate întâmpla?" Şi cu gândul acesta liniştitor adormi, iar eu m-am luat după el, cu doar trei ore şi două folii cu bule mai târziu.

Dacă mama lui Ruby era nevoită să lipsească tot timpul de-acasă ca să poată face rost de bani să-şi întreţină copiii, mama lui Kirsty, în schimb, optase pentru o reducere drastică a salariului, tocmai ca să poată să fie alături de fiica ei în următorii şapte ani. Sarah îşi începuse serviciul la Colegiul Chelsea şi, din câte mi-am dat eu seama, se confruntă de la bun început cu nişte dezamăgiri. În calitate de secretară, constată că trebuie să lucreze în biroul ei, deşi, bănuiesc eu, sperase să-şi poată lua laptopul cu ea şi să lucreze chiar în clasă cu fiică-sa. De asemenea, nu avea voie să iasă în pauze şi s-o supravegheze pe Kirsty pe terenul de joacă, nici s-o verifice ce mănâncă la prânz, în cantina şcolii; de fapt, cei din conducerea şcolii păreau să nu priceapă deloc care fusese scopul pentru care Sarah se angajase aici, ci aveau impresia, cel puţin ciudată, că, în calitate de secretară, Sarah trebuia să se ocupe de problemele de secretariat.

– Ia ghiciţi ce-am făcut, ne anunţă ea într-o după-masă de sâmbătă, când veni s-o ia pe Kirsty de la noi. Am făcut rost de bilete, ca să mergem cu toţii să vedem piesa de teatru a şcolii!

– O, ce idee grozavă, rosti Ffion. Bineînțeles, doar tu poți să iei bilete pe gratis! Suntem norocoși că lucrezi acolo și ne poți dezvălui amănuntele de culise, poți să te asiguri că fetele vor fi repartizate în aceeași clasă, ne poți face rost de bilete pe gratis... și continuă cu un asemenea entuziasm, încât lui Sarah i se păru de prost gust să o corecteze și să precizeze că, de fapt, nu obținuse biletele pe gratis.

În anul acesta Colegiul Chelsea punea în scenă opereta *Piraţii din Penzance,* tulburătoarea creație a lui Gilbert și Sullivan, având drept teme intrinseci șantajul și extorcarea, jaful și taxele de parcare majorate de la Castelul Tintagel. Prin urmare, miercuri seara am pornit cu toții, în convoi, de-a lungul Tamisei și la un moment dat am zărit o gloată mare de oameni – clanul în sânul căruia urma să ne integrăm noi. David era îmbrăcat total nepotrivit. De fapt, cred că nici măcar nu avea în garderobă pantaloni de catifea de culoarea mustarului.

De foarte multe ori infractorii se întorc la locul faptei. Uneori în toiul nopții, ca să scape de anumite dovezi incriminatoare, alteori prefăcându-se că trec pe-acolo din întâmplare, doar ca să se convingă că fapta chiar s-a produs. Însă rareori se întâmplă să se întoarcă la locul faptei cu atâta tupeu și neobrăzare precum am făcut-o eu, când am pășit în holul Colegiului Chelsea. Mai mult decât atât, îmi luasem și victima cu mine – Sarah avea un bilet în plus, pe care i-l oferise lui Ruby. Chiar sub ochii mei, fără să-mi ceară mai întâi părerea, o întrebase pe Ruby dacă vrea să vină și ea la spectacol, pentru că Eliza, prietena lui Kirsty, nu putea să vină, întrucât miercurea mergea la un curs de conversație în limba japoneză.

– Probabil că n-ai chef să vii, din moment ce tu n-o să mergi la Colegiul Chelsea, nu-i așa, Ruby? am încercat eu.

– O, ba da, mi-ar face mare plăcere, spuse Ruby încântată.

Nu era prima oară când mă întorceam la Colegiul Chelsea după experiența „academică" pe care o trăisem aici, dar era prima oară când intram în sala de examen. M-am gândit că nu-i cazul să menționez lucrul acesta, în timp ce luam cu toții loc în încăperea imensă.

– Aici am dat examenul de admitere! trâmbiță Bronwyn, spre îngrijorarea mea.

– O, da, eu am stat acolo, uite... spuse Kirsty.

– Eu am stat mai în spate, rosti Ruby, la rândul ei.

– Tu unde ai stat, Molly?

– Păi, ăăă, eu n-am dat examenul aici...

– Tu l-ai dat altundeva, nu-i așa, iubito? am intervenit eu. Nu aici, ci în altă sală și în altă zi decât prietenele tale. Sper să înceapă odată spectacolul. O cam tărăgănează, nu vi se pare? De-abia aștept să văd despre ce-i vorba, voi ați mai văzut ceva de Gilbert și Sullivan, e un soi de operetă, sunt foarte curioasă, voi, nu?

Fetele așteptară politicoase să-mi termin perorația, după care își reluară discuția.

– Mie, una, examenul mi s-a părut floare la ureche, spuse Bronwyn.

– Mie mi s-a părut destul de greu la matematică, mărturisi Kirsty.

– Când rezolvam testul la matematică... începu Ruby, după care se opri brusc. De fapt, n-are importanță...

– Ce? Haide, zi-ne...

– Când rezolvam exercițiile la matematică... fata care stătea lângă mine a copiat toate răspunsurile!

– Serios? Și au prins-o?

– Nu. Eu am lăsat-o să copieze, cu bună știință.

– Mamă! Mamă! Ruby spune că, atunci când a dat examenul, a lăsat-o pe fata care ședea lângă ea să copieze toate răspunsurile de la ea.

– De ce ai făcut una ca asta, draga mea?

– Pentru că părea atât de amărâtă și de speriată...

În acest răstimp, eu studiam, chipurile, programul spectacolului. Abia după o vreme am observat că îl țineam cu capul în jos.

– Ei bine, sunt convinsă că tu ai vrut să fii amabilă, dar n-ar fi trebuit să faci asta, draga mea, continuă Ffion. Persoana respectivă a trișat. Dacă o vezi pe-aici pe undeva, te rog să mi-o arăți.

Pentru o fracțiune de secundă, am avut impresia că Ruby îmi aruncă o privire ciudată. În clipa următoare a început preludiul muzical.

Am făcut tot posibilul să savurez spectacolul. Era vorba de un ucenic de pirat care se născuse într-o familie respectabilă, iar tânărul actor care juca rolul cu pricina se străduia să transmită lucrul acesta vorbind, pe tot parcursul operetei, cu un accent afectat și pretențios. Interpretarea sa muzicală era excepțională; băiețandrul cânta ca un înger, ca un băiat din corul bisericesc, care te așteptai să țâșnească-n văzduh din clipă-n clipă, fredonând un colind celebru. Programul spectacolului, tipărit pe hârtie lucioasă, ne aducea la cunoștință că artistul respectiv făcea parte dintr-un cor renumit, de care se presupunea că auziserăm cu toții, enumerând, totodată, o serie de concerte profesioniste la care participase – la Viena, Paris și Bracknell (eu, una, n-aș fi menționat și concertul din Bracknell). De asemenea, erau adresate mulțumiri părinților care dețineau buticuri cu haine de firmă și care furnizaseră costumele actorilor. În program erau și poze cu actorii principali, făcute de un celebru fotograf de modă, a cărui fiică era una dintre vedete. Era exact ca programul pe care îl primești la spectacolele din West End[1], până în cele mai mici detalii – inclusiv costul de cinci lire. Totul părea foarte rafinat și de bun-gust. „Te duci departe, în lumea aceasta înșelătoare, în care toți piratii prosperă"[2], cânta Regele Pirat. Oare am interpretat eu greșit privirea pe care mi-a aruncat-o Ruby? mă frământam eu. Sau chiar și-a dat seama de cele întâmplate? Oare știuse de la bun început, din ziua în care le luasem, pe ea și pe bunica ei, din stația de autobuz?

În timpul pauzei am privit-o cu atenție, încercând să ghicesc la ce se gândește. Ruby contempla uluită mulțimea de oameni care savurau câte un pahar cu vin în fundul sălii, femeile suple și

[1] Teatrul West End – noțiune folosită pentru a defini o parte din Londra în care se află o serie de teatre londoneze, apreciate la nivel mondial. (n.tr.)

[2] „Away to the cheating world you go, Where pirates all are well-to-do", în original (n.tr.)

bronzate, în maiouri decoltate şi bărbaţii eleganţi, pentru care o ţinută lejeră însemna să-şi înlocuiască cravata cu o eşarfă şic.

– Te simţi bine, Ruby?

– Mda. Toţi cei care vin la Colegiul Chelsea sunt bogaţi? mă întrebă ea.

Mai demult aş fi evitat în mod instinctiv un asemenea subiect, dar acum, când cunoşteam atât apartamentul minuscul în care locuia Ruby, cât şi cele două case imense ale lui Ffion, mi-era greu să pun cele două familii pe picior de egalitate şi să le încadrez undeva în zona de mijloc.

– Păi, da, cam toţi cei de-aici sunt mai bogaţi decât... decât familiile care locuiesc în cartierul Wilberforce...

– Deci, şi voi sunteţi bogaţi atunci, nu? mă iscodi ea mai departe, ca şi când m-ar fi întrebat în ce zodie sunt.

Indiscutabil, nu-mi făcea deloc plăcere să vorbesc despre faptul că sunt o englezoaică din clasa de mijloc. Când contabilul nostru ne întrebase ce venituri realizaserăm în anul financiar precedent, eu ridicasem din umeri. „Păi, ne descurcăm binişor, ce să spun... " Însă Ruby merita un răspuns sincer.

– Ei bine, n-aş fi recunoscut asta înainte, dar presupun că suntem bogaţi. Da, se poate spune că suntem bogaţi.

– Înainte să ce? interveni nerăbdătoare fiica mea.

– Cum adică?

– Ai spus că n-ai fi recunoscut asta înainte... înainte să ce?

– Înainte să fac şcoală.

Fetele se duseră să-şi ia câte-un suc, iar Ffion zâmbi aprobator, urmărind-o cu privirea pe Ruby, care mergea liniştită alături de fiica ei şi de prietenele acesteia. Fusesem foarte curioasă să văd cum o să reacţioneze Ffion la vederea lui Ruby. Nu era o întâmplare faptul că nu se cunoscuseră până acum.

– Mi se pare nemaipomenit faptul că ai ajutat-o pe fetiţa asta. Eşti o sfântă, Alice, cu adevărat – fiecare din noi ar trebui să facă un act de caritate. Bronwyn a sponsorizat un măgar, nu-i aşa, Philip?

– Ei bine, nu-i chiar un act de caritate. Pur şi simplu vreau să-i ofer o şansă să-şi valorifice potenţialul.

– Da, minunat. Dar, până la urmă, cred că-i mai bine că n-a fost admisă aici, nu eşti de aceeaşi părere, hmmm? spuse ea, privind prudentă în jur. Nu s-ar fi integrat deloc în mediul ăsta...

I-am urmărit privirea. La câţiva paşi de noi, Sarah se căznea să pătrundă într-un cerc de persoane printre care se afla şi directoarea, care le vorbea celorlalţi, dar nimeni nu se clinti ca să-i facă loc.

– Nu văd de ce nu – doar e la fel de inteligentă ca toţi ceilalţi copii...

– Dar n-are rost să pretindem că e la fel ca ceilalţi, nu-i aşa, hmmm? Adică, bănuiesc că ţi-a trecut şi ţie prin minte ipoteza asta, cum ar fi să aflăm că maică-sa e o, ştii tu – îşi coborî vocea – o prostituată?

– NICI VORBĂ, MAMA EI NU E PROSTITUATĂ!

Probabil că m-am exprimat cam vehement, atrăgând atenţia câtorva părinţi din apropiere, care se întoarseră spre noi. Am schiţat imediat un zâmbet.

– Ia gândeşte-te puţin, Alice, îmi şopti ea. Spui că munceşte seara, iar pe tatăl lui Ruby nu-l cunoaştem, nu-i aşa, hmmm?

– Mi-am impus mie însămi să nu pun nicio întrebare în sensul ăsta. Dar sunt multe familii fără tată – asta nu înseamnă nimic. Şi ştii ce, la cât de mult munceşte mama lui Ruby, dacă ar fi prostituată, ar fi trebuit să fie milionară până acum.

– Dacă nu cumva se droghează, interveni Philip, verificându-şi plasturele de nicotină de pe braţ, în timp ce nevastă-sa dădu din cap cu tristeţe la auzul acestei sugestii.

– Canabis...

– Heroină...

– Cocaină...

– NU CONSUMĂ DROGURI! am izbucnit eu şi, din nou, mai multe capete se întoarseră spre mine. Nu-mi vine să cred ce spuneţi. Este o familie absolut respectabilă – oamenii merg la biserică, muncesc din greu, doar că sunt altfel decât noi, atâta tot.

Fetele reveniră, cu sucurile în mână şi câte o îngheţată fiecare.

– Şi îngheţată! Dar nu ţi-am dat decât o liră, remarcă Ffion.

– Ruby a plătit pentru toate. Mama ei i-a dat zece lire ca să ne cumpere ceva.

La auzul acestora, Ffion îmi aruncă o privire, ridicând sugestiv din sprâncene. Nu mai era nevoie de alte dovezi.

Eu ştiam că Ffion nu are dreptate. Era o experienţă incredibilă – mă simţeam pur şi simplu eliberată: atâţia ani mă frământasem şi fusesem nesigură în privinţa multor lucruri, aşa că mă lăsasem cumva ghidată de tupeul şi siguranţa de sine a lui Ffion. Acum însă, când ştiam cu certitudine că nu are dreptate într-o anumită privinţă, am întrezărit posibilitatea ca părerea ei să fie greşită şi în alte privinţe. Încrederea ei neclintită în sine fusese ca o stâncă de care mă agăţam în mijlocul acestei furtuni crâncene numite „creşterea şi educarea copilului". Însă, la fel ca naufragiatul din cărticica lui Alfie, se dovedi că, de fapt, nu mă agăţasem de o stâncă, ci de o balenă. De-o balenă mare şi grasă, cu prea mult păr pe faţă.

Deja de-o bună bucată de vreme aveam de gând să pun capăt orelor de scrimă la care Molly mergea împreună cu Bronwyn în fiecare marţi, dar încă nu avusesem curajul să-i spun asta lui Ffion. Acum însă m-am hotărât s-o anunţ, pur şi simplu – aveam să-i spun că Molly nu mai are timp de scrimă.

– Cum aşa, vrei să spui că Molly e prea ocupată? mă chestionă Ffion când i-am dat, în sfârşit, vestea, în weekendul următor. Eram adunaţi cu toţii la mine în bucătărie, ca de obicei, dar de data asta am observat, uimită, că mâinile îmi tremurau uşor în timp ce turnam cafeaua în cești – ştiam că urmează o confruntare directă cu Ffion.

– Şi ce-o să facă în loc de scrimă?

– Păi, m-am gândit... hmmm... să nu facă nimic...

– Nimic?

– Da, marţea de la patru la cinci o să fie o oră liberă. Nu facem nimic, doar stăm acasă şi, nu ştiu, ne distrăm împreună.

– Să vă distraţi? Să vă distraţi? Copiii ăştia nu fac altceva decât să se distreze. Nu, Bronwyn, dacă Molly cere inimă roşie, atunci trebuie să pui jos inimă roşie.

Sarah încercă vitejeşte să schimbe subiectul.

– Tot nu mai fumezi, Philip?

– De patru săptămâni! spuse el cu mândrie. Şi am ajuns la doar patruzeci de plasturi cu nicotină pe zi! Ne arătă, zâmbind, micuţul plasture de pe braţ.

– Cred că ar trebui să stai tot în grădină, sugeră William.

Bronwyn luă cartea pe care o pusese pe masă şi o înlocui cu un doi de inimă roşie.

– Nu, în sensul acelor de ceasornic, Kirsty! La jocul de bridge se merge întotdeauna în sensul acelor de ceasornic!

– Păi, ştiu că sunt nişte copii norocoşi, că au parte de o grămadă de oportunităţi, am continuat eu, şi sunt convinsă că scrima e un sport interesant, dar înainte de asta are oră de matematică şi, după, merge la cursul de înot...

– Înotul e distractiv. La fel şi călăritul, baletul, tenisul, teatrul, scrima şi pianul – ţie îţi plac toate astea, nu-i aşa, Bronwyn, hmmm, iubito, nu-i aşa că-ţi plac toate astea?

Copila o privi cu ochii încercănaţi de la masa de joc, unde se străduia alături de ceilalţi copii să înveţe bridge.

– Da, încuviinţă ea ascultătoare, după care se întoarse încruntată la cărţile pe care le avea în mână.

N-aveam nimic cu aceste activităţi în sine; dacă cineva e pasionat de tenis sau de scrimă, foarte bine, treaba lui. Dar nu se poate să introduci prea multe programe în computer fără să-l strici, în cele din urmă.

– Nu ştiu... am bâiguit eu. Am observat că Molly pare atât de fericită după terminarea activităţilor de peste zi, după atâta alergătură dintr-un loc în altul...

– Ei, atunci foarte bine, sunt sigură că Molly o să fie foarte fericită să stea la televizor, în timp ce prietenele ei o să câştige medalia de aur în competiţiile de scrimă de la Colegiul Chelsea, dar, din păcate, cu distracţia nu treci examenele, nu crezi,

hmmm, nu crezi? Distracţia nu-l face pe copil să tindă la excelenţă sau să ajungă la cele mai bune facultăţi, nu-i aşa? Au destul timp de distracţie acasă. Nu! Nu! Nu! Bronwyn, nu pune jos nouă de caro, dacă Molly a pus inimă roşie, pentru numele lui Dumnezeu, dar concentrează-te, dragă!

Sarah părea puţin neliniştită de iritarea crescândă a lui Ffion.

– Sunt sigură că n-au nimic împotrivă ca Molly să meargă la scrimă din două în două săptămâni, nu-i aşa, Alice?

– E o idee bună, Sarah, dar adevărul este că eu vreau ca ea să nu mai meargă deloc.

– Totuşi, nu întotdeauna contează ce vrem *noi*, nu-i aşa? spuse Ffion.

Lui William îi scăpă un chicot, pe care şi-l mască numaidecât într-o tuse nefirească.

– Copiii noştri sunt fiinţe cu personalitate proprie, nişte făpturi independente, nu prelungiri inerte ale noastre, ale părinţilor, adăugă ea, ridicând cartea pe care tocmai o pusese jos fiică-sa şi alegând alta mai bună din mâna lui Bronwyn.

Concesia pe care mi-o sugerase Sarah mă făcu să realizez câtă influenţă exercita Ffion în vieţile noastre. Cu câteva luni în urmă aş fi fost de acord să fac o astfel de concesie, doar ca să n-o enervez pe ea, însă acum mă simţeam pregătită să schimb macazul şi să fac ceea ce credeam că-i mai bine pentru copiii mei. N-am de gând s-o mai las pe Ffion, cu stilul ei agresiv şi băgăreţ, să-şi pună amprenta asupra familiei mele, mi-am zis în sinea mea, în timp ce o urmăream cum se plimbă prin spatele fiicei mele, ca să vadă ce carte vrea să pună jos.

– Eu fac colecţie de nouă, rosti Molly în şoaptă, la care Ffion începu să-şi maseze tâmplele, de exasperare.

– Dar am spus de la început, nu-i voie să adunaţi cărţi cu acelaşi număr.

– Nu putem să ieşim afară, să ne jucăm în grădină? întrebă Bronwyn.

– Uite ce e, eu nu sunt obligată să fac asta, izbucni Ffion. Alţi părinţi nici nu s-ar deranja. Aşa că gândiţi-vă bine ce vreţi.

Vreți să mergeți la gimnaziu fără să știți să jucați bridge? Asta vă doriți, oare?

Fetele se uitau tăcute la Ffion, încercând să înțeleagă magnitudinea unei asemenea catastrofe pe plan social. Molly scoase șovăielnic o carte și o puse pe masă, uitându-se temătoare la Ffion, ca să-i vadă reacția.

– Ultima! strigă Kirsty, iar mama ei încercă să râdă, ca să pară că fata făcuse o glumă, deși era destul de evident că nu asta îi fusese intenția.

Ffion părea pe punctul de a-și pierde complet răbdarea. Era ferm hotărâtă să îi învețe pe copii să joace bridge, așa că îi mută în camera cealaltă, ca să joace câteva ture singuri. Jamie n-avea chef să joace bridge cu cele trei fete.

– Dar trebuie să joci. V-am explicat deja că nu se poate juca bridge în trei, n-ai fost atent când am zis asta, Jamie?

Cafeaua avea un gust mai amărui ca de obicei. Dar atmosfera se înseninâ puțin în momentul în care Ffion și Philip începură să fie interogați cu privire la ideea clasamentului abilităților individuale, pe care Philip urma să-l transforme într-un program pe computer.

– Ce ziceți despre modestie? întrebă William. Ar trebui acordată o notă mare pentru modestie?

Ffion spuse că nu vede de ce nu, la care William îmi aruncă un zâmbet conspirativ. În clipa aceea Alfie intră in bucătărie, de data asta fără să mai arboreze o ținută dubioasă în fața musafirilor, după cum îl rugase taică-său în particular. Acum era deghizat în Spiderman, un erou masculin care l-ar face pe oricare tată să fie mândru de băiatul lui.

– Uite, Spiderman are sâni! trâmbiță fiul nostru, fălindu-se cu cele două portocale pe care și le îndesase în costum.

Toți ne așteptam ca membrii Clubului de Bridge din sud-vestul Londrei să apară după zece minute și să declare că s-au plictisit să se mai joace, dar se pare că, în lipsa prezenței intimidante a părinților, juniorilor începuse să le placă de-a binelea jocul cu pricina. O jumătate de oră mai târziu erau tot în camera cealaltă

şi se jucau. La un moment dat am vrut să mă duc să văd ce fac, dar Ffion a spus că-i mai bine să-i lăsăm în pace, iar Sarah fu de aceeaşi părere, aşa că n-am avut încotro şi m-am aşezat la loc. Când Ffion decise, într-un final, că s-au jucat destul, ne-am dus la ei, să le explicăm sistemul de punctare. Eu am fost prima care am intrat în cameră, asistând la o scenă total neaşteptată. Toţi patru erau la televizor, urmărindu-le pe Bronwyn şi pe Molly care ţopăiau în faţa ecranului şi se jucau „de-a curăţenia" pe PlayStation.

Copiii erau atât de absorbiţi de jocul lor, încât niciunul dintre ei nu-şi întoarse capul spre noi; Bronwyn îşi agita braţele în faţa camerei video minuscule aşezate pe televizor, urmărindu-şi propriile mişcări pe ecran, în timp ce ştergea clăbucii virtuali de pe suprafaţa ecranului, iar din boxe bubuia o versiune distorsionată a cântecului „Când spăl geamurile". „Caca de pasăre!" scandară încântaţi ceilalţi copii la apariţia pe ecran a unor pete albe, fluide. În momentul acela, Molly îşi ridică privirile şi ne văzu stând în pragul uşii, oripilaţi.

– Mamă, am întrecut-o pe Bronwyn la jocul „de-a curăţenia".

Încă înainte să sfârşească propoziţia îşi dădu însă seama că nu erau cuvintele cele mai potrivite în situaţia de faţă.

– Bronwyn, oare unde ţi-a fost capul să faci una ca asta?

– Molly a pornit televizorul, scânci copila.

În opinia mea, această replică ar fi trebuit să fie urmată de intervenţia părintelui acestui copil, care ar fi trebuit să spună: „Atunci trebuia să-i spui că pe tine nu te interesează", sau „Nu da vina pe Molly, şi tu ai participat la jocul ăsta", dar, spre surprinderea mea, Ffion îşi revărsă furia asupra fiicei mele:

– Molly, cere-i scuze lui Bronwyn pentru că ai făcut-o să se joace pe PlayStation.

– Îmi cer scuze, Bronwyn.

– Nu te uita la mine, uită-te la ea când spui asta.

– Îmi pare rău, Bronwyn.

Ulterior, am derulat scena aceasta de nenumărate ori în mintea mea şi, de fiecare dată, mă vedeam pe mine spunând:

„Ia stai puţin, Ffion. O să-mi admonestez eu singură copilul, n-am nevoie de ajutorul tău, mulţumesc frumos... ", dar, spre ruşinea mea, în clipa aceea am fost atât de şocată, iar dezamăgirea pe care i-o provocase Molly părea atât de autentică, încât m-am lăsat convinsă că are dreptate.

– Da, Molly, ar fi trebuit să te gândeşti mai bine înainte să faci asta, am încuviinţat eu. Ffion se dă peste cap să vă înveţe bridge, iar voi vă bateţi joc de oportunităţile pe care vi le oferim. În Africa sunt copii care ar face orice ca să aibă propriul club de bridge, dar ei nici măcar nu au cărţi de joc.

Habar n-aveam ce vorbesc, băteam câmpii, dar odată ce-ai pornit pe un drum, trebuie să faci tot ce-ţi stă în putere ca să păstrezi aparenţele. Ceilalţi adulţi încuviinţară din cap, silindu-se să pară mişcaţi de exemplul dat de mine. M-am uitat la Sarah, care îşi luase o figură cât mai dezamăgită cu putinţă, în schimb aveam senzaţia că lui William povestea i se pare destul de amuzantă. Pe undeva aveam bănuiala că, dacă Molly n-ar fi învins-o pe Bronwyn la jocul de-a curăţenia, maică-sa n-ar fi fost atât de bulversată de incident. Probabil că Bronwyn nu avea la fel de multă experienţă la jocul cu pricina cum aveau copiii mei. Dacă Bronwyn ar fi vrut să se joace pe PlayStation „de-a curăţenia" la ea acasă, cred că Ffion i-ar fi pus pe tinerii din Croaţia să spele geamurile virtuale în locul fiică-sii.

– Este o mare, mare, mare decepţie... continuă Ffion, iar copiii îşi plecară capetele, ruşinaţi, în timp ce muzica răcnea mai departe din boxe. *De tine* în mod special sunt foarte dezamăgită, Molly, ar fi trebuit să te gândeşti puţin înainte.

Molly, din nou. Molly. Asta a fost ultima picătură – venise în sfârşit momentul ca paharul să se răstoarne.

– Ia stai puţin, Ffion. N-a fost doar vina lui Molly, toţi copiii s-au jucat. Eu am vorbit cu Molly – nu crezi că ar fi cazul să discuţi şi tu cu fiica ta?

– Nu, pentru că Bronwyn de-abia aştepta să înveţe bridge. Ea-şi doreşte să intre în clubul de bridge de la Colegiul Chelsea,

dar nu poate dacă fiică-ta o tot zăpăceşte de cap şi o ademeneşte cu jocuri „de-a spălatul".

– „De-a curăţenia", o corectă Molly, într-un moment total nepotrivit.

– TACI DIN GURĂ, MOLLY! strigă Ffion. Ai făcut destule rele pe ziua de azi, mulţumesc frumos.

– SĂ NU ŢIPI LA FIICA MEA, am ripostat eu dintr-odată. *Eu* îi spun când să tacă, nu tu!

– Trebuie să recunoşti... începu Philip, pe un ton împăciuitor.

– Nu, nu trebuie să recunosc nimic. Asta e casa mea, Molly e fiica mea şi nu permit nimănui să-i pună în cârcă toate prostiile.

Explozia mea de furie îi şocase pe toţi, inclusiv pe mine. Incidentul declanşase înlăuntrul meu vreun instinct primar de apărare şi acum eram gata să calc în picioare convenţia ancestrală în virtutea căreia adulţii fac front comun împotriva copiilor neascultători.

– De ce nu stai de vorbă cu afurisita de fiică-ta, în loc să-i apostrofezi pe copiii altora? Când o să accepţi faptul că odrasla ta nu este singurul copil din lume absolut perfect?

– Pentru că nu Bronwyn a pornit consola, bagă bine la cap!

Chiar dacă în clipa aceea lui Molly i-o fi trecut prin cap să precizeze că era vorba de PlayStation, nu de o consolă, a reuşit să se abţină. Copiii se uitau cu gura căscată la ceata de adulţi dezlănţuiţi, ce se năpusteau unul la altul.

– Şi nu Bronwyn e cea care a dat tonul la jocurile pe computer, deci nu mă învinui pe mine pentru imaturitatea intelectuală a lui Molly.

– Imaturitate intelectuală? Ce tâmpenie mai e şi asta? Ai impresia că fiică-ta e grozav de deşteaptă doar fiindcă a ajuns în fruntea clasamentului pe care l-a întocmit chiar maică-sa! Ce să zic, nici nu-i de mirare, la naiba!

– Te rog să nu înjuri de faţă cu Bronwyn, sări Ffion.

Limbajul folosit de adulţi îi uluia pe copii din cale-afară. Feţele lor trădau un amestec de exaltare şi stupefacţie, eclipsate rapid însă de o vizibilă stânjeneală.

– Îmi pare rău dacă te supără faptul că Bronwyn are rezultate mai bune decât Molly, continuă ea, dar poate că așa se întâmplă atunci când îți lași copiii să-și piardă vremea cu copiii de culoare din zona de blocuri. Nu-mi pasă dacă tu ai de gând să irosești potențialul lui Molly, dar n-am să-ți permit să-l perturbi pe al fiicei mele.

– Despre ce vorbești? Se jucau pur și simplu un joc pe computer...

– Îmi pare rău, dar Molly o trage în jos pe Bronwyn din punct de vedere al învățăturii și pentru mine asta este inacceptabil.

– *Ceee?*

– Fiica ta are o influență negativă asupra copilului meu, din punct de vedere academic. Nu cred că prietenia asta o avantajează pe Bronwyn în vreun fel.

În clipa aceea, furia mea atinse un punct nevralgic și, dintr-odată, m-am simțit invadată, inexplicabil, de o stare de pace și liniște pe care o ai atunci când nu-ți mai pasă de nimic. Eram în continuare furioasă, dar nu mai simțeam că explodez; eram surescitată, dar îmi recăpătasem cumpătul. Am tăcut câteva clipe, după care m-am uitat țintă la ea, am măsurat-o din cap până-n picioare și i-am spus:

– Hei, Ffion? Ce-ar fi să dispari în clipa asta? Dispari din fața mea și găsește-ți ceva mai bun de făcut, cum ar fi să-ți razi mustața aia hidoasă, focă urâtă și grasă ce ești.

Se lăsă o liniște mormântală. Apoi William zise:

– Deci, hmmm.... vrea cineva să se joace „de-a curățenia"?

– Taci din gură, William! se răsti la el Sarah, dar Ffion plecase deja. Și nici măcar n-am apucat să stabilim data următoarei lecții de bridge. Afară, lângă mașina ei, l-am zărit pe Philip trăgând un fum prelung dintr-o țigară.

Pot cristalele să vindece cancerul?

De dr Henry Bagge

Editura Sunrise Books, preț 6,99 lire

Nu.

10

De fapt, în carte nu scria „Nu", dar am putut să trag singură această concluzie, fără să citesc cele 200 de pagini de „născoceli și flecăreli ridicole", cum le spunea David. Nu cred că aș sta foarte liniștită dacă unul din copiii mei ar fi internat de urgență, iar medicul mi-ar spune: „Tocmai am citit o carte extraordinară despre cristale, așa că, în loc să-i dau medicația obișnuită pentru pneumonie, m-am gândit să-i pun pe frunte o agată, care e cristalul zodiei Scorpion; de fapt, am putea încerca și cu un topaz, el fiind un Scorpion cu ascendent în Săgetător". Întotdeauna mi s-a părut interesant să fii receptiv la medicina alternativă, spiritualism și astrologie. Însă acum mi-am pierdut credința.

Am scos din bibliotecă volumul *Pot cristalele să vindece cancerul?* și l-am azvârlit peste mormanul de cărți pe care aveam de gând să le duc la anticariat; apoi mi-am zis că ar fi lipsit de tact să le dau și *Imaginează-te suplă.* În schimb, aveam să renunț la *Yoga pentru bebeluși, Ghidul uterin al menstruației* și *Alege singură zodia copilului tău: Planningul familial și cezariana programată te pot ajuta să-ți alegi cea mai bună zodie pentru pruncul tău.* Nu-mi mai trebuiau nici *Bărbații aleg roșiile – Femeile aleg roșiile, Homeopatia pentru pisici* și nici cartea care-mi sugera să ghicesc subiectele de la examen ale copilului cu ajutorul cărților de tarot. Contemplând volumele respective și titlurile lor, am avut dintr-odată senzația că toate aceste „biblii" alternative și manuale de autoperfecționare trădează, de fapt, un soi de degradare morală, de narcisism chiar. E de-a dreptul ciudat că nimeni

nu pare tentat să cumpere manuale pentru ajutarea altora, nu doar a propriei persoane.

Ruby nu luă examenul de admitere la şcoala de fete Barnes. În ciuda unui program riguros de studiu, care se desfăşura la noi acasă, în ciuda simulării de examen care avu loc în biroul lui David, pe care l-am exilat în bucătărie, protejata mea pică examenul. Şi asta nu din cauză că nu i-am dat echinacea şi urzici. Bunica ei mă sună să-mi mulţumească pentru eforturile mele şi-mi aduse la cunoştinţă că Ruby avea să meargă la şcoala Battersea, până la urmă, unde mergeau toate prietenele ei. Nu părea dornică să stea la taifas; când am întrebat-o cum decursese întrevederea lui Ruby cu directoarea, bătrâna mormăi ceva cum că nu ajunseseră la întâlnire, din cauză că autobuzul venise prea târziu. În glas i se desluşea o urmă de stânjeneală, de parcă se simţea penibil că îşi îngăduise nişte aspiraţii atât de înalte pentru nepoata ei. Eu, în schimb, am luat-o ca pe un eşec personal, ca şi când aş fi fost responsabilă pentru soarta lui Ruby. Fratele ei, Kofi, îmi aduse înapoi fişele de test, deşi nu mai aveam nevoie de ele.

– Băiatul ăsta e foarte înalt, nu-i aşa? îşi dădu David cu părerea. Ştii la ce mă gândesc? Că ar trebui să-l pună cineva în legătură cu un antrenor de baschet profesionist.

Sarah răspunse cu entuziasm la propunerea mea de-a ieşi în oraş cu fetele, ca să le cumpărăm uniformele pentru Colegiul Chelsea; la un moment dat însă, lui Kirsty îi scăpă informaţia că era a doua uniformă pe care şi-o cumpăra – fuseseră deja o dată la cumpărături cu Ffion şi Bronwyn. (Eu şi Ffion nu ne mai văzuserăm de când făcusem eu aluzia aceea, în mod pur întâmplător, cum că ar semăna cu un mamifer marin cu mustăţi.) Cum copiii erau la şcoală, iar David avea întâlnire cu un client, m-am aşezat să-i cos lui Molly eticheta pe care îi trecusem numele pe sacoul de la uniformă. N-am umplut tot spaţiul de pe etichetă, dat fiind faptul că Molly nu avea mai multe nume de familie[1]. În

[1] Aluzie la numele familiilor de nobili, formate prin alăturarea, cu cratimă, a numelor mai multor înaintaşi (n.tr.)

tot acest timp nu mi-o puteam scoate din minte pe Ruby. Ea n-o să poarte niciodată un sacou ca ăsta, mi-am zis, contemplând haina elegantă. Mi-am imaginat-o îmbrăcată în uniformă, urcând împreună cu Molly treptele de la Colegiul Chelsea. Apoi, brusc, m-am cutremurat la gândul că fiica mea avea s-o aibă prietenă pe Bronwyn în următorii şapte ani.

Atenţia îmi fu distrasă de o maşină de poliţie care se oprise pe strada noastră. Să fi comis o infracţiune vreun rezident de pe Oaken Avenue? O fi pus careva făină albă în maşina de făcut pâine? Însă curiozitatea mea se transformă în panică în clipa în care l-am zărit pe poliţist păşind pe aleea din faţa casei noastre. În mintea mea se declanşă instantaneu o reacţie instinctivă: inima începu să-mi bată mai rapid, mă invadă un val de adrenalină şi mâinile începură să-mi tremure uşor. Trebuie să-mi păstrez cumpătul, mi-am zis în sinea mea. Să nu mă arăt speriată; nu, o să rămân calmă. În clipa următoare m-am ascuns după canapea. Stăteam acolo, întinsă pe podea, cu inima bătându-mi mai-mai să-mi spargă pieptul şi cu faţa îndreptată înspre spaţiul întunecos de sub canapea. Veniseră după mine, îmi descoperiseră înşelătoria, totul se sfârşise. Bine măcar că tocmai îl găsisem pe piticul Hapciu, din căsuţa Albei-ca-Zăpada, pe care şi-l pierduse Alfie – în tot răul şi-un bine.

Soneria de la intrare mă făcu să tresar violent, deşi mă aşteptam s-o aud. Ce rost mai avea magnifica mea poartă electrică, dacă tot o lăsam deschisă pe timpul zilei? Poliţia ne avertizase cu privire la vizitele nepoftite ale anumitor personaje dubioase şi iată că avusese dreptate. Am rămas în ascunzătoarea mea. O să creadă că nu-i nimeni acasă şi o să plece; da, era metoda cea mai sigură şi mai simplă de a rezolva problema. Am observat că în zona în care stăteam, covorul era mult mai puţin uzat decât pe porţiunea din mijlocul camerei. Încă un minut sau două şi pleacă, mi-am zis. Soneria se auzi din nou.

– Deschid eu! strigă Carmen şi imediat după aceea am auzit deschizându-se uşa de la intrare.

De când își permitea Carmen să deschidă ușa în locul meu? Să calce, să dea cu aspiratorul și să șteargă de praf pe ici, pe colo – asta era treaba ei. Să mă dea pe mâna polițistului nu intra în atribuțiile ei de serviciu.

– Doamnă Chaplin, un polițist vrea să discute cu dumneavoastră... mă înștiință Carmen cu emoție în glas, conducându-l pe ofițer în sufragerie.

– A, bună ziua... am spus eu și, zâmbind, am ieșit de după canapea. Adunam scamele de pe covor. Carmen, să nu uiți să dai cu aspiratorul în spatele canapelei, când ajungi în camera asta, bine?

– Da.

– Dar acum ar fi bine să te ocupi de camerele de la etaj, am accentuat eu, ridicându-mă în picioare și aruncând în coșul de gunoi niște scame aproape invizibile.

– Bine.

Și, spunând asta, ieși din sufragerie, în timp ce eu mă căzneam să am o poziție cât mai firească și mai degajată.

– Sunteți Alice Chaplin?

– Da, am zis eu, crispată. Eram convinsă că mi se-nfundase.

– Salut, Alice, eu sunt Mike.

O, ce drăguț! Ce prietenos și familiar! Chiar dacă urma să mă arunce într-o celulă și, probabil, să mă bată până când mărturisesc, era admirabil faptul că un specialist în comunicare, remunerat substanțial, ajunsese la concluzia că este recomandabil ca ofițerul de poliție, când merge să aresteze pe cineva, să caute să se tutuiască mai întâi cu învinuitul. Sunt convinsă că, atunci când călăul i-a petrecut șireangul în jurul gâtului, Ruth Ellis[1] ar fi fost mai bine dispusă dacă individul i-ar fi spus: „Bună, Ruth, eu sunt Albert. O să fiu călăul tău în dimineața asta..."

– Bună, ăăă, Mike... am îngăimat eu.

Aparatul de emisie-recepție prins la reverul uniformei sale emitea un bâzâit continuu, ca de bruiaj.

---

[1] Ruth Ellis (1926 – 1955) – ultima femeie executată în Marea Britanie, după ce fusese condamnată pentru uciderea amantului ei, David Blakely. (n.tr.)

– Aşadar, Alice, ştii de ce mă aflu aici?

– Ăăă... paza cartierului?

– Ruby Osafo?

– Ruby Osafo...? Ruby Osafo...? am repetat eu, în speranţa că o să-mi aduc aminte, chipurile, de unde ştiu acest nume. A, da, îmi amintesc.

– Tocmai vin de la familia respectivă. Ei pretind că au fost victimele unei infracţiuni, mă lămuri el, ridicând din sprâncene cu subînţeles. Acesta a fost, cred, momentul în care am fost convinsă că nu mai am nicio scăpare.

Data trecută când ajunsesem în faţa instanţei, pentru incidentul cu băiatul-paiaţă, nu mă simţisem atât de îngrozitor, pentru că, în sinea mea, nu-mi era ruşine de gestul meu.

– Zău? O „infracţiune"... e un cuvânt foarte dur, nu-i aşa? am bolborosit eu, simţind cum mi se frânge vocea.

Eram conştientă că evitam din răsputeri să-l privesc în ochi; în plus, mă temeam că încercarea mea de a mă da drept o simplă cunoştinţă de-a familiei Osafo n-avea să-l convingă câtuşi de puţin dacă încep brusc să vomit pe covorul plin de scame.

– Da, aşa este. Dar am senzaţia că treaba e mult mai gravă decât pare la prima vedere. S-ar putea să fie vorba de o înşelăciune, Alice.

Întrebuinţarea excesivă a numelui meu de botez nu era nicidecum un semn de prietenie – mai degrabă era o formă de abuz poliţienesc, menită să-l aducă pe cel interogat la capătul răbdării şi să-l facă să dezvăluie, în mod necugetat, diverse informaţii incriminatoare.

– O înşelăciune? am zis, încercând să-mi înghit lacrimile şi să-mi păstrez cumpătul. Nu am dreptul să-mi sun avocatul sau ceva de genul ăsta?

– Nu cred că are rost, Alice.

M-am prăbuşit pe scaun.

– Înşelăciune? Care e pedeapsa pentru înşelăciune? Amenda, poate? O sentinţă cu suspendare?

– Oo, nu, e vorba de o infracțiune foarte gravă. De obicei se sancționează cu privarea de libertate. Așa că trebuie să-ți pun câteva întrebări, dacă-mi dai voie...

Poate ar trebui să fug, m-am gândit. Să trăiesc ca o fugară, să mă ascund în Parcul Richmond[1], să-mi sap un bordei în pământ și să mă hrănesc cu carne de iepure crudă și cu vânat, dând din când în când câte-o raită pe la centrul comercial Wimbledon ca să mă aprovizionez cu articole de toaletă și cu ciocolată belgiană.

– Le-ai făcut vreun cadou mai valoros membrilor familiei Osafo pe parcursul ultimelor săptămâni?

– Hmmm? am îngânat, luându-mi mâinile de pe față. Da, vechiul meu laptop. De ce?

– O, serios? Polițistul păru de-a dreptul dezamăgit. Ce fel de computer era?

– Mic, de culoare argintie... ăă, era un Sony Vayo – n-am știut niciodată cum se pronunță corect.

– Aha, așa au spus și ei. Și ai fi dispusă să dai o declarație în acest sens?

– Nu înțeleg... ce legătură are treaba asta?

– Păi, laptopul a fost furat.

– Cum?

– Laptopul tău. Familia Osafo a raportat furtul aparatului.

– O, slavă Domnului!

– Ce vrei să spui?

– Slavă Domnului, vai, ce ușurare! am zis eu, aproape râzând. Credeam că ai venit ca să... hmmm... am crezut că.... mă rog, nu mai contează. M-am gândit că s-o fi întâmplat ceva mult mai grav. Deci ai venit doar ca să verifici dacă le-am dat laptopul de bunăvoie?

– Trebuia să verific asta. Vezi dumneata, este foarte ușor pentru ei să înscenеze o spargere și să pretindă că li s-a furat un laptop valoros. Când am constatat că nu au nicio chitanță sau vreo dovadă de achiziționare a aparatului, m-am gândit că,

[1] Cel mai mare dintre parcurile regale din Londra (n.tr.)

poate, vor să fraudeze compania de asigurări. Aruncă o privire plină de subînţeles pe fereastră. Nu cumva pe strada asta locuieşte ţicnita care a fost prinsă azvârlind o păpuşă cu chipul lui Tony Blair în faţa unei maşini? O fi fost vreo militantă anticapitalism, o anarhistă sau ceva de genul ăsta...

– Zău? Nu, n-am auzit de un astfel de incident. Deci spui că familia Osafo a fost victima unei infracţiuni?

– Poate că da, poate că nu...

– Biata Ruby. Abia ce i-am dăruit laptopul ăla. A fost o spargere serioasă?

– Păi, spargerile sunt ceva obişnuit în cartierul ăla. Tipii ăia se fură între ei; probabil că, până la urmă, lucrurile se compensează într-un fel sau altul, Alice.

– Ştiţi ce, cred că aş prefera să-mi spuneţi „doamnă Chaplin". Nu vreau să fac pe înţepata, dar adevărul este că nu vă cunosc şi n-am niciun chef de atitudinea asta fals prietenească, tipic americană.

– Am înţeles, doamnă Chaplin.

– Sau, şi mai bine, nu-mi pronunţaţi numele deloc. Spuneţi-mi, pur şi simplu, „am înţeles", fără să-mi pomeniţi numele. Se poate?

– Cum doriţi.

– Mulţumesc... Mike.

O jumătate de oră mai târziu eram la familia Osafo, cu un buchet cam pleoştit de garoafe. L-am găsit pe bunicul lui Ruby căznindu-se să astupe o gaură din uşa şubredă cu o bucată de placaj ce nu se potrivea nicicum. Îmi spuse că ar trebui să taie placajul pe măsura găurii, dar îi furaseră trusa de scule. De asemenea, le furase televizorul cel mare de pe bufet, computerul cel vechi şi stricat, CD player-ul portabil şi, desigur, laptopul primit de la mine. Toate sertarele fuseseră răscolite, saltele, scoase de pe paturi, cărţile şi hainele, împrăştiate peste tot, pe podea. Doamna Osafo, care îmi păruse întotdeauna de-un stoicism admirabil, acum era răvăşită de-a dreptul. Stătea prăbuşită într-un fotoliu, în mijlocul harababurii de nedescris.

– Ce au vrut să fure de la noi? zise bătrâna, uitându-se la mine. N-avem nimic şi ei vin să fure de la noi!

Şi când mă gândesc câtă energie consumasem eu, cu obsesiile mele legate de hoţi, când, de fapt, nu oamenii de genul meu – oameni dotaţi cu alarmă antifurt şi senzori de lumină şi porţi electrice – sunt cei care au de suferit de pe urma furturilor şi a spargerilor. Noi avem prea mulţi bani ca să fim jefuiţi.

– M-am săturat... continuă ea. M-am săturat...

– Poate că poliţia o să-i prindă pe făptaşi şi o să recupereze lucrurile... am încercat eu s-o încurajez.

– Poate, admise ea. Poliţistul a spus că o să întreprindă nişte cercetări...

– Aha, foarte bine. Ei, atunci cine ştie...

– Dar de ce a venit la dumneavoastră?

– Păi, voia doar să afle... să mă întrebe cât valora laptopul furat.

Am fost surprinsă s-o văd pe Ruby apărând în uşă cu o pungă mică de cumpărături. Îi dădu bunică-sii o bucată de ciocolată în mână, iar femeia o trase lângă ea şi o strânse la piept, în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie din ochii închişi.

– Eşti o copilă bună, Ruby. Eşti o copilă bună.

M-am simţit stingherită că asist la o scenă atât de intimă.

– Ai venit de la şcoală special pentru asta, Ruby?

– Nu, azi am avut zi liberă, spuse ea, îndreptându-se de spate. Bunica mă duce în vizită la noua mea şcoală.

– Nu putem să mergem acum, Ruby, o înştiinţă bătrâna. Am prea mult de strâns pe-aici.

Pe chipul lui Ruby se citea dezamăgirea. În hol, bunicul ei trânti la pământ bucata de placaj, înjurând într-o limbă pe care de-acum o ştiam – era dialectul ashanti, care se vorbea în partea de sud a Ghanei.

– Daţi-mi voie s-o duc eu, am propus.

– O, nu, aţi făcut şi aşa prea mult...

– Nu, serios, mi-ar face plăcere s-o duc eu. Tu vrei să mergi, Ruby?

– O, da, sigur.

– Tocmai aţi trecut printr-un jaf. Măcar atâta să fac pentru dumneavoastră...

Ruby era tare mândră să stea pe scaunul din faţă al spaţioasei noastre maşini; saluta în stânga şi-n dreapta prieteni aflaţi prea departe ca s-o poată vedea sau auzi. Îi plăcea să facă pe ghidul şi să-mi arate diverse lucruri – după luni în şir în care eu fusesem profesoara ei, iată că acum rolurile se inversaseră.

– Deci, ai mai fost la şcoala asta, Ruby? am întrebat-o eu.

– Da, de mai multe ori. Pentru că fratele meu venea aici. Trebuie să o luaţi la stânga după garajul ăsta.

– Îţi mărturisesc că locuiesc în zona asta de ani de zile şi niciodată n-am ştiut exact unde se află şcoala Battersea. Nu seamănă cu Colegiul Chelsea, pe lângă care treci ori de câte ori străbaţi şoseaua principală. M-a trecut un fior când mi-am dat seama că, din neatenţie, pomenisem numele şcolii la care Ruby n-avea nicio şansă să ajungă vreodată. O simţeam sfredelindu-mă cu privirea.

– Eraţi sigură că Molly o să ia examenul de admitere la Colegiul Chelsea?

– Păi, mi-am ţinut pumnii strânşi, îţi dai seama!

Semaforul se făcu roşu, determinându-mă să apăs frâna puţin cam prea brutal.

– Cred că v-aţi dorit *foarte mult* să intre la şcoala asta... continuă ea. Acum luaţi-o la dreapta.

– Păi da, mi-am dorit mult, Ruby. Sigur că sunt şi alte şcoli bune...

– Hei, la dreapta! Nu la stânga!

– O, da, îmi pare rău. Am virat în cealaltă direcţie şi, undeva în spate, am auzit vag claxonul unei biciclete, urmat de o înjurătură. Ce spuneam... da, mă bucur mult, da. Şi sunt sigură că tu şi Molly veţi continua să fiţi prietene.

– V-aţi făcut griji că Molly s-ar putea să pice examenul?

– Doamne, Ruby, azi eşti grozav de iscoditoare. Păi, toate mamele îşi fac griji, asta e treaba noastră, să ne facem griji – o, uită-te la reclama aia, ce caraghios e căţelul ăla, nu?

– Dar ați fi făcut orice pe lumea asta ca s-o vedeți pe Molly intrată la Colegiul Chelsea?

M-am uitat la ea chiorâș.

– De-aici o țineți drept înainte, mă îndrumă ea.

– Ăăă, nu – știam că mai sunt și alte școli. Atâta doar că aici merg toate prietenele ei și îmi doream să fie alături de ele, cum o să fii și tu, cu prietenele tale. Am ajuns?

– Aproape – aici luați-o la stânga. Dar cred că ați fost foarte încântată că a primit bursă, nu?

– Ei bine, Molly este o fetiță tare deșteaptă; doar că nu se prea descurcă la examene. Matematica îi cam dă de furcă, aici seamănă cu mine. Eu, una, sunt total neajutorată la matematică.

– Știu, zise Ruby, tocmai în clipa în care am ajuns la școală.

Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost diversitatea incredibilă a elevilor. Priveam uimită la „curcubeul" de copii ce mișunau pe terenul de joacă: țânci murdari și neîngrijiți, copii îmbrăcați elegant, puști înalți, scunzi, albi, negri, indieni și chinezi, copii care, judecând după emblemele de pe șepci și de pe ghiozdane, venerau o largă paletă de idoli, de la Nike la Adidas. Noi și ceilalți vizitatori am făcut turul școlii însoțiți de doi elevi de clasa a șasea, a căror sarcină era să ne răspundă la întrebări – total neinteligibil.

– Când a fost construită aripa cea nouă, destinată activităților artistice?

– Hmnem nmemn...

– Zău? Extraordinar...

– E chiar mai frumos ca la Colegiul Chelsea, nu ți se pare, Ruby? Nu exageram spunând asta; până și desenele de pe pereți erau mai interesante. Aici autoportretele nu erau pictate toate în aceeași culoare.

Școala Battersea arăta mult mai bine decât îmi imaginasem. La un moment dat am intrat într-o clasă de-a șasea, unde am dat peste o fată care citea absorbită dintr-o carte. Parcursese deja vreo douăzeci de pagini din *Ulise* – mai mult decât reușisem eu, când mă apucasem de cartea cu pricina. Erau mai multe

computere în sală, la care elevii îşi proiectau propriile pagini web şi, culmea, nimeni nu ţipa: „David! Iar mi-a dispărut totul de pe ecran!“ Din bârfele celorlalte mame de la şcoala lui Molly, îmi imaginasem că o să dau peste o construcţie sumbră şi dărăpănată, cum vezi în New York, cu graffiti pe pereţi, în care indivizi dubioşi, cu gluga trasă pe cap, le vând bobocilor aurolac, în spatele adăpostului pentru biciclete. Părinţii de la Spencer House erau terifiaţi de elevii de-aici, fără să fi fost măcar o dată să vadă cu ochii lor despre ce este vorba. E adevărat ce se spune, că teama izvorăşte din ignoranţă. Mă rog, dacă fostul tău coleg de apartament ar fi un ucigaş în serie, american la origine, care îşi mănâncă victimele, ei bine, atunci nu se poate spune că teama ta izvorăşte din ignoranţă. „Nu, nu, eu îl cunosc bine pe Jeffrey. N-avem nimic în frigider şi el mi-a sugerat să mă culc mai devreme în seara asta. Teama mea se explică prin faptul că ştiu prea bine obiceiurile alimentare ale colegului meu de apartament.“

Pe parcursul turului, am avut prilejul să surprindem unele lecţii în plină desfăşurare şi câţiva dintre noi chiar am luat loc, pe băncile din spate, la ora de franceză. Era absolut uimitor – băiatul acela, care nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani, citea impecabil în franceză, în faţa întregii clase. M-am întrebat dacă Molly va învăţa vreodată să vorbească atât de fluent în franceză, la Colegiul Chelsea.

– Mulţumesc, Jean-Pierre, i se adresă profesoara băiatului, care se aşeză la locul lui.

Trebuie să mărturisesc că, văzându-i pe părinţii de acolo salutându-se veseli şi stând la taifas ca între prieteni, m-am simţit cuprinsă de invidie. Ruby, la rândul ei, salută multe persoane pe parcursul turului nostru.

– Cine-i femeia asta? am întrebat-o prima oară când am văzut-o că îi face cu mâna unei doamne mai în vârstă, albă ca mine, care se afla pe partea cealaltă a terenului de joacă, însoţită de o familie.

– Este Vera.

A, bun, acum am înţeles, mi-am zis în sinea mea.

– Nu, voiam să aflu de unde o cunoşti.

– Ea ne ajuta să facem prăjituri.

– Dar ele cine sunt? am întrebat-o când fu salutată de o mamă şi de fiica acesteia. Sunt de la şcoala ta?

– Nu. Sunt de la biserică.

– Dar ea?

– Păi, pe ea nu mai ştiu de unde o cunosc. Ştiu doar că locuieşte în Clapham.

Mi-am dat seama că zona în care locuiam adăpostea o comunitate locală extrem de complexă, unită prin diverse legături, asemenea unor diagrame care se întrepătrund. Astfel, părinţii de la şcoala Battersea şi cei de la şcoala elementară unde mergea Ruby în prezent erau în mare parte aceiaşi. De asemenea, majoritatea părinţilor de la şcoala lui Ruby mergeau la aceeaşi biserică, cea de pe strada principală. Atât părinţii respectivi, cât şi enoriaşii acestei biserici frecventau aceleaşi fundaţii de ajutorare sau cluburi de tineret şi intersecţia diagramelor nu se oprea aici. Existau tot felul de „cercuri" secundare, de pildă cel al bonelor, al celor ce plimbau câinii pe pajiştea comunală, al elevilor seralişti de la Colegiul Lambeth, al participanţilor la concursurile de prin baruri, care cunoşteau persoanele implicate în politica locală, care, la rândul lor, aveau vecini ce antrenau echipa de fotbal de juniori din Parcul Battersea, dintre care unul locuise împreună cu doamna care îi aducea de mâncare bătrânei ce vindea acadele lângă poarta şcolii lui Ruby. Vieţile acestor oameni erau întreţesute şi întrepătrunse, oricine ştia pe cineva care ştia pe altcineva, fiecare se oprea să stea la taifas cu fiecare, iar în momentul acela mi-am dat seama că eu nu fac parte din toată această schemă uriaşă. Eu nu aveam nicio legătură cu ei; familia şi prietenii mei îşi construiseră propriul cerc, pe care îl împrejmuiseră cu ziduri înalte, rămânând izolaţi, undeva în josul paginii.

În plus, era evident că nu toţi elevii acestei şcoli proveneau din familii sărace, erau şi unii mai răsăriţi printre ei. Recurgând

la metoda complexă şi selectivă a numărării băieţilor cu frizuri angelice, demne de corul bisericii, pe de-o parte, şi a puştilor cu capetele rase, pe de altă parte, am concluzionat că aici clasa socială de mijloc era în minoritate, la fel ca şi în restul societăţii, în general. Însă amestecul era suficient de eterogen încât să rămâi plăcut surprins la vederea relaţiilor cordiale, de bună convieţuire existente în sânul acestei comunităţi. Deşi îţi făcea impresia că este cel mai gălăgios, cel mai aglomerat, cel mai dinamic şi mai plin de viaţă loc de pe faţa pământului, plutea în atmosferă ceva asemănător cu senzaţia îmbietoare a unei băi fierbinţi, după ani şi ani de alergătură. Nu simţeai acea tensiune sufocantă a părinţilor sau a copiilor; aveam senzaţia că locul acesta îmi şopteşte: „E-n regulă, Alice, totul e-n ordine. Relaxează-te". M-am pomenit grăbindu-mă să intru prima pe uşă, ca să stau de vorbă cu directorul înaintea tuturor celorlalţi, dar apoi mi-am dat seama că cealaltă mămică venită în vizită nu încerca să mi-o ia înainte. Dimpotrivă, ne deschise uşa şi spuse: „După dumneavoastră", aşteptând să intrăm eu şi Ruby mai întâi.

– Îmi cer scuze, mulţumesc, scuze.

Mi-a fost ruşine de mine însămi. Ffion nu m-ar fi lăsat niciodată să intru în faţa ei. Dimpotrivă, şi-ar fi adus cu ea o bâtă, cu care să-i plesnească pe copiii celorlalţi părinţi şi să-i ţină la distanţă.

Când am intrat în amfiteatru, corul şcolii cânta pe scenă. Îţi venea să mergi tiptil să te aşezi pe scaunul cel mai apropiat, ca nu cumva să le distragi atenţia micilor artişti. Nu rămaseră locuri libere printre spectatori – toţi părinţii se aşezară unul lângă altul, după cum se nimerea; umblau aplecaţi, ca să nu-i deranjeze pe cei din spate, după care îşi salutau discret cunoştinţele din sală şi indicau, cu mândrie, copilul pentru care veniseră la spectacol. Ruby părea fascinată de coristele mai mărişoare, care se legănau uşor în ritmul muzicii ce răsuna pe scenă într-o armonie desăvârşită, deşi imperfectă pe alocuri. Iar când sala se umplu de tot şi uşile fură închise, am crezut că o să se oprească, dar întrucât acum aveau parte de atenţia întregului public, profesoara

de muzică îi făcu semn pianistului şi luă bagheta, să dirijeze încă o piesă.

Am chicotit în sinea mea când l-am auzit pe elevul de la pian intonând primele acorduri din *Bridge Over Troubled Water*[1]. Un cântec trist, din anii 1970, care le merse drept la inimă celor din sală. Avusesem şi eu acest album, pe vremea când eram o studentă naivă, dar se pare că undeva în jurul vârstei de douăzeci şi ceva de ani ajunsesem la concluzia că e cam prea dulceag, aşa că nu-l mai ascultasem deloc de atunci. Am arborat un zâmbet blajin, ca să-mi ascund cinismul care de-atâta amar de ani mă despărţea de cântecul acesta. Apoi copiii începură să cânte. La început încet, dar cu o blândeţe care parcă scotea şi mai mult în evidenţă forţa vocală a corului. Pe măsură ce melodia sporea în intensitate, vraja exercitată asupra publicului deveni aproape palpabilă. Am simţit că mi se pune un nod în gât, căci farmecul pur, emoţionant al acestor copii frumoşi dezgropase o latură de mult uitată a sufletului meu. Directorul nici nu vorbise încă, dar mă cucerise deja. În termeni pur comerciali, era cel mai convingător argument pentru a-ţi trimite copilul la o anumită şcoală. Da, era adevărat că şcoala Battersea nu „furniza" la fel de multe „vârfuri" precum Colegiul Chelsea şi poate că elevii de-aici nu erau la fel de şic îmbrăcaţi sau nu câştigau doi ani la rând Concursul Naţional de Dezbateri, dar cum cântau, Doamne, cum mai cântau: cum era posibil ca să asculte cineva finalul acesta răvăşitor, de-un tragism incredibil, şi să nu-şi dorească să-şi înscrie copilul aici, fără să mai stea pe gânduri? Vă rugăm să ne primiţi copiii la şcoala dumneavoastră, n-am studiat niciun clasament, nu ne interesează părerile altora, glasurile acestea angelice ne-au convins întrutotul. Nu există cale mai directă spre sufletul unui părinte decât glasul unui copil cântând, iar o scenă plină de copii care-ţi cântă o melodie pe care o iubeai în tinereţe înseamnă capitularea totală şi necondiţionată.

[1] Piesă de pe albumul cu acelaşi titlu al celor de la Simon & Garfunkel, lansat în anul 1970 (n.tr.)

– De ce râdeţi? mă întrebă Ruby.

– Nu râd, draga mea. Plâng.

De îndată ce terminară de cântat, sala izbucni în aplauze; spectatorii se ridicaseră în picioare şi ovaţionau frenetic, astfel că, în clipa în care directorul păşi pe scenă ca să facă o prezentare a şcolii, ar fi putut să spună orice – de pildă, putea să anunţe în gura mare că plănuieşte să-i vândă pe copii în prima zi de şcoală pentru experimente medicale şi toţi am fi fost de acord că e o idee minunată. Cu toate astea, directorul le mulţumi coriştilor şi îi rugă politicos să elibereze scena, iar ei se conformară într-o ordine desăvârşită, coborând unul câte unul şi ieşind pe rând din amfiteatru; zâmbeau tăcuţi, mândri de ceea ce realizaseră împreună, iar zâmbetele li se transformară în râsete încântate când publicul izbucni într-un nou val de aplauze. Apoi directorul ţinu un discurs cum nu mai auzisem de la niciun alt director de şcoală de când începusem să-mi bat capul cu înscrierea la gimnaziu – adică la vreo trei săptămâni după ce Molly mersese în clasa întâi.

Nu vorbi despre rezultatele de la examene, nici despre premiile sau victoriile din cadrul competiţiilor sportive, în schimb folosi în repetate rânduri cuvântul „fericit". Întrebuinţă expresii precum „copii echilibraţi", „copii atenţi cu cei din jur", „copii plini de compasiune", „copii care au şansa de a-şi descoperi adevărata pasiune", „copii care învaţă ce înseamnă respectul faţă de semeni" şi aveam impresia că vorbeşte într-o limbă străină, pe care, spre stupoarea mea, constatam că o cunosc, de fapt. Discursul său nu viza doar aspectele plăcute, pozitive ale şcolii pe care o conducea; abordă cu multă seriozitate chestiunea conflictelor şi a încăierărilor, pe care el le considera principalul duşman al fericirii elevilor săi. Văzându-l atât de hotărât să nu tolereze nicio manifestare de acest gen, îmi venea să mă ridic în picioare şi să strig: „Da, da, da!" Era un om impunător, tenace, amuzant, emoţionant şi sincer. Când veni timpul să-i punem întrebări, singurul lucru care mi-a trecut prin minte fu: „N-aţi vrea să deveniţi liderul unui partid politic, ca să vă pot vota ca prim-ministru?"

Școala Battersea avusese o reputație proastă în anii 1980, când nu primea bani deloc, dar ulterior se dovedi că această situație putea fi rezolvată, evident, prin atribuirea unor fonduri corespunzătoare. Profesorul de engleză, cu care am stat puțin de vorbă pe marginea acestui subiect, era extrem de mândru de noua lor rețea internă de calculatoare, de computerele și sistemele interactive de videoproiecție din dotare, iar eu m-am prefăcut că pricep despre ce vorbește. I-am explicat că Ruby este prietena fiicei mele, care, de fapt, nu avea să vină la această școală.

– A intrat la Colegiul Chelsea. E o fetiță foarte deșteaptă, știți, așa că am simțit că e mai bine să o dăm la o școală particulară..., am îndrugat eu, pe un ton de scuză.

– Mmm, încuviință el. Copiii mei, în schimb, sunt niște tâmpiți. Tocmai de aceea eu și soția mea am hotărât că e mai bine să-i dăm la o școală de stat...

– O, nu, n-am vrut să spun una ca asta, sunt convinsă că și aici sunt copii inteligenți... am zis, simțind că mă fac roșie ca racul.

– E-n regulă, zâmbi el. Avem o grămadă de copii inteligenți aici și, înainte să mă întrebați dumneavoastră, vă informez că se pot face cursuri suplimentare la majoritatea materiilor. Însă educația înseamnă mai mult decât notele la examene. Nu poți judeca o școală doar după poziția pe care o ocupă în clasamentul instituțiilor de învățământ.

– Nu, am încuviințat eu, absentă. Și nici un copil...

– Ce spuneți?

– A, nimic.

Eram atât de bucuroasă că Ruby avea să meargă la școala aceasta minunată, cu toate colegele ei de clasă – la fel cum mă bucuram că Molly avea să meargă la o școală de elită, cu prietenele ei. Preț de câteva zile scurte mi se păru că totul merge strună. De bună seamă că acum puteam să las la o parte toate grijile, care mă încărunțeau mai repede decât apucam eu să mă vopsesc.

Dar zilele glorioase de pace şi linişte sunt întotdeauna urmate de un cataclism. Două zile mai târziu, Sarah fu dată afară din postul de la Colegiul Chelsea. Era îngrozitor să-ţi vezi cea mai bună prietenă trecând prin aşa ceva – o experienţă umilitoare, care nu-ţi lăsa altă posibilitate decât să asculţi în tăcere toată povestea şi să te declari de acord.

– Eram aşa de potrivită pentru postul ăsta....

– Erai atât de potrivită...

– N-avea dreptul să mă dea afară...

– N-avea dreptul să te dea afară...

– Oricum, e o şcoală de rahat...

– Mda, ştiu că aşa ţi se pare în momentul ăsta...

Totul se întâmplase pe neaşteptate. Sarah nu-şi dăduse seama că întrebările ei legate de şcoală erau agasante pentru directoare; toată agitaţia şi iscodelile ei – ce materii o să aibă Kirsty, în ce clasă o să fie fiică-sa, o să aibă voie copiii să-şi ducă apă în clasă („plată sau carbogazoasă?") – făcuseră ca prietena mea cea băgăreaţă să cadă în dizgraţie în cele din urmă.

Întrucât eu fusesem foarte plăcut impresionată de directoarea şcolii, o părticică din mine o învinuia pe Sarah pentru cele întâmplate. Se pare că decizia de concediere fusese pusă în aplicare cu mult tact şi politeţe, dar cât se poate de tranşant; pur şi simplu directoarea era de părere că Sarah „nu este persoana potrivită pentru postul de secretară la Colegiul Chelsea..." William spunea că asta e formula întrebuinţată de cei din „pătura de sus" în caz de concediere sau de excludere, în general.

– Anne Boleyn a aflat că o să fie decapitată în clipa în care soţul ei i-a spus, cu un zâmbet fermecător: „Pur şi simplu nu cred că eşti persoana potrivită pentru rolul de soţie a regelui Henric al VIII-lea". Directoarea nu menţionase nimic cu privire la excluderea lui Kirsty din şcoală, dar Sarah nu mai era sigură că îşi dorea ca fiică-sa să meargă acolo.

– Nu poţi s-o retragi acum. Ar fi nedrept s-o desparţi de toate prietenele ei... am încercat s-o conving, cu mult calm, deşi în sinea mea simţeam că mă cuprinde panica.

– Oricum n-avem unde să mergem. Dar să ştii că nu-i aşa de grozav colegiul ăsta, acum, când am avut şansa să-l văd mai îndeaproape...

– Păi, nicio şcoală nu-i perfectă, mai ales dacă tocmai te-au pus pe liber. Dar trebuie să închidem ochii la anumite lucruri...

– Dacă un copil nu se pliază perfect pe tiparul lor, care le spune cum ar trebui să arate un elev demn de Oxbridge[1], nici măcar nu se uită la el...

„Uau, cum ar fi ca Molly să meargă la Oxford sau la Cambridge..." îmi şoptea drăcuşorul de pe umăr.

– Dacă un copil le face probleme, îl dau afară, pur şi simplu.

„Deci nu sunt copii recalcitranţi, care să-i p|rturbe pe ceilalţi..." continuă drăcuşorul.

– Le pasă de standardele academice mai mult decât de copii, în sine.

„O şcoală cu standarde înalte! Exact ce-ţi doreşti tu, pentru copiii tăi!" murmură glasul diabolic din mintea mea.

– Şi unii dintre copii... ei bine, sunt de-a dreptul mitocani. Aroganţi şi nepoliticoşi. Toată viaţa nu li s-a spus decât că sunt superiori şi perfecţi din naştere, aşa că au ajuns să creadă asta.

„Aaa, dar copiii mei nu sunt aşa... mi-am zis eu. Pentru că doar copiii mei sunt absolut perfecţi..."

Însă ceea ce iniţial fusese o umilinţă suportabilă pentru prietena mea se transformă într-un adevărat dezastru câteva zile mai târziu, când primiră o scrisoare prin care erau informaţi că, întrucât Sarah nu mai era angajata şcolii, nu se justifica admiterea la colegiu a fiicei ei, care obţinuse la examen un rezultat necorespunzător standardelor instituţiei. Deşi scrisoarea fusese dictată chiar de directoare, fusese semnată în absenţa acesteia – probabil de noua secretară, venită în locul lui Sarah. Nu-mi venea să cred. Directoarea aceea încântătoare să fie capabilă de una ca asta – probabil că fusese silită să procedeze în felul ăsta

[1] Cuvânt compus care face referire la celebrele universităţi britanice Oxford şi Cambridge (n.tr.)

de către membrii consiliului de administraţie. Sarah şi William erau stupefiaţi. Şcoala avea să înceapă în mai puţin de două luni şi jumătate, iar Kirsty nu era înscrisă nicăieri. Sarah îmi spuse că vor face reclamaţie, ba chiar trimiseseră o scrisoare consiliului de administraţie al colegiului, însă lucrurile erau incerte. Îmi plânse la telefon minute-n şir şi undeva în adâncul sufletului aveam senzaţia că şi eu am o parte din vină, prin înşelăciunea comisă.

M-am gândit să le fac o bucurie scoţându-i într-o seară la un spectacol, pe neaşteptate.

– La Teatrul Naţional? vru să ştie Sarah când se urcă în maşină, puţin cam prea elegant îmbrăcată, după părerea mea.

– Nu tocmai...

– Atunci la Compania Regală Shakespeare? îşi dădu William cu părerea.

– Nu, nu-i vorba de Shakespeare – poate al doilea scriitor englez, ca valoare...

– Fantastic! spuse William. O fi piesa aia de Jeffrey Archer...

La început am fost foarte încântată când am aflat că cei de la şcoala Battersea aveau să pună în scenă celebrul musical *Oliver!* O poveste dickensiană ce se bucura de multă popularitate, nişte cântece grozave şi câteva scene care-ţi mergeau drept la inimă; Sarah şi William aveau să fie cuceriţi, fără doar şi poate. Însă după începerea spectacolului mi-am dat seama că era vorba de o adaptare modernă a piesei respective. Cântecele fuseseră modificate, conţinând versuri de genul: „Cine-o să cumpere numărul din săptămâna asta al ziarului *Big Issue?*" sau „Trebuie să ciordeşti un mobil sau două!" Banda de golani condusă de Fagin era compusă dintr-o mulţime de adolescenţi de cincisprezece ani, cu glugile trase pe cap şi mutre ameninţătoare.

– Pungaşii ăştia arată îngrijorător de reali, comentă William în pauza spectacolului. Mă întreb cât de mult se străduiesc să intre în pielea personajelor.

– Interesantă idee, Oliver Twist să ceară azil politic... ciripi Sarah, vrând parcă să se încurajeze singură. Presupun că

e echivalentul persecuțiilor la care era supus un orfan în epoca victoriană.

– Sau o fi doar o justificare pentru faptul că puștiul abia vorbește engleza...

– Nu-i așa, doar că are un accent puternic, atâta tot. Frumoase tablouri... am adăugat eu, terminându-mi biscuitul și sorbind ultima înghițitură de ceai călduț.

William studia programul spectacolului: o simplă foaie A4, de culoare galbenă, pe care era tipărită distribuția, împodobită pe la colțuri cu niște desene copilărești.

– Hmmm... cred că Academia Regală e-n siguranță încă un an.

Intenția mea fusese să le arăt lui William și Sarah că această școală ar fi o alternativă dezirabilă, dar m-am trezit că-mi doream să le placă aici la fel de mult cum îmi plăcuse mie, așa că le urmăream reacțiile față de profesori și față de ceilalți părinți. Te rog, Doamne, fă ca piesa să fie cât mai reușită, mă rugam eu; fă-o să fie atât de impresionantă, încât ei să vrea s-o trimită pe Kirsty aici, împreună cu Ruby...

Până ca Nancy să-l alunge pe Bill Sikes[1] prin câteva mișcări de Tae-bo, deja mă durea capul de la cât îmi contorsionasem gâtul, ca să pot observa reacțiile însoțitorilor mei, fără să-mi iau, chipurile, ochii de pe scenă. La final, William aplaudă din politețe, deși era evident că e cu mintea în altă parte. Am vizitat câteva clase în drum spre ieșire, iar prietenii mei încuviințară din cap, fără nicio expresie, când le-am arătat computerele și aripa cea nouă, destinată artelor. Dar ei rămaseră tăcuți. Mă temeam că sunt îngroziți de tot ce văd.

După spectacol ne-am dus la un restaurant indian; aici domni o atmosferă destul de tristă. Mi-am dat seama că-mi este imposibil să nu fac comparație cu opereta pe care o văzusem în urmă cu câteva săptămâni; chiar și spectacolul de la Colegiul Chelsea fusese mult mai reușit decât cel din seara

[1] Nancy și Bill Sikes – personaje din romanul *Oliver Twist*, de Charles Dickens (n.tr.)

asta. Niciunul dintre noi nu scotea o vorbă – ne prefăceam că studiem concentraţi meniul, pe care îl cunoşteam pe dinafară. Singurul sunet venea de la David, când rupea bucăţelele rotunde de pâine prăjită din care încerca să făurească o sculptură bi-dimensională.

– Ce faci?

– Încerc să fac insula Cipru, răspunse el, arătându-mi cu mândrie o formă nedesluşită, pe care ar fi trebuit să o recunoaştem cu toţii, probabil.

– Foarte bine, am zis eu, deşi nu vedeam altceva decât o grămăjoară de pâine şi-atâta tot. Dădu să mai adauge o ultimă bucăţică de coajă, moment în care întreaga parte de nord a insulei se prăbuşi, smulgându-i o înjurătură.

– Rahat! Ciprul meu s-a rupt în două, ne anunţă el. Destul de apropiat de realitate, aş zice..., adăugă el, înmuindu-şi jumătatea turcească a insulei în sosul de mango şi vârându-şi-o apoi în gură. Ia încearcă şi tu, William..., spuse el.

– Ce anume?

– Să faci o ţară...

Se vedea clar că William nu avea chef de aşa ceva; ridică farfurioara cu ardei iuţi şi rosti scurt:

– Chile[1].

– Excelent. Ştii, de fapt, Chile este cel mai greu de construit dintre toate ţările... mereu se rupe undeva la nord de Santiago...

– David, cred că au chestii mai importante la care să se gândească... am intervenit eu şi în momentul acela Sarah izbucni în plâns.

– Nu-i corect, toate fetele merg la aceeaşi şcoală, în afară de Kirsty... A avut de dat cinci examene. Doi ani şi jumătate de ore în particular şi toate astea pentru ce? Pentru ca acum să n-aibă la ce şcoală să meargă, să fie respinsă în halul ăsta, la vârsta de unsprezece ani.

---

[1] Joc de cuvinte, în limba engleză, numele ţării Chile şi cel al ardeilor iuţi, chili, pronunţându-se identic (n.tr.)

William își petrecu brațul pe după umerii soției sale; cu o mutră plouată, David își vârî în gură și restul insulei – de data asta partea grecească. Am încercat s-o consolez, spunându-i că există, totuși, șanse să primească un răspuns pozitiv din partea consiliului de administrație și, într-un final, Sarah își șterse lacrimile. Chelnerul părea destul de îngrijorat.

– Totul e-n ordine, doamnă?

– Da, da, e din cauza condimentelor indiene... spuse ea și, trăgându-și nasul, făcu semn înspre bolul cu salată picantă de castraveți.

– Ei bine, eu m-am gândit să vă prezint școala Battersea... am murmurat eu. Ca pe o potențială alternativă. Știu că piesa a fost cam... în fine, n-am mai văzut nicio versiune de-a lui *Oliver!* în care Fagin să fie subiectul unui ordin de restricție, pentru comportament antisocial.

– Nu, ai avut o idee grozavă... decretă soțul meu, pregătindu-se să se lanseze într-o tiradă sarcastică. Pentru a-i convinge să-și dea fiica – un copil din clasa de mijloc, instruit în particular – la școala publică locală, i-ai dus la un spectacol în care eroul principal este un orfan de obârșie nobilă, abandonat printre haimanale din pătura de jos, o adunătură de delincvenți juvenili. Perfect! Punct ochit, punct lovit!

Cel puțin cuvintele sale o făcură pe Sarah să chicotească.

– Uite ce e, știu că spectacolul de la Colegiul Chelsea a fost mult mai impresionant...

– Da, mi-o reteză William. Ăsta-i adevărul. Spectacolul de la Colegiul Chelsea a fost mult mai impresionant.

– Dar nu poți cataloga școlile în funcție de spectacolele pe care le pun în scenă.

– N-a spus nimeni că piesa celor de la Colegiul Chelsea a fost cea mai bună, accentuă el. Am spus doar că a fost mai impresionantă. Asta înseamnă cu totul altceva.

Sarah își ridică privirile din farfuria în care de-o bucată de vreme rostogolea, mâhnită, un castravecior.

– Ce vrei să spui?

– Piesa de la Colegiul Chelsea a fost mai impresionantă pentru că ăsta a fost scopul întregii acţiuni. Să impresioneze. Nu vă daţi seama? Spectacolul de la Chelsea a fost realizat pentru părinţi, în schimb cel de la Battersea s-a adresat copiilor.

În spatele meu răsună un zăngănit prelung, de la farfuriile aduse de chelner şi, pentru prima oară în viaţa mea, nu m-am întors să văd despre ce este vorba. Sunetul parcă răzbătea din lăuntrul fiinţei mele.

– În *Piraţii din Penzance*, copilul cel mai talentat a interpretat soloul... continuă el. Şi ce dacă? Doar se ştia că el cântă excelent; n-a fost nicio surpriză. În schimb, aţi văzut expresia de pe chipul fetei care a interpretat soloul din *Oliver!*? Nu era o cântăreaţă experimentată, dar s-a străduit din răsputeri şi la sfârşit, când toată lumea a aplaudat şi-a ovaţionat-o, a zâmbit timidă – se vedea clar că a fost cea mai importantă zi din viaţa ei. Iar după ce a coborât de pe scenă, aţi văzut cum profesoara s-a aplecat la ea şi i-a spus că a cântat nemaipomenit?

– Ăăă, nu, eu v-am urmărit pe voi aproape tot spectacolul... am bâiguit eu.

Chelnerul se apropie de masa noastră cu un cărucior plin cu farfurii şi boluri, pe care ni le aşează în faţă, cu gesturi ostentative, teatrale.

– Piesa de la Battersea n-a fost pusă în scenă ca să ne impresioneze pe noi, părinţii, continuă William, ci ca să-i ajute pe copii să se dezvolte, să capete încredere în propriile puteri, ca să-i înveţe să facă ceva împreună – lucruri de care nu şi-ar fi imaginat că sunt capabili. Cei de la Chelsea i-au lăsat deoparte pe copiii mai timizi, i-au ignorat pe cei mai puţin talentaţi; Sarah mi-a spus că ceilalţi cântăreţi din rolurile principale nici măcar nu erau de la Colegiul Chelsea. Pur şi simplu au „împrumutat" cei mai talentaţi solişti de la altă şcoală!

– Nu se poate!

– Ba da, e adevărat, confirmă Sarah.

– Ce mesaj le transmite lucrul ăsta celorlalţi copii? În plus, se pare că băiatul ăla supertalentat a interpretat rolul principal

și anul trecut, și acum doi ani, așa că ceilalți copii n-aveau nicio șansă. Acela nu a fost un spectacol realizat de elevii școlii. A fost un soi de publicitate mascată, menită să justifice taxele exorbitante impuse părinților.

– Stai puțin, n-a fost chiar atât de rău, m-am trezit eu sărind în apărarea școlii la care avea să meargă Molly din toamnă. Totuși, copiii erau atât de drăguți...

– Ba da, a fost oribil, stărui William. O înșelăciune, în toată puterea cuvântului. Sistemul lor de valori e total anapoda. La ei nu se pune problema „Cum să te ajutăm să devii mai bun?", ci „Dacă nu te numeri printre cei mai buni, nici măcar n-are rost să ne baţi la uşă..." La Battersea aproape că mi-au dat lacrimile când Nancy a cântat „Atâta timp cât el are nevoie de mine", chiar dacă mi-era total străină replica aia cu „e bine să ai o carieră, în caz că nu-ți merge căsnicia".

La masă se lăsă o liniște mormântală.

– În orice caz, e o școală foarte cosmopolită... murmură Sarah, ferindu-se să facă vreo referire la amestecul de rase din instituția cu pricina.

– Un pui tikka masala, spuse chelnerul.

– Mulțumesc.

– Și asta n-ar trebui să facă parte din educația fiicei noastre? își dădu cu părerea soțul ei.

– O porție de creveți în sos de kurma?

– Aici.

– Ce, ne deranjează faptul că o să învețe alături de musulmani, hinduși și jamaicani?

– Și un grătar cu cartofi prăjiți...

– Ăăă – ăsta-i al meu, mulțumesc, rosti William. Îmi pare rău, dar nu mă dau în vânt după curry...

– Mă rog... spuse Sarah. O să vedem dacă cei din conducerea școlii o primesc pe Kirsty înapoi și abia apoi o să luăm o decizie...

– Scuză-mă, am strigat eu după chelner. Cum se spune „mulțumesc" în bengali?

– *Dhonnobaad.*

– Vin la restaurantul ăsta de zece ani şi nici măcar nu ştiu cum se spune „mulţumesc". Aşa că – *dhonnobaad.*

– Cu plăcere, sărut mâna, doamnă.

Subiectul fu abandonat într-un final şi ne găsirăm ceva mai plăcut, mai reconfortant de discutat, şi anume ce ne enerva la Ffion. Se pare că cei doi studenţi străini plecaseră de la ei, pentru că fata îşi dorea o slujbă mai puţin stresantă. Din câte aflase William, aplicase pentru un post la o companie aeriană irakiană. David îşi comandă o halbă de bere, ceea ce-mi dădu de înţeles că mie îmi revine sarcina de a conduce până acasă. Cum egalitatea dintre sexe n-a ajuns încă până-ntr-acolo încât bărbatului să-i pese, fie şi doar cât negru sub unghie, de ora la care trebuie eliberată bona, eu şi Sarah i-am lăsat în cele din urmă pe soţii noştri la restaurant, unde continuară să-şi comande de băut şi să reflecteze asupra unor chestiuni profunde, precum: „Dacă naziştii ar fi câştigat cel de-al Doilea Război Mondial, oare Beatleşii ar mai fi scos albumul *Seargeant Pepper's*?"

Mă oferisem s-o duc cu maşina până acasă, aşa că ne-am îndreptat amândouă spre strada principală, unde mi-o parcasem.

– Asta-i o discuţie absolut stupidă, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Doar Hitler n-ar fi permis niciodată uniformele militare vaporoase, pe placul hipioţilor.

Îmi parcasem maşina pe o străduţă lăturalnică, la câţiva paşi de strada principală. Câteva dintre felinarele stradale nu funcţionau şi de îndată ce ieşeai de pe drumul principal, simţeai cum te cuprinde o senzaţie de teamă, de izolare, mai ales când luna dispărea după nori.

– Ia stai puţin, unde suntem, a, da, am parcat pe aleea asta...

Printre locuinţele sociale înghesuite una într-alta şerpuia o alee pietruită îngustă şi am văzut-o pe Sarah păşind speriată în spatele meu, prin labirintul de căsuţe din cărămidă; era însă abia ora unsprezece, barurile nici nu se goliseră încă. Suntem în siguranţă, mi-am zis în sinea mea.

În faţa noastră, pe alee, apărură trei tineri. Stăteau la colţul aleii, pierzând pur şi simplu vremea – trei adolescenţi de culoare, cu glugile trase pe cap. Unul dintre ei stătea călare pe o bicicletă, iar ceilalţi doi erau rezemaţi de zid. Dacă voiam să trecem pe-acolo, trebuia să ne strecurăm prin mijlocul lor. Sarah mă prinse de braţ şi, fără să vrem, încetinirăm pasul.

– O, Doamne... bâigui ea. Până aici ne-a fost. Simţeam cum îi tremură mâna pe braţul meu. Hai să ne întoarcem, şopti ea. Simţeam că devine tot mai încordată. De-acum mă strângea de braţ atât de tare, că mă durea de-a binelea. În cele din urmă am ajuns în dreptul lor.

– O, bună, Kofi, bună, Carl, bună, Aubrey din Norbury, i-am salutat eu voioasă.

– Bună, doamnă Chaplin... mormăiră tinerii.

– Kofi, tot am vrut să te întreb, te-ai înscris până la urmă la cursul de design vestimentar de la colegiu?

– Nu, trebuie să merg la un interviu pentru asta. O să mă duc săptămâna viitoare...

– Bine, atunci baftă. Şi tu, Aubrey, ce mai faci?

– Eu am terminat colegiul şi momentan lucrez la magazinul de închirieri video.

– Înseamnă că o să ne vedem acolo. Transmite-le toate cele bune alor tăi, Kofi.

– Da, bine.

Spunând acestea, ne-am văzut mai departe de drum. Lui Sarah nu i-am zis nimic, cu toate că îi vedeam cu coada ochiului privirea uluită. După expresia de pe chipul ei, ai fi zis că nişte extratereştri s-ar fi dat jos dintr-o farfurie zburătoare, iar eu aş fi stat cu ei la taclale, vorbind fluent limba venusiană.

– De unde Dumnezeu îi cunoşti pe indivizii ăştia? mă întrebă ea de îndată ce ne văzurăm în siguranţă, în maşina mea – după ce, mai întâi, apăsă butonul care încuia uşile pe dinăuntru.

– Păi, locuiesc prin zonă. Mai puţin Aubrey din Norbury, care locuieşte, desigur, în Norbury. Dar ceilalţi doi stau foarte aproape de tine, dacă vrei să ştii.

– Nu i-am mai văzut în viaţa mea.

– Probabil că i-ai văzut de sute de ori, doar că nu le-ai dat niciodată atenţie, atâta tot.

– Imaginează-ţi, tipul ăla înalt să-şi dorească să devină creator de modă. O fi homosexual?

– Nu cred.

– E tare trist când tinerii nu sunt îndrumaţi în direcţia potrivită. Ştii la ce mă gândesc? Poate că ar avea un viitor strălucit ca jucător de baschet profesionist, dar pun pariu că nimeni nu s-a obosit să-i sugereze asta.

În ziua următoare, David şi Jamie erau în grădină, jucând tenis de masă. M-am uitat la ei o bucată de vreme. Nu-mi venea să cred că David făcea şi din asta un prilej de a-i da lui Jamie lecţii despre diferite evenimente importante din istorie.

– Şapte'şpe la cin'şpe: prima Revoltă a Iacobiţilor! exclamă el, trimiţând mingea în fileu. Repetă lovitura şi rată intenţionat mingea trimisă de Jamie.

– Op'şpe la cin'şpe. Bătălia de la Waterloo.

– David... m-am băgat eu în vorbă. Ai avea chef să facem o vizită la şcoala Battersea?

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? zise el, fără să-şi ia ochii de la masa de ping-pong; cu răbdare, returna toate mingile trimise de vigurosul şi înflăcăratul nostru fiu.

– Ăăă, păi, mă gândeam că poate ar fi bine ca Molly să vadă şi locul ăsta, înainte s-o înscriem definitiv la Colegiul Chelsea.

– Dar deja am înscris-o definitiv la Colegiul Chelsea: i-am cumpărat uniformă, am completat formularele şi i-am zis lui Molly că o să meargă acolo. Op'şpe la şai'şpe – Argentina îşi declară independenţa. Oricum, la ora asta Molly n-ar trebui să fie la balet?

– O, a zis că n-are chef să meargă, aşa că am lăsat-o în pace... am zis ridicând din umeri, de parcă era ceva obişnuit.

– Ce te-a apucat în ultima vreme? Ce-ar fi să nu-i mai ducem pe niciunul la şcoală – ne uităm toată ziua la Cartoon Network şi ne rugăm să le pice la examen ceva din *Fetiţele Powerpuff*.

– Ne instalăm Cartoon Network? strigă Jamie bucuros de la capătul celălalt al mesei de ping-pong.

– Nu! îi replică taică-său, cu o lovitură imparabilă.

– Nu, şcoala *este* importantă, am continuat eu, pe un ton calm. Dar nu crezi că ar fi cazul să fim mai deschişi la minte? Ce mare scofală dacă nu face nimic într-o zi? Poate i-ar face bine să stea pur şi simplu şi să se plictisească, din când în când, să aibă un pic de timp liber, pe care să şi-l petreacă după pofta inimii.

– Haide, tată!

David servi, absent, din nou prea tare pentru Jamie, care nu-i putu returna mingea.

– Fir-ar să fie, m-ai făcut să câştig punctul ăsta. Ar fi trebuit să fie nouă'şpe la şai'şpe – Bătălia de pe Somme[1]. În schimb, nu ştiu niciun eveniment important care să se fi petrecut în 1817. Şi e mare scofală, pentru că amândoi am convenit că nu vrem să ajungă să ne spună, într-o bună zi: „Nu mi-ai oferit şansa de-a face balet sau vioară sau matematică" – doar ştii şi tu că toate astea se învaţă în copilărie. Iar dacă o lăsăm să renunţe la o activitate atunci când nu mai are chef de ea, n-o să reuşească nimic în viaţă, nu-i aşa? Nouă'şpe la şapte'şpe – Revoluţia Rusă!

– Atunci când o să mai aibă timp de distracţie? Când să mai piardă şi ea vremea, ca alţi copii? Când a avut parte de un pic de timp liber?

– Eu şi Jamie ne distrăm chiar în momentul ăsta. Jucăm tenis de masă, ceea ce îi dezvoltă, totodată, capacitatea de coordonare. La cum o spui tu, laşi impresia că suntem permanent în priză, de parcă nu facem altceva decât să le împuiem capul cu tot felul de lucruri. Dar nu-i aşa. Nouă'şpe la op'şpe – sfârşitul Primului Război Mondial.

– Da, păi lui Molly nu i s-ar părea distractiv s-o duc la balet în seara asta şi, dacă ea vrea să se odihnească, în loc să se urce

[1] Una dintre cele mai lungi şi mai sângeroase din Primul Război Mondial (1916), soldată cu mai mult de un milion de morţi de ambele părţi (n.tr.)

iar în maşină, pentru următoarea activitate din agenda supra-aglomerată, eu, una, nu pot să nu-i dau dreptate.

În faza aceasta, în care taică-său era atent la vorbele mele şi devenea tot mai iritat, Jamie îi trimise o minge joasă şi „tăiată", care îl derută pe David, făcându-l să se repeadă în direcţia greşită şi să se agaţe în colţul mesei, scoţând un urlet de durere.

– Douăzeci la op'şpe... spuse Jamie triumfător. Tata are nevoie de un transplant de şold.

Discuţia continuă a doua zi dimineaţa. Eu tocmai mă întorsesem de la şcoală, unde îi dusesem pe Molly şi pe Jamie şi m-am apucat să strâng farfuriile murdare de pe masa din bucătărie. La un moment dat, l-am observat pe David studiind micile modificări pe care le făcusem în programul copiilor, afişat pe frigider.

– Ce înseamnă lucrul ăsta pe care l-ai trecut în programul lui Jamie, în serile de luni, de la cinci la şase?

– *Indiferent ce.*

– Cum adică *Indiferent ce?*

– Ăăă, e noua ei materie de studiu. I-am anulat orele de franceză, fiindcă mă tem că o să rămână în urmă la disciplina *Indiferent ce.*

– Nu pricep.

– O, da şi marţea, dacă te uiţi, Molly o să aibă de-acum două ore de *Indiferent ce.* Vreau să fie prima din clasa ei la materia asta. Să-şi dea examenul din *Indiferent ce* cu un an mai devreme.

– Dar dacă ea nu vrea să facă *Indiferent ce*?

– Păi, atunci... mi-e *indiferent.*

– Ştiu de ce te porţi aşa. Din cauza lui William, nu-i aşa?

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

– Uite ce este, n-o să schimbăm toate regulile din casă referitoare la educaţia copiilor noştri doar pentru că William a fost silit de împrejurări să viziteze şcoala Battersea şi s-o vadă într-o lumină nouă, idealistă şi sublimă.

– Dar asta n-are nicio legătură cu ce crede William...

– Ba sigur că are. Îţi spun eu că n-ar vorbi aşa dacă n-ar fi dat-o afară pe Kirsty de la Colegiul Chelsea. O să vezi, dacă li se rezolvă reclamaţia în chip satisfăcător, n-o să mai aibă nimic de obiectat.

– Iar dacă nu, Kirsty o să meargă la şcoală cu Ruby şi prietenele ei şi gândeşte-te cât de bună ar fi lumea asta dacă toţi am merge împreună la şcoală...

– Da, sunt de acord cu tine. Într-o lume perfectă, aşa ar fi. Însă, din păcate, nu trăim pe tărâmul basmelor – trăim în centrul Londrei şi dacă *tu* ai chef să schimbi lumea, n-ai decât să porneşti la atac, dar te rog să n-o pui pe fiica noastră în linia întâi.

– O, mai termină odată cu războiul tău. N-ai înţeles deloc ideea. Poate că această variantă ar fi mai bună atât pentru societate, cât şi *pentru fiica noastră* – asta vreau să spun. Sunt o mamă egoistă, îmi doresc doar ce-i mai bun pentru Molly. Tocmai de-asta aş vrea să fiu absolut sigură că va merge la şcoala la care va fi *cea mai fericită*. Şi nu sunt convinsă că va fi fericită la o şcoală unde va avea de făcut teme cel puţin două ore în fiecare seară şi unde se va simţi penibil dacă nu ia nota maximă la bacalaureat şi nu primeşte o ofertă de la Oxford.

– De la Cambridge, mă corectă soţul meu.

– Cum – deja ai stabilit la care din cele mai de seamă universităţi o să meargă, nu-i aşa? Pun pariu că ai ales deja o facultate privată! Stânjeneala sa la auzul acestora îmi dădu de înţeles că sarcasmul meu nu era deloc deplasat. Ai decis *deja* la ce facultate să meargă, nu-i aşa?

– Nu, doar m-am uitat un pic pe un website, care, din întâmplare, făcea referire la Trinity College, din Cambridge şi mi-am zis că ar fi un loc potrivit pentru Molly...

– Ce fel de website era?

– Ei, nu-mi mai aduc aminte...

– Ce fel de website era?

– Bine, era *alegefacultateacopiluluitău.com*. Uite ce e, ştiu că Molly nu-i decât la gimnaziu, dar trebuie să începem de pe-acum să ne gândim la lucrurile astea...

– Nu, dimpotrivă, trebuie să evităm să ne gândim la lucrurile astea, pentru că cei mici sunt foarte receptivi şi simt imediat presiunea. Abia când m-am pus în locul copiilor mei mi-am dat seama că, practic, noi îi forţăm să devină adulţi. De-aceea vreau să fim siguri că ştim ce facem înainte s-o trimitem la Chelsea. Fiindcă, odată angrenată în „cursa" asta academică, va fi foarte greu pentru Molly să se oprească din alergat şi se va trezi, dintr-odată, că şi-a pierdut copilăria.

David nu apucă să răspundă, pentru că în clipa aceea se auzi soneria şi m-am dus degrabă la uşă, bombănind de una singură. De ce mă simţeam atât de neliniştită, deşi mi se împlinise visul de-o viaţă, de a o vedea pe Molly la Colegiul Chelsea? Poate că modificarea bruscă a nivelului presiunii mă afectase peste măsură – eram asemenea scafandrilor ieşiţi prea repede la suprafaţă, fără să aibă timp să se adapteze la diferenţa de presiune. Să fi fost vorba doar despre asta, despre nevoia fizică de a-mi face în permanenţă griji pentru câte ceva? Întotdeauna iarba din curtea vecinului (în speţa de faţă, din curtea altor şcoli) pare mai verde – cel puţin aşa ar fi dacă n-ar fi fost acoperită cu beton de către dezvoltatorii imobiliari, cu mult timp în urmă.

Am deschis uşa, mi-am şters mâinile de şorţul legat la brâu şi am dat cu ochii de o femeie neagră ca tăciunele, cu un cap mai înaltă decât mine.

– Sunt mama lui Ruby, mă informă ea.

– În sfârşit! De multă vreme îmi doream să vă cunosc.

– Cine e? strigă David din sufragerie.

– E mama lui Ruby! Vino şi tu să o saluţi.

Probabil că era cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă decât mine. Purta o jachetă de piele de un roşu aprins şi avea aceleaşi trăsături ca restul familiei, dar în timp ce chipul lui Ruby avea o expresie sinceră şi optimistă, mama ei părea o persoană severă şi hotărâtă.

– Tare mult mi-am dorit să vă cunosc, am continuat eu, Ruby e o fetiţă minunată.

David veni lângă mine, la uşă, dar zâmbetele noastre prietenoase rămaseră fără răspuns.

– Ai furat locul copilei mele, şuieră ea.

– Ce spuneţi?

– I-ai luat locul. Ruby mi-a spus că a stat lângă tine la examenul de admitere, când te-ai dat drept fiică-ta.

Am observat că tremura în timp ce spunea asta.

– Ia staţi puţin, interveni David.

– Nu-i de mirare că fiică-ta a luat bursă. Pentru că tu i-ai furat-o fiică-mii, copiind răspunsurile ei.

Abia în clipa aceea am zărit-o pe Ruby, care aştepta îngrozită pe trotuar, încercând zadarnic să se facă nevăzută în spatele unui felinar stradal.

– Asta e o acuzaţie absurdă, spuse David. Nimeni n-o să vă creadă.

– Punem pariu? zise ea. Bine. Mă duc direct la Colegiul Chelsea şi le spun toată povestea.

Secretul ca să fii un părinte bun
Cum să-i asiguri copilului tău cel mai bun start în viaţă
De Alice Chaplin – deţinuta cu numărul FG 489775
Editura Sunrise Books, preţ 6,99 lire

Copiii învaţă prin forţa exemplului şi cel mai bun start pe care i-l poţi oferi copilului tău este să fii trimis la închisoare pentru înşelăciune. Nimic nu se compară cu timpul de calitate pe care îl vei petrece alături de el citindu-i cu prilejul vizitelor lunare la Penitenciarul Holloway. Faptul că mama lui a fost găsită vinovată de deturnarea unor fonduri caritabile îi va insufla toate valorile şi principiile pe care ţi-ai dorit mereu să şi le însuşească. Un proces celebru, în care numele copilului să fie prezent pe toate posturile de televiziune şi în presă va face minuni pentru stima sa de sine, mai ales dacă, de pildă, o lume întreagă va afla că te-ai dat drept fiică-ta, în vârstă de unsprezece ani, deghizându-te într-o puştoaică respingătoare, plină de coşuri.

Un avantaj suplimentar ar fi, desigur, ca taică-său să fie şi el complice la infracţiune. Dacă va fi şi el privat de libertate, copiii voştri s-ar putea să aibă norocul de a fi daţi în grija serviciilor de asistenţă socială – cu alte cuvinte, vor beneficia de mediul stabil şi iubitor cel mai prielnic dezvoltării unor copii cu mult potenţial!

11

– Hai odată, hai odată! strigă David pe parcursul celor câteva secunde interminabile cât dură ca poarta electrică de la intrare să se deschidă.

Soţul meu era la volan şi stătea ca pe ghimpi. Ambală motorul şi, de îndată ce deschiderea porţii fu suficient de largă, demară în trombă, împroşcând cu pietriş în uşa casei.

– Trebuie să ajungem înaintea ei.

– Şi ce-o să le spunem? În sinea mea încă mai speram să existe o altă soluţie, care să nu mă silească să mă aventurez drept în bârlogul ursului, adică în biroul directoarei. Mă bântuia o imagine de coşmar, în care mă vedeam stând în picioare în faţa directoarei, cu ochii-n pământ, într-o muţenie desăvârşită, în timp ce ea mă soma să-mi justific fapta.

– O să spunem că bate câmpii, bineînţeles. Adică o să-i explicăm că există părinţi atât de obsedaţi de şcoala asta, încât sunt gata să recurgă la asemenea acuzaţii scandaloase; iată până unde pot să ajungă cu maşinaţiunile şi născocelile lor.

Motorul maşinii gemu înfundat când David acceleră la maximum pe şoseaua lungă şi dreaptă. O mămică ce împingea un cărucior şi care era pe punctul de a traversa fu silită să se retragă rapid lângă bordura trotuarului, împroşcându-ne cu ocări.

David avea dreptate. Dacă ajungeam primii la Colegiul Chelsea, puteam s-o punem la curent pe directoare că este o mamă disperată care umblă din uşă-n uşă, făcând acuzaţii absurde; aveam să-i spunem cât de deranjant este pentru noi

lucrul acesta – pentru noi, care, animaţi de cele mai bune intenţii, a, venit s-o avertizăm, de dragul reputaţiei şcolii. Astfel, când mama lui Ruby avea să ajungă aici, directoarea avea s-o trateze cu scepticism, poate chiar cu ostilitate. M-am gândit că ar fi mai bine să-l las pe David să rezolve treaba şi eu să-l aştept în maşină.

– Şi ce-i cu prostia asta, cum că tu ai copiat răspunsurile de la Ruby? E clar, femeia asta nu-i în toate minţile! spuse el, cotind cu viteză pe o străduţă lăturalnică.

– Ăăă, nu, de fapt... chiar am copiat câteva răspunsuri de la Ruby.

– CEEE? Se întoarse cu faţa spre mine. O maşină claxonă strident şi David învârti brusc de volan, ca s-o evite.

– Doar câteva. La matematică, la întrebările mai dificile...

– Dar asta se cheamă înşelăciune... spuse el de parcă fusese încălcată o barieră morală prin deghizarea mea într-o puştoaică.

Intrarăm, în sfârşit, pe strada principală.

– Slavă Domnului! exclamă el, văzând că traficul curge fără probleme. În cinci minute ajungem.

– Eu tot zic că ar fi trebuit să sunăm mai întâi...

– Nu, poate că directoarea e în vreo şedinţă şi atunci ne-ar programa peste o săptămână, răstimp în care mama lui Ruby ar apuca să ne facă-n fel şi chip. Să spună la toată lumea că *tu* ai copiat de la fiică-sa!

– Vai de mine, uite-o! În faţa noastră se zărea silueta impunătoare a mamei lui Ruby, care aştepta în staţia de autobuz, cu Ruby alături. Dintr-odată am simţit că o să-mi fie tare greu să mint.

Urma să trecem exact pe lângă ele şi, când am ajuns în dreptul lor, mi-am acoperit faţa cu mâna, însă mama lui Ruby nu era atentă la maşinile de pe stradă. Părea la fel de supărată ca mai devreme, însă de data aceasta mă cuprinse un sentiment de milă amestecată cu vinovăţie, văzându-le cum stăteau acolo, neajutorate. Mi-am zis că n-are rost să-i cer lui David să oprească şi să le ducem noi cu maşina, ca data trecută. Acum

era vorba de două mame aflate într-o cursă disperată – o cursă în care ea era silită să apeleze la mijloacele de transport în comun. Neputinţa ei n-ar fi fost mai evidentă nici dacă ar fi fost legată cu lanţuri de stâlpul semaforului. Frontul de luptă arăta în felul următor: un SUV cu tracţiune integrală contra unui autobuz supraetajat. Resursele particulare contra resurselor publice, viitorul contra trecutului. Evident, nu putea fi vorba de o competiţie în adevăratul sens al cuvântului.

Obiectiv vorbind, ştiam că ea are dreptate şi nu eu. Socoteam însă că argumentele mele sunt mai presus de orice considerente morale sau sociale: eram o mamă dispusă să facă tot ceea ce este nevoie pentru binele copiilor ei, iar ăsta era un atu mai valoros decât toate celelalte cărţi de pe masa de joc. Cu toate astea, după ce am trecut de ele, am simţit că tremur din tot corpul. Aveam senzaţia că înăuntrul meu se petrece un cutremur devastator. Se ciocneau două lumi: universul meu obişnuit, în care nu făcusem altceva decât s-o ajut pe fiica mea să îşi ia examenul de admitere şi mai apoi mă arătasem îndeajuns de omenoasă încât să-l ajut şi pe un alt copil. Pe de altă parte, m-am trezit brusc că un alt univers, necunoscut mie până acum, îmi invada conştiinţa: realizam că fapta mea îl privase pe un copil sărman de şansa la o educaţie de calitate, plus că-mi mînţisem şi-mi înşelasem propria fiică. Acum totul avea să se năruiască, iar eu aveam să fiu expusă dispreţului public.

– Mai repede, haide odată! l-am îndemnat pe David, care se căznea să depăşească un camion. Bagă-te pe banda cealaltă...

– Rahat! rosti David, aruncând o privire în oglinda retrovizoare. Le-a venit autobuzul... M-am întors şi am văzut autobuzul 137, singurul care mergea până la Colegiul Chelsea. Aveam încă un avantaj de mai bine de o sută de metri faţă de ele când Ruby şi mama ei se urcară în mijlocul de transport în comun.

– Dar autobuzul o să oprească întruna în staţii. Fără îndoială că o să ajungem cu mult timp înaintea lor, am zis eu. Nu-mi vine să cred că a fost atât de fraieră să vină la noi înainte să meargă la şcoală... am adăugat eu.

– Păi, a acționat sub impuls emoțional, fără să stea pe gânduri, nu crezi? Tipic feminin. Ce dracu' face idiotu' ăsta? răcni dintr-odată soțul meu, când camionul din fața noastră încetini, deși pe banda din stânga se circula normal. Aha, abia acum și-a amintit să semnalizeze dreapta... Ce tâmpit! urlă el.

Din fericire, David cunoștea codul secret folosit de șoferi în astfel de situații, cod menit să transmită următorul mesaj: „Vehiculul din spate îți cere să te dai la o parte din calea sa cât mai rapid cu putință". Codul cu pricina consta în apăsarea claxonului preț de câteva zeci de secunde.

– Nu te poți strecura în fața lui?

– Nu-i loc...

Mașinile continuau să treacă pe lângă noi în viteză; autobuzul era tot mai aproape. În clipa aceea l-am văzut pe șoferul camionului coborând din cabină și venind spre noi amenințător.

– Ai vreo problemă, amice? spuse el pe un ton agresiv. Ai chef de scandal sau ce?

După ce reflectă o secundă, David decise să refuze oferta, cu toate că suna tentant. Avea el o regulă pe care o respecta cu sfințenie: să nu se ia niciodată la harță cu indivizi tatuați pe gât cu o pânză de păianjen. Dădu rapid cu spatele și, în sfârșit, reuși să intre pe banda cealaltă, însă abia după ce autobuzul trecu de noi, lăsând în urmă o dâră de fum.

Pe trotuar, în fața noastră, am zărit un băiețel mergând alături de mama sa și mă cuprinse disperarea când am observat că se apropiau de o zebră cu buton pietonal. Nu există copil care să treacă pe lângă un buton fără să-l apese; într-adevăr, de îndată ce puștiul ajunse lângă semafor, degețelul său arătător se întinse fără ezitare spre butonul de activare a accesului pietonal. Nici măcar nu-și întoarse privirea către Land Roverul Discovery care frână cu putere, scrâșnind din roți, în timp ce șoferul respectiv și însoțitoarea sa izbucniră într-o avalanșă de obscenități. David bătea nerăbdător cu degetele pe volan: zece secunde, douăzeci de secunde – lumina roșie refuza să se schimbe, deși complet lipsită de noimă. Aruncă o privire de jur împrejur, ca

să se asigure că nu-i nicio maşină de poliţie prin apropiere şi porni, pur şi simplu, pe roşu, îndemnându-l şi pe şoferul din spate, mai vârstnic, să se ia după el; acesta se uită descumpănit în jur şi se opri din nou, şovăind.

Autobuzul doamnei Osafo se afla acum cu o sută de metri în faţa noastră. Parcă pentru a ne face-n ciudă, opri în staţie ca să mai ia câţiva pasageri, după care şoferul îi mulţumi, politicos, imbecilului de la volanul unui camion care îi făcu semn să intre în faţa lui. Era atât de egoist. Pe spatele camionului era lipit un abţibild cu următoarea inscripţie: „Cum vă place felul în care conduc?", urmată de un număr de telefon gratuit de la o vreo agenţie de siguranţa circulaţiei, la care trebuia, probabil, să suni în timp ce goneai cu viteză pe şosea. Îmi venea să sun la numărul respectiv şi să le aduc la cunoştinţă: „Şoferul acestui camion este total nesăbuit. Tocmai a oprit ca să lase un autobuz să plece din staţie".

De-aici şoseaua se lărgea, având două benzi. Banda de lângă axul drumului era înţesată de autoturisme, ce înaintau bară la bară. Banda de la margine, în schimb, cea destinată autobuzelor, era complet goală, cu excepţia autobuzului în care se aflau Ruby şi mama ei şi care se îndrepta spre Chelsea. Cei de la Grand Prix Monaco nu aveau de-a face cu astfel de probleme. „Şi iată-l pe Schumacher cu Ferrari-ul său, o, dar din păcate este ora de vârf în trafic, aşa că n-are voie să intre pe banda autobuzelor între orele 7 a.m. şi 9 p.m., prin urmare e depăşit de o mână de pensionari care se întorc de la cumpărături, la bordul unui autobuz supraetajat... "

În timp ce Transportul Public câştiga tot mai mult avans, Transportul Privat părea să stea pe loc.

– Intră pe banda de autobuze, intră pe banda de autobuze... strigă David la şoferul maşinii din faţa noastră. Transportul Public zbură pe verde la semafor; Transportul Privat, în schimb, îşi tură motorul, în speranţa că asta le va ambiţiona şi pe celelalte autoturisme să meargă mai repede. Banda pustie din stânga

noastră părea un bulevard de lux, destinat exclusiv unor categorii privilegiate de participanți la trafic, dar în loc să încalce linia albă care ne separa de acea porțiune liberă a șoselei, retardatul din fața noastră se mulțumea să înainteze cu viteza melcului, în puhoiul de autoturisme ce se înșiruiau până hăt, departe.

În cele din urmă, David se urcă pe trotuar și reuși să se strecoare pe lângă mașina din fața noastră, intrând pe banda destinată autobuzelor, unde putea, în sfârșit, să accelereze, fără să mai stea împotmolit în traficul amorțit de pe banda din dreapta. Cum autobuzul mai avea cel puțin șase stații până în strada Sloane, în curând aveam să trecem din nou în fruntea cursei și să ajungem primii la Colegiul Chelsea – nimic nu ne mai putea opri de-acum. Însă în momentul acela un polițist de la circulație apăru din senin pe banda de autobuze și ne făcu semn să tragem pe margine. Gestul său nu lăsa loc la interpretări. Chiar dacă, preț de-o clipă, lui David i-a trecut prin cap să dea cu mașina peste el și chiar dacă, e drept, noi doi încălcaserăm deja limitele acceptate ale moralității, totuși se pare că până la urmă a ajuns la concluzia că asta ar fi prea de tot.

Am ajuns la Colegiul Chelsea cu vreo douăzeci de minute mai târziu.

– Nu uita, trebuie să rămânem calmi și stăpâni pe sine... mormăi David în clipa în care intrarăm val vârtej în clădire. Dacă ea e supărată și isterică, asta o să ne pună pe noi într-o lumină avantajoasă...

– Am impresia că te-ai gândit la toate – ești sigur că n-ar fi mai bine să stai doar tu de vorbă cu ea, în timp ce eu aștept în mașină?

Se dovedi că doamna Osafo și fiica ei fuseseră primite în biroul directoarei cu doar câteva minute mai devreme. Secretara ne interzise categoric să intrăm și noi, dar David insistă că eram acolo tocmai pentru a lămuri o chestiune care se discuta în biroul directoarei chiar în acel moment. Într-un final, secretara intră la directoare și, după câteva șușoteli dincolo de ușă, doamna Reynolds ieși din birou, cu un zâmbet larg și cu mâna

întinsă spre noi. Dacă n-am fi fost în toiul verii, cred că toată şcoala ar fi dogorit de la faţa mea, roşie ca focul.

– Doamnă şi domnule Chaplin, cât mă bucur să vă revăd... rosti ea încântată, deşi nu-l mai văzuse niciodată pe David. Se pare că un alt părinte face o acuzaţie destul de gravă cu privire la examenul de admitere al fiicei dumneavoastră. Dacă aveţi un pic de răbdare, am să încerc să termin cât mai repede cu doamna în cauză şi apoi putem să stăm puţin de vorbă, ce ziceţi?

Spusele ei îmi păreau de rău augur. David îmi aruncă o privire, apoi izbucni:

– Ei bine, dacă se fac acuzaţii nefondate la adresa noastră, cred că avem tot dreptul să le auzim cu urechile noastre.

– Păi, doamna Osafo a venit însoţită de fiica dânsei. N-aş vrea ca fetiţa să asiste la vreo scenă neplăcută.

Auzind-o, am întrezărit o posibilitate.

– N-ar fi mai bine să intre doar soţul meu, iar eu să aştept în maşină...

– Cu toate că, reluă doamna Reynolds, doamna Osafo pare destul de calmă şi am constatat că de obicei animozitatea dispare atunci când oamenii stau de vorbă faţă-n faţă...

Aşa se face că uşa fu deschisă larg şi am fost invitaţi înăuntru. Am tras adânc aer în piept şi am păşit în încăpere. Martorii acuzării erau aşezaţi la unul din capetele biroului. Doamna Osafo avea o figură impasibilă; cât despre Ruby, ea părea şi mai stânjenită decât mine.

– Bună, Ruby, am spus eu, pe un ton cât mai detaşat cu putinţă.

– Bună, răspunse ea, fără zâmbetul ei obişnuit.

Alături de doamna Reynolds şedea „grefierul" instanţei de judecată, domnul Worrall, adjunctul timid pe care l-am recunoscut de la prima noastră vizită. Acesta ne făcu semn să luăm loc – asta abia după ce superioara sa ierarhică ne invită să ne aşezăm. În cele din urmă doamna Justiţia Reynolds se aşeză şi ea, trăgând adânc aer în piept, ca pentru a se pregăti de audierea unui caz dificil. Ce-avea să se întâmple cu mine dacă eram

găsită vinovată în această sală de judecată improvizată? Oare doamna Reynolds avea să-şi pună pe cap o tocă neagră înainte de pronunţarea sentinţei? Oare ziarele de scandal aveau să mă numească cea mai diabolică femeie din Marea Britanie? La ieşire avea să mă aştepte o gloată de grăsani, care aveau să mă scuipe în timp ce aveam să fiu îmbrâncită în maşina poliţiei, cu o haină pe cap?

– Buuun... înţeleg că doamna Osafo v-a comunicat deja natura acuzaţiilor sale...

– Aşa este, recunoscu David.

– Aşa este, am confirmat eu.

Se lăsă o linişte stânjenitoare. O sirenă de poliţie se tânguia undeva în depărtare. David îşi drese glasul. Nimeni nu ştia cum să înceapă discuţia.

– Ce-ar fi să bem cu toţii o cană de ceai? ciripi dintr-odată domnul Worrall pe un ton vioi, ridicându-se de pe scaun. Doriţi ceai, doamnă Chaplin?

– Ăăă, eu nu, mulţumesc.

– Ceai sau cafea, domnule Chaplin?

– Nimic, mulţumesc.

– Doamnă Osafo, cum vă place ceaiul?

– Cu lapte şi două cubuleţe de zahăr...

– Cu lapte şi două cubuleţe de zahăr – într-o clipă.

– Dar acum nu doresc ceai, mulţumesc.

– O... îngăimă el şi se aşeză la loc. Ruby, presupun că nici tu nu vrei ceai, aşa-i?

– Ba da, vă rog... zise Ruby şi, în inima mea, m-am simţit oarecum mândră de ea, pentru că îl silea pe adjunct să se ridice din nou şi să prepare ceaiul pentru o fetiţă de unsprezece ani.

Am observat că doamna Reynolds îşi presa tâmplele cu degetele, încercând să ignore gălăgia produsă de ceainicul aşezat lângă chiuvetă, în colţul camerei.

– Aşadar, sunteţi la curent cu acuzaţiile formulate de doamna Osafo şi de fiica dânsei, aici de faţă şi, din cele afirmate afară, pe hol, presupun că le negaţi în totalitate.

David s-a comportat magnific şi, în acelaşi timp, extrem de abil. În loc să se arate ofensat şi indignat, făcu pe asistentul social plin de răbdare şi înţelegere: nu era neapărat furios, ci mai degrabă îngrijorat.

– Uitaţi cum stă treaba, suntem şi noi conştienţi, ca oricare alţi părinţi, de stresul teribil pe care îl provoacă toate aceste teste şi examene copiilor noştri. În decursul ultimelor câteva luni am ajuns s-o cunoaştem pe Ruby destul de bine şi cred că i-a fost tare greu s-o vadă pe Molly, care oricum are parte de atâtea avantaje, primind o bursă din partea Colegiului Chelsea. Nu vreau să spun că Ruby minte în mod deliberat. Mai degrabă cred că este, pentru ea, o modalitate de a face faţă dezamăgirii – să trăiască cu senzaţia că locul i se cuvenea ei, de fapt. E un sindrom des întâlnit...

Doamnei Reynolds explicaţia i se păru cât se poate de plauzibilă; dădea uşurel din cap, în semn de încuviinţare, în timp ce David îşi pleda cauza, însă expresia i se schimbă vizibil în clipa când interveni mama lui Ruby.

– Eu o cunosc pe fiică-mea şi ştiu că nu minte niciodată.

– Doamnă Osafo, cred că tocmai asta vrea să spună şi domnul Chaplin: pentru Ruby nu e o minciună. În mintea ei, chiar aşa s-au întâmplat lucrurile, pentru că e mult mai uşor să apeleze la o astfel de explicaţie, decât să accepte realitatea, şi anume...

– Îmi cer scuze... o întrerupse domnul Worrall din cealaltă parte a încăperii. Ruby, se pare că nu avem decât Earl Grey, îţi place?

Doamna Reynolds îşi ciupi vârful nasului, lăsând impresia că o cuprinsese brusc o migrenă insuportabilă.

– Ce-i acela Earl Grey? întrebă Ruby.

– E la fel ca ceaiul obişnuit, doar că are aromă de bergamotă[1].

– Ce înseamnă bergamotă?

– Este un fel de aromă care se pune în... ăăă... în ceaiul Earl Grey; e foarte bun la gust...

[1] Varietate de pară (n.tr.)

– Bine.

– ŞI ANUME... reluă doamna Reynolds, accentuând fiecare silabă, şi anume, hmmm, îmi cer scuze, mi-am pierdut complet şirul gândurilor...

– Eu îmi cunosc fiica şi ştiu că n-ar inventa una ca asta. Ruby, spune-i doamnei ce mi-ai spus mie...

Ruby se uită la mine stingherită, apoi îşi plecă privirea-n pământ şi începu să vorbească încet:

– În timpul examenului am stat lângă doamna Chaplin, doar că nu arăta ca acum. Era îmbrăcată în haine de copil, avea ochelari şi coşuri pe faţă.

– Dar ai spus că eşti sigură că ea era, da? o stimulă maică-sa.

– Ia staţi puţin, de ce-i sugeraţi ce să zică? obiectă David.

– Era ea, cu siguranţă, confirmă Ruby fără să-şi ridice ochii spre mine.

Siguranţa cu care vorbea Ruby părea să confere un plus de credibilitate poveştii ei. David se văzu silit să adopte o altă strategie, prea fragilă ca să reziste unui atac mai îndelungat.

– Ei bine, ce pot eu să vă spun este că fiica noastră îşi aminteşte perfect unde a stat la examen; eu, unul, îmi aduc aminte că am adus-o şi am luat-o după încheierea examenului, prin urmare va fi cuvântul lui Ruby împotriva cuvântului nostru, al tuturor... Dacă e nevoie, mă duc şi o scot pe Molly de la ore, ca s-o întrebaţi cum a fost la examen, dacă doriţi...

Doamna Reynolds reflectă la propunerea sa preţ de câteva secunde îngrozitoare.

– Nu, nu cred că e nevoie să mergem atât de departe...

– Biscuiţi digestivi doreşti, Ruby?

– Nu, mulţumesc.

– Ruby, mai cunoşti vreun copil care a primit bursă? o chestionă David.

– Ce vreţi să spuneţi?

– În afară de Molly, mai ştii pe cineva care să fi fost admis la Colegiul Chelsea – colegi de-ai tăi de şcoală, de pildă, prieteni sau vecini?

– Ăăă, nu.

– Nu ţi se pare cam ciudat că tocmai cea la adresa căreia formulezi aceste acuzaţii este singura persoană care a fost admisă la Chelsea, din câte cunoşti tu?

Se făcu tăcere pentru câteva clipe. Doamna Reynolds părea impresionată de noul unghi de abordare.

– Ce importanţă are asta? sări doamna Osafo. Ca să vă recunoască, trebuia să vă ştie, nu-i aşa? I-aţi furat locul la şcoală şi îl vrem înapoi.

Directoarea interveni numaidecât, ca să prevină încingerea spiritelor.

– Ei bine, doamnă Osafo, trebuie să vă atrag atenţia că aceasta este o acuzaţie extrem de gravă şi la multe şcoli nici măcar n-aţi fi fost invitată să vă spuneţi punctul de vedere...

– Dar nu dumneavoastră m-aţi invitat, am venit din proprie iniţiativă.

– Mă rog, ce vreau să spun este că trebuie respectată o anumită procedură...

– Îmi cer scuze, Ruby, vrei lapte şi zahăr la ceai? strigă domnul Worrall din colţul încăperii.

– Da, vă rog.

– Deci *şi* lapte, *şi* zahăr?

– Da, vă rog...

– Trebuie respectată o anumită procedură...

– Cât zahăr?

– Două cubuleţe, vă rog.

– Ce spuneam? se încruntă doamna Reynolds.

– Voi nici măcar n-aveţi nevoie de bursă. Aveţi deja o casă mare şi o maşină frumoasă – ce rost are să le dai bursă de studiu bogătaşilor?

– Vai de mine, ăsta e exact genul de discuţie îngrozitoare pe care speram să o putem evita. Acesta e cu totul alt subiect, doamnă Osafo; nu-i treaba şcolii să investigheze situaţia financiară a părinţilor elevilor noştri.

Asprimea din vocea doamnei Reynolds trăda faptul că se simțea tentată să treacă de partea noastră în această dispută. Eram la un pas de victorie.

Domnul Worrall puse cana cu ceai în fața lui Ruby, care îi mulțumi fără cuvinte. Se părea că asta e tot ce avea să obțină de la Colegiul Chelsea.

– Nu există niciun tip de bursă parțială care să-i fie acordată lui Ruby, pentru că a avut rezultate atât de bune? se interesă David plin de amabilitate, deși știa clar că nu există o astfel de posibilitate.

– Dar nu vrem o bursă parțială, vrem una integrală, se răsti mama lui Ruby.

– Sunt convinsă că toată lumea și-ar dori să scape de taxele școlare, doamnă Osafo... dar, la urma urmelor, realitatea este că Ruby a obținut un procentaj de nouăzeci și una la sută, în timp ce Molly a realizat punctajul maxim de sută la sută – pentru prima oară în istoria școlii noastre.

– Sută la sută! Niciun copil nu face sută la sută corect – nu vi se pare puțin dubios?

Această întrebare a acuzării ne lovi în plin. Pe moment, David păru buimăcit de lovitură, așa că m-am simțit datoare să intervin.

– Păi, Molly e o fată foarte deșteaptă... am punctat eu, cu mândrie. De exemplu, la un moment dat toată clasa ei a avut de scris o poezie intitulată „Mama mea", iar Molly a luat nota 10 cu felicitări! O am la mine în geantă, pot să vă demonstrez dacă vreți. Am scos din poșetă o hârtie mototolită și le-am arătat nota scrisă cu roșu, în josul paginii. „10 cu felicitări", vedeți, deci nu-i de mirare că s-a descurcat perfect la examen, nu?

– Ei bine, iată dovada de care aveam nevoie, nu-i așa? spuse doamna Reynolds.

Victorie! Gata, eram în siguranță de-acum.

– Eu așa aș zice. Zău așa, 10 cu felicitări? E cel mai bun rezultat cu putință... Și au pus-o să-și citească poezia cu voce tare, în fața clasei.

– Nu, eu mă refeream la faptul că avem aici o mostră din scrisul lui Molly, spuse directoarea pe un ton calm. Apăsă pe un buton al telefonului de pe birou şi-i zise secretarei: Meg, eşti amabilă să cauţi printre dosarele de la examen o anumită lucrare? A lui Molly Chaplin, una dintre viitoarele noastre bursiere. Mulţumesc.

– Molly Chaplin, am înţeles, v-o aduc imediat, se auzi un glas ca de robot din difuzor.

Pe moment n-am înţeles ce se întâmplă, dar intuind că nu-i a bună, i-am aruncat lui David o privire neliniştită. Acesta era livid. Nu-l mai văzusem atât de înspăimântat din ziua când îi dusesem în pod toate CD-urile sale preferate.

– Nu trebuie decât să comparăm scrisul de pe lucrarea de la examen cu cel de pe hârtia aceasta... explică directoarea cu vioiciune... şi astfel vom pune capăt acestei poveşti nefericite odată pentru totdeauna, nu-i aşa?

Îmi aduc aminte că am încercat să spun ceva, dar nu am reuşit să articulez niciun cuvânt. Un sunet înfundat îmi ieşi din gâtlej, în semn de încuviinţare entuziastă a propunerii respective, care însă semănă mai mult cu schelălăitul unui câine bătrân pe punctul de a aţipi.

– Pot să văd şi eu poezia? îmi ceru directoarea.

David căuta cu disperare un răspuns salvator, dar nu găsi nimic. Deschidea şi închidea gura fără să scoată vreun sunet, asemenea unui peşte ce tânjeşte după oxigen pe puntea unui pescador. Eu mă bâlbâiam şi dădeam din colţ în colţ, ţinând în palma încleştată hârtia acoperită cu un scris copilăresc, înzorzonat cu fel de fel de bucle şi ghirlande.

– Păi, eu... dar... vreau să spun... poezia a scris-o cu ceva vreme în urmă şi între timp şi-a schimbat scrisul, aşa e la toţi copiii, nu-i aşa?

– De fapt, să ştiţi că scrisul nu se schimbă foarte tare în timp, aţi fi surprinsă...

Directoarea întinse mâna spre mine, dar eu strângeam hârtia cu atâta putere, încât riscam s-o rupem în două.

– Chestia e... interveni David, că poezia are un caracter foarte personal, e despre dragostea unei fiice pentru mama ei şi, după părerea mea, ar trebui să-i respectăm lui Molly intimitatea.

– Da! m-am grăbit eu să-i dau dreptate, privindu-l cu recunoştinţă.

– Păi, parcă spuneaţi că a fost citită cu voce tare, în faţa clasei, replică directoarea, întinzând din nou mâna după bucata de hârtie.

Se lăsă tăcerea, iar ea continua să zâmbească, în timp ce eu stăteam neclintită, cu mâna încleştată pe hârtie. În momentul acela se deschise uşa şi secretara intră grăbită în birou.

– Am verificat toate dosarele de examen, dar lucrarea lui Molly Chaplin parcă a intrat în pământ.

O, *îţi mulţumesc*, Doamne! mi-am zis în sinea mea. Tocmai când aveam mai mare nevoie de un ajutor miraculos, iată-l venind direct din cer! Mi-am făgăduit atunci să nu mai pun niciodată la îndoială existenţa lui Dumnezeu Atotputernicul.

– O, îmi pare rău, Meg... spuse directoarea. Normal, doar toate lucrările premiate cu bursă le ţin la mine în birou.

Şi, spunând asta, deschise un sertar şi scoase din el un dosar. Acolo, chiar la suprafaţă, se afla lucrarea având numele lui Molly în capul paginii. Mda, ce să zic, mulţumesc frumos, Doamne, asta dacă există şi e evident că nu există...

Puse pe masă, în faţa ei, lucrarea scrisă de mine.

– Îmi pare rău că trebuie să recurgem la asta, dar este esenţial să tratăm cu mare atenţie astfel de reclamaţii. La urma urmelor, nu e vorba doar de un loc în şcoala noastră – sunt implicate sume mari, de mii de lire...

L-am privit neajutorată pe David şi, cum niciunul din noi n-avea o soluţie pentru această situaţie fără ieşire, i-am înmânat directoarei bucata de hârtie, cu un zâmbet forţat.

Doamna Reynolds aşează hârtia pe masă, alături de lucrarea de la examen. Ştiam că între cele două tipuri de scris nu există nici urmă de asemănare. Poate doar dacă Molly ar fi scris cu hieroglife, deşi, după faţa zâmbitoare ce juca rolul literei „o" din

titlul poeziei, nu era prea departe de alfabetul egiptean. Însă, judecând la rece, cele două scrisuri erau total diferite. Scrisul meu mărunt, înclinat şi ascuţit n-avea nimic în comun cu literele rotunde şi cârlionţate ale fiicei mele. Consoanele mele mici şi gârbovite n-aveau nicio legătură de rudenie cu vocalele ei durdulii, pline de vioiciune. În plus, şi cerneala era de culoare diferită, dar am considerat că ar fi de-a dreptul jalnic să invoc lucrul acesta.

– Ei bine... murmură doamna Reynolds, examinând cele două „documente" pe care le avea în faţă, în timp ce doamna Osafo se căznea, zadarnic, să arunce şi ea o privire. Am încercat să-mi fac curaj pentru ceea ce urma să spună; singura speranţă care-mi mai rămăsese era ca reacţia ei să fie mai degrabă una de dezamăgire decât de indignare. Da... păi mi se pare că scrisul seamănă destul de bine... zise ea, clipind rapid. Da, ţinând cont de faptul că textele au fost scrise cu stilouri diferite, în momente şi în circumstanţe diferite... continuă ea, străbătută parcă de un frison. Ăăă, da, se potrivesc aproape perfect.

– Să văd şi eu... zise doamna Osafo.

– Nu, nu voi permite să se tărăgăneze la nesfârşit această poveste şi, după cum a spus şi domnul Chaplin, e vorba de poezia unui copil pentru mama sa, care ar trebui să rămână confidenţială... Prin urmare, lucrurile s-au clarificat, excelent, mă declar satisfăcută de dovada prezentată. Îmi pare rău că a trebuit să trecem prin toată această discuţie oribilă, meschină...

– Deci asta e concluzia? O s-o credeţi pe ea? Poezia aia nu dovedeşte nimic – ar fi putut s-o scrie chiar ea.

– Nu-i vorba despre asta, doamnă Osafo. În ceea ce mă priveşte, pot afirma, cu toată modestia, că mă pricep la oameni. Acesta este unul dintre lucrurile care contribuie la păstrarea unor standarde înalte în şcoala noastră, de care suntem cu toţii atât de mândri.

În momentul acela Ruby scuipă cu zgomot prima înghiţitură de Earl Grey înapoi în ceaşca delicată.

– Câh! A rămas detergent de vase în cană! exclamă ea.

– Nu, ăsta e gustul ceaiului, îi explică, îndatoritor, domnul Worrall.

– Nu-mi place.

– Ei, nu-i nimic, lasă-l acolo, pe masă.

Doamna Reynolds își dădu ochii peste cap, exasperată de atâta vorbărie inutilă. Acum era iritată de-a binelea. Domnul Worrall se gândi că e momentul potrivit să le sară în ajutor celor două invitate de culoare.

– Ruby, bănuiesc că ai fost atât de dezamăgită că n-ai obținut bursă, încât nu-ți mai amintești clar ce s-a întâmplat în ziua examenului. Nu crezi că e posibil să-ți fi imaginat doar că ai văzut-o pe doamna Chaplin în sala de examen?

Ruby nu răspunse nimic. Directorul adjunct se aplecă peste biroul său, împreunându-și palmele puțin cam teatral.

– Ruby, punctajul tău de nouăzeci și unu la sută te înscrie pe lista de așteptare pentru o eventuală bursă în școala noastră. Dar dacă nu îți retragi această acuzație extrem de gravă, doamna Reynolds nu va putea să îți ofere un loc, în caz că se ivește o oportunitate în acest sens. Înțelegi ce spun?

– Da.

Doamna Reynolds se uită la adjunctul său cu sprâncenele ridicate, vrând să-i dea de înțeles că bate câmpii.

– Deci o să-ți mai explic o dată. Crezi că există posibilitatea să te fi înșelat? S-o fi văzut, de fapt, pe fiica doamnei Chaplin, care probabil că seamănă bine cu mama ei? Pe ea ai văzut-o, nu-i așa, Ruby?

Ruby se uită, pe rând, la mine și la mama sa, apoi scuturâ din cap.

– Nu. Era doamna Chaplin... spuse ea cu voce joasă.

Ruby tocmai dăduse cu piciorul ultimei ei șanse. Tot ce ar fi trebuit să facă era să închidă ochii la minciuna frumos ambalată ce li se vâra pe gât și care le-ar fi permis tuturor celor implicați să-și salveze măcar o fărâmă de demnitate; în loc de asta, ea se ridică deasupra situației și optă pentru varianta dificilă, aceea de a proceda corect. Vă mărturisesc că alegerea ei

mă emoţionă până la lacrimi, mai ales când am văzut că şi ei i se umezesc ochii, din cauza frustrării şi a imensei nedreptăţi la care era supusă.

– Nimeni nu mă crede, dar ăsta e adevărul... şopti ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Mama sa i le şterse şi decise să arunce în joc ultima carte pe care o mai avea.

– Dacă noi eram albe şi ea era neagră, m-aţi fi crezut pe mine, nu pe ea, spuse doamna Osafo, ridicându-se să plece.

– Pardon? clipi doamna Reynolds pe deasupra ramei ochelarilor.

– Dacă noi eram albe şi vă spuneam că o familie de negri a trişat la examen, le-aţi fi dat crezare albilor, nu celor de culoare.

Doamna Reynolds scutură din cap cu tristeţe.

– Sunt dezamăgită să aud că ne acuzaţi de rasism, doamnă Osafo, deşi nu pot spune că sunt surprinsă. Adevărul este că la noi în şcoală învaţă mai mulţi copii de culoare, inclusiv fiul ambasadorului Nigeriei, pentru care am mers până-ntr-acolo încât am instalat coşuri de baschet; cred că asta e o dovadă suficientă că nu suntem rasişti, sunteţi de acord cu mine, doamnă Chaplin?

Ruby se uita ţintă la mine. O făcusem mincinoasă. Din ochii ei umezi de lacrimi dispăruse expresia aceea optimistă care o caracteriza, ca şi când dintr-odată ar fi întrezărit viitorul sumbru ce se aşternea înaintea ei. Îşi suflă nasul într-un şerveţel mototolit şi-mi aruncă o privire care-mi spunea: ştiu că tu ştii că eu ştiu.

– Adevărul e că nu mă simt prea bine, am zis eu, spărgând tăcerea.

– Nu doriţi o cană de ceai Earl Grey? îmi propuse adjunctul.

– Mamă, oricum nu mai vreau să vin la şcoala asta... şopti Ruby. Vreau să merg la Battersea.

– Bine, draga mea, hai să plecăm. Aici oricum nu obţinem nimic.

Ruby se ridică şi o urmă pe mama ei, care ieşi din birou, trântind uşa în urma sa. Doamna Reynolds părea mai decepţionată ca niciodată.

– Nu e genul de familie care să se încadreze în tiparele colegiului nostru... repetă domnul Worrall.

– Ne vedem în septembrie, doamnă și domnule Chaplin... sper că o să participați la ședința dedicată nou-veniților. Mai am să vă spun un singur lucru: aici, la Colegiul Chelsea, discreția este unul dintre principiile noastre de bază, cu care ne mândrim și sunt sigură că îl veți adopta și dumneavoastră. O, să nu uitați poezia fiicei dumneavoastră. E uimitor cât de mult li se modifică scrisul copiilor! – și râse complice.

Eu însă nu eram în stare să-i împărtășesc bucuria. Obținusem premiul mult râvnit, dar acum aveam un gust amar. Eram agitată, dezgustată și dezorientată deopotrivă. Atunci sună clopoțelul și dintr-odată am simțit nevoia să ies de-acolo cât mai rapid cu putință.

Copiii spun lucruri trăsnite!

O colecţie amuzantă de citate delicioase extrase din viaţa cotidiană a copiilor de la şcoala elementară Spencer House.

Compilaţie realizată de Alice Chaplin

preţ 6,99 lire (sau pur şi simplu nepreţuită, Dumnezeu să-i binecuvânteze!)

„Cum adică aveţi doar o casă? Şi unde locuiţi în weekend?"
Bronwyn, 9 ani

„Mami, proasta aia de cameristă mi-a băgat abonamentul la ski în maşina de spălat."
Julian, 9 ani

„Molly nici măcar nu ştie care e deosebirea dintre roib şi murg!!!"
Jemima, 11 ani

„Eu sunt mai bună decât Kirsty şi Molly la TOATE."
Bronwyn, 10 ani

„Mulţumesc, eu nu doresc cartofi. Ţin dieta Atkins."
Druscilla, 10 ani

„Mami, de ce bona nu poate să vină lângă noi în avion?"
Charles, 7 ani

„Mami, Alice mi-a spus că sunt o pacoste precoce."
Bronwyn, 11 ani

12

În sfârșit, venise luna septembrie. Prima zi de școală. Luaserăm o hotărâre definitivă în privința școlii la care urma să meargă Molly – oricare ar fi fost rezervele noastre, trebuia să facem ce-i mai bine pentru ea. Fiica noastră avea nevoie de un mediu sigur și fericit, care să-i distragă atenția de la părinții ei cei obsedați de educație, aflați într-o permanentă frământare și neliniște. Trebuia să alegem o școală care să o transforme într-un adult competent, cu multiple calificări, așa încât într-o bună zi să-și poată permite să mă interneze într-un azil de bătrâni aproape decent.

Traficul dimineții, având în vedere că era prima zi de școală, părea mai puțin aglomerat ca în alți ani. Șoferii bronzați emanau un aer radios, reminiscență a zilelor splendide de vară și a voiajelor făcute pe continent în timpul vacanței. Un vânt tăios șuiera printre trunchiurile robuste, pline de pete, ale platanilor, ridicând în văzduh pungile de plastic și smulgând din copaci ramurile mai fragile, cu frunze încă prea verzi ca să cadă. Pe măsură ce mă apropiam de școală vedeam tot mai mulți copii, însoțiți de părinți, îndreptându-se în aceeași direcție. Mamele își țineau strâns de mână odoarele – probabil era ultima oară când li se permitea asta. În cele din urmă am ajuns și mi-am parcat SUV-ul dincoace de porțile Colegiului Chelsea. Zeci de vehicule curgeau din toate părțile, aducând copii cu chipuri proaspete, îmbrăcați în sacouri dungate, nou-nouțe, ce parcă le erau prea mari. Un băiețaș mai mărișor care sosise singur, cu taxiul, îi spuse șoferului, pe un ton nonșalant, că poate să păstreze restul. Am rămas pe loc o bucată

de vreme, urmărind scena cu pricina, după care mi-am întors capul și m-am uitat la bancheta goală din spate. Molly ar fi putut să fie și ea astăzi aici, printre toți copiii aceștia. Ar fi putut face parte din clubul acesta exclusivist, al privilegiaților și al răsfățaților sorții. Cu douăzeci de minute în urmă o lăsasem însă la școala Battersea. O sărutasem pe frunte, după care stătusem și mă uitasem după căpșorul acela cu păr strălucitor și parfumat ce se pierdea în mulțime. Apoi, plecând de-acolo, am aruncat o ultimă privire neliniștită peste umăr, prin luneta mașinii, unde era lipit biletul cu „De vânzare", dar Molly se făcuse nevăzută. Atunci venisem aici, ca să văd cu ochii mei la ce renunțaserăm. Să arunc o ultimă privire la universul bizar din care, în mod total nesăbuit, făcusem și eu parte în ultimii zece ani. Firește, o parte din mine încă se întreba dacă făcusem alegerea corectă. În dimineața aceea, mergând spre școala Battersea, am ajuns la un moment dat la Queen's Circus, unde ar fi trebuit să virez spre Chelsea Bridge.

– Mamă, mă întrebase Molly, de ce ne învârtim de-atâtea ori în sensul giratoriu? L-am înconjurat deja de patru ori...

David nu se lăsase convins decât cu mare greutate să facem o schimbare atât de radicală. „Vorbim despre Molly, despre fiica noastră!" exclamase el când începusem această discuție, noaptea târziu. „Nu despre o marionetă pe băț pe care o băgăm în școala publică, să vedem ce se-ntâmplă!" În curând însă mi-am dat seama de ce soțul meu era atât de îngrijorat. Din cauză că pur și simplu nu știa cum e mai bine. El, care știa mai multe lucruri decât oricine altcineva, când venea vorba de a decide ce-i mai bine pentru copiii noștri, se simțea neajutorat – *Ediția Specială a Obiectivelor celui de-al Treilea Reich* nu-i dădea nicio soluție în această privință. Era nevoit, așadar, să se bazeze pe instinctele mele. Asta fiindcă nici eu nu aveam alt argument decât sentimentul lăuntric și acceptarea intuitivă a faptului că trebuie să schimbăm macazul. „N-oi ști eu care e capitala Mongoliei", i-am spus atunci, „dar știu ce-i mai bine pentru copiii noștri". El nu a zis nimic câteva clipe, după care, neputând să se mai abțină, a murmurat: „Ulan Bator".

Mă simţisem atât de răscolită sufleteşte când fusesem în vizită la Battersea de parcă eram un copil înfiat, care în sfârşit îşi întâlneşte adevăraţii părinţi. Mă înfiorase ipocrizia doamnei Reynolds, directoarea Colegiului Chelsea. Îmi amintea de toată răutatea din mine, de partea întunecată a fiinţei mele. Asta m-a făcut să ajung la concluzia că şcoala Battersea este singura variantă demnă de luat în considerare. În orice caz, micuţa colibă pescărească de pe www.lundyproperties.com a fost cumpărată relativ repede de altcineva.

Desigur, continua să mă îngrijoreze vechea chestiune a raportului procentual dintre clasele sociale în şcolile de stat. Clasa muncitoare deţinea o majoritate covârşitoare. Poate că era bine ca şcoala gimnazială să-şi ajusteze programa de învăţământ în aşa fel încât să atragă mai mulţi părinţi din clasa de mijloc, cum eram noi – mi-am zis eu. Lecţiile de tâmplărie de la ora de atelier i-ar putea învăţa pe copii să mişune agitaţi în spatele profesorului şi să-i spună: „Am încercat să-l asamblăm singuri, dar instrucţiunile de pe ambalaj ne-au derutat... " La capitolul „mersul pe bicicletă", singura cerinţă ar fi aceea de a sta pe bicicleta de fitness timp de un sfert de oră, urmărind emisiunile de la televizor. La dineurile din cadrul serbărilor şcolare să se servească porţii minuscule de coadă de rechin la grătar cu sufleu de sparanghel, pe post de garnitură, iar persoanele însărcinate cu supravegherea mesei să discute despre preţurile din domeniul imobiliar şi dacă este sau nu cazul ca cineva să-şi ducă şi bona la ski. Acum însă Molly avea să facă parte dintr-o comunitate compusă din copii de toate felurile şi culorile, având religii diferite şi provenind din diverse pături sociale. Avea să-şi facă prieteni noi, care o să considere că e anormal să-i înghesui pe elevii străini pe care îi găzduieşti la tine acasă în portbagajul SUV-ului, alături de labradorul familiei. Avea să cunoască fete şi băieţi de religie musulmană şi avea să descopere că Islamul nu înseamnă război şi ură, ci e o religie paşnică, întemeiată pe credinţa că... mă rog, indiferent pe ce-o fi bazată. N-aş putea să spun cu precizie, pentru că nu cunosc personal niciun musulman. Avea să

învețe la o școală multiculturală – asemănătoare, din acest punct de vedere, cu coada permanentă de la oficiul poștal, doar că la școală n-o să vezi niciun adult pălmuindu-și copilul.

Dacă am fi reușit să depășim această barieră socială singuri, fără prietenii noștri cei mai buni, care să fi sărit împreună cu noi în barca asta, încă nu știu. Siguranța proaspăt încolțită în inima lui William a avut, fără îndoială, un rol decisiv în a-l convinge pe soțul meu să facă pasul acesta. Pentru un bărbat care altădată nu făcea decât să stea în penumbră și să emită, din când în când, câte-un comentariu sarcastic, William deveni dintr-odată surprinzător de comunicativ de câte ori venea vorba despre subiectul respectiv.

– Să crezi că poți dobândi o educație completă la o școală particulară e ca și cum ai crede că, mergând la hotelul Claridge din New Delhi, ai văzut lumea, spuse el ironic. Copilăria este vârsta la care trebuie să înveți că nu ești singurul om din univers, ci ești doar o verigă minusculă a societății. Mai întâi înveți lucrul acesta împărțind totul cu frații tăi, apoi cu prietenii și colegii de clasă; cea mai importantă lecție pe care o învață copilul în primii zece ani de viață este să-și înfrângă instinctul copilăresc de-a se pune pe sine însuși în centrul universului și de a lupta pentru supremație. Însă, din păcate, toți părinții ăștia plini de râvnă, cum eram și noi, dau o grămadă de bani ca să-și trimită odraslele la școli unde tocmai asta li se vârâ în cap: că sunt buricul pământului și că li se cuvine totul. Nici nu-i de mirare că puștii revin la apucăturile lacome și egoiste din pruncie. Eu vreau ca dragii mei copii să învețe că sunt *speciali,* dar nu că sunt *mai buni* decât alții.

– Foarte bine, William, am zis eu stând în prag, dar spune-mi, vrea Kirsty să vină cu noi în parc sau nu?

După ce atâta vreme ne căzniserăm s-o convingem pe Molly cât de fericită o să fie la Colegiul Chelsea, acum mai aveam la dispoziție foarte puțin timp să „întoarcem foaia" și s-o convingem tocmai de contrariul. Ne-am întrebat cum ar fi cel mai indicat să procedăm. Să-i strecurăm un bilețel în caietul cu teme de acasă? *Atențiune: eroare administrativă comisă de părinți. În loc*

de „Draga noastră, o să fii foarte fericită la Colegiul Chelsea" ar fi trebuit să-ţi spunem: „Draga noastră, o să fii mult mai fericită la Battersea decât la colegiul ăla stupid, nu eşti de acord cu noi?" Sau, poate, să angajăm un hipnotizator. „Vei uita tot ce ţi-au spus părinţii tăi despre şcoala cea nouă... Da, da, o preferi pe cealaltă... şi, dacă tot suntem aici, nu uita să schimbi apa din acvariu... " În cele din urmă am decis să-i spunem pur şi simplu adevărul. Şi anume că nu mai vrem s-o dăm la o şcoală cu standarde academice atât de înalte din acelaşi motiv pentru care n-o obligasem să înveţe bridge cu Ffion, să participe la clubul de lectură sau să facă toate acele activităţi extraşcolare care altădată îi mâncau tot timpul.

Eu şi David n-am mai păstrat legătura cu F-f-f-fion şi cu Ph-ph-philip, deşi Sarah şi William ne ţineau la curent în permanenţă cu noutăţile. Se pare că psihologul lui Ffion îi recomandase să-şi pună ştreangul de gât. Am văzut-o într-o dimineaţă, pe la şapte şi jumătate, pe când se pregătea să-şi ducă la şcoală copiii, care stăteau somnoroşi în maşină, cu feţişoarele palide lipite de geamul maşinii. Nu a dat niciun semn că m-ar fi observat. Singurul lucru enervant în toată povestea asta era faptul că ideea lor cu programul pe computer s-a bucurat de un succes răsunător atât în rândul părinţilor, cât şi al celibatarilor. Toată lumea părea înnebunită de obsesia întocmirii unui clasament personal, în care nu ştiu cum se face că întotdeauna utilizatorul sau progeniturile sale ieşeau pe primul loc. Ffion şi Philip dăduseră lovitura cu programul lor şi probabil că asta le confirmase, odată pentru totdeauna, că sunt mai grozavi decât toţi semenii lor, însă eu ştiam, bineînţeles, că eu fusesem aceea care îi spusese lui Ffion că nu poţi evalua un copil în funcţie de rezultatul la un singur examen – cu alte cuvinte, clasamentul cu pricina fusese ideea mea, în fond. Prin urmare, dacă ar fi fost să-mi întocmesc propriul clasament, eu m-aş fi situat cu mult deasupra lor.

În semn de încheiere oficială a acestei etape hipercompetitive din viaţa lui Molly, am ajutat-o să-şi facă ordine în cameră, aruncând la gunoi un sac plin cu cărţi de exerciţii, dosare cu proiecte, caiete cu teme de acasă şi fişe cu tabla înmulţirii. Am

citit despre un adolescent din Hackney care se lăsase de şcoală şi în noaptea următoare îi dăduse foc – un alt mod, plin de semnificaţie, de a termina cu şcoala. După ce i-am golit biroul, am trecut la cutiile din bucătărie, aruncând toate testele şi temele suplimentare făcute cu meditatorii particulari, în schimbul unor tarife exorbitante. Zeci şi sute de ore din viaţa ei zăceau acum irosite în coşul de gunoi – de fapt, fuseseră irosite cu mult timp în urmă. Acum râdeam la vederea cantităţii impresionante de maculatură, aşa cum râd împreună un gardian de la închisoare şi un fost deţinut, când se întâlnesc la o bere, după ispăşirea pedepsei. „Dacă Simon are paisprezece mere şi mănâncă douăsprezece, cu ce se alege?" am întrebat-o. „Cu o indigestie serioasă", răspunse ea, aducându-şi aminte de gluma pe care i-o spuneam mereu, în încercarea jalnică de a-i smulge un zâmbet în timpul orelor suplimentare de exerciţii la matematică.

– Ce-i asta? spuse Molly la un moment dat, scoţând nişte foi dintr-un plic.

– Or fi ceva teste, iubito... Vrei să păstrezi vreuna din broşurile astea sau să le arunc la gunoi?

– Nu, astea nu seamănă cu restul... „Examenul de admitere, Colegiul Chelsea"... citi ea, uimită.

Se pare că, în chip inexplicabil, David şi cu mine uitaserăm să aruncăm fişele pe care le completase Molly când i-am spus că dă examenul acasă.

– Îmi amintesc că am rezolvat testele astea. Cum de sunt aici? mă întrebă ea.

– Hmmm... probabil că ni le-au trimis înapoi, nu-mi mai amintesc, iubito. Hai, aruncă-le la gunoi, bine?

Însă când am încercat, nu prea delicat, să-i iau foile din mână, ea se împotrivi şi începu să le răsfoiască.

– Dar nici măcar n-au fost notate! Nu înţeleg, răspunsurile nu sunt bifate, nici tăiate, nimic...

– O, păi... e ciudat, dă-mi să văd şi eu...

În felul acesta am reuşit să pun mâna pe hârtiile cu pricina. Am aruncat o privire peste întrebările pe care ultima oară le

văzusem cu câteva luni în urmă, în ziua aceea fatidică şi am revăzut tot ce se întâmplase atunci, într-o fracţiune de secundă. Simţeam mirosul podelei proaspăt lustruite din sala de examen, precum şi transpiraţia care mi se prelingea de sub marginea şepcii de baseball. Mi se părea de-a dreptul îngrozitor faptul că eu şi David nici măcar nu fuseserăm curioşi să vedem cum s-a descurcat fiica noastră, ci ne mulţumiserăm să dosim undeva, într-un maldăr de hârtii, testul acela care ne pricinuise atâtea insomnii.

– O, acum îmi amintesc... am anunţat eu dintr-odată. A trebuit să le trimitem o copie xerox. Şi să păstrăm originalul, în caz că cei de la poştă rătăceau plicul cu copia sau altceva de genul ăsta... Zicând aceasta, am vârât foile în coşul de gunoi, dedesubtul teancului de hârtii de la suprafaţă.

Din pură curiozitate, i le-am lui David să le corecteze în aceeaşi seară. După douăzeci de minute, el apăru în bucătărie cu o expresie uluită pe faţă.

– N-o să-ţi vină să crezi... îmi spuse. Ar fi primit oricum bursă.

– Serios?

– Da.

– *Serios*?

– Nu.

– O, deci cum s-a descurcat?

– Nu prea bine. A greşit la toate împărţirile de fracţii...

După cină îmi căzură ochii pe fişele de examen aşezate pe bufet şi dintr-o dată îmi veni o idee ciudată.

– David, n-ai putea să ştergi toate răspunsurile lui Molly? Aş vrea să văd dacă le pot rezolva acum...

– Ce rost are? Molly e la şcoala la care ne-am dorit.

– Dar n-o fac pentru Molly şi nici pentru altcineva. Doar pentru mine.

Şi astfel, în liniştea amurgului, aşezată la mine în bucătărie, cu zgomotul monoton al maşinii de spălat vase răsunându-mi în urechi, m-am apucat de rezolvat testul de matematică de la Colegiul Chelsea. Acolo unde altădată nu vedeam decât o

îngrămădeală de cifre înşirate aiurea, acum constatam o ordine logică, de parcă erau nişte trepte pe care mă puteam căţăra pas cu pas. „0,7 x 0,9 = 0,63." Da, chiar dacă se înmulţesc, numerele devin tot mai mici; e perfect logic, dacă-ţi pui mintea la contribuţie. Adevărul este că, atunci când găseam soluţia corectă, aveam un sentiment de satisfacţie inexplicabil. Asta era cel mai ciudat – faptul că lucram cu plăcere. Era o senzaţie tare plăcută să constat că sunt capabilă să dau răspunsul corect la fiecare nouă întrebare. Numerele mă atacau din toate direcţiile, asemenea răufăcătorilor din jocurile lui Jamie de pe PlayStation, dar eu eram pregătită să răspund la atac: aveam un pistol-mitralieră Uzi, pe care îl ţineam cu amândouă mâinile, ştiam câteva mişcări de kung-fu şi în bocanc îmi îndesasem un cuţit, prin urmare eram gata să le împuşc, să le înjunghii sau să le aplic o lovitură mortală de îndată ce se apropiau de mine. Cum de nu reuşisem niciodată să-i fac pe copiii mei să vadă că matematica este la fel de palpitantă ca şi când ai patrula pe străzile din Bronx, exterminând toţi dezaxaţii înarmaţi care-ţi ies în cale? Ia de-aici, 270 – 280! Poţi să crăpi de ciudă, 12 x 12.000! Pac! Bum! Eşti mort, 7 x (7 + 13)! Mi-am dat seama că începusem să scot tot felul de sunete în timp ce scriam. Dar de-acum eram de neoprit. Îmi eliminasem toţi adversarii de pe primul nivel. „Felicitări Jucătorului numărul 1 – ai finalizat cu succes prima etapă. Acum trebuie să te lupţi cu nişte adversari şi mai periculoşi: fracţii transformate în procente!"

Îmi trebuiseră mai multe lecţii, dar în cele din urmă reuşisem să-mi depăşesc blocajul mental legat de acest subiect. David încercase să-mi explice principiile de bază, dar lecţia se încheiase în chip dezastruos, când l-am acuzat că tuşeşte cu superioritate şi aroganţă. Ruby fusese cea care mă lămurise – deşi se presupunea că eu o instruiesc pe ea, şi nu invers. Ne distraserăm pe seama acestui lucru când venise să se joace cu Molly, în timpul vacanţei. Într-o sâmbătă dimineaţa ne-am întâlnit cu Ruby şi cu bunica ei pe strada principală, iar doamna Osafo fu la fel de prietenoasă ca întotdeauna, sporovăind şi râzând de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic între familiile noastre. A fost încântată

să afle că Molly avea să meargă şi ea la Battersea şi a primit cu bucurie propunere mea de-a o lăsa pe Ruby să vină la noi, la joacă. Ruby a fost la fel de politicoasă şi de plină de bun-simţ ca de obicei. Totuşi, către sfârşitul după-amiezii, ea şi Molly se jucau un joc cu pioni şi la un moment dat izbucni o ceartă între ele, căci nu mai ştiau exact cui îi venise rândul să dea cu zarul. Cu câteva luni în urmă Ruby ar fi acceptat tot ce spunea după Molly, dar între timp i se cam acrise de toanele fiică-mii.

– Ţine-ţi gura, Molly, eşti o trişoare! E rândul meu!

– Molly, Ruby e musafira ta. Las-o să dea ea, dacă nu căderi de acord, am intervenit eu.

– Dar nu-i corect, protestă fiica mea. De ce o crezi pe ea de fiecare dată?

– Pentru că n-am auzit-o niciodată să spună un lucru neadevărat... şi i-am zâmbit lui Ruby, care înţelese numaidecât la ce mă refeream şi-şi căscă ochii de uimire, după care îşi feri privirea, oarecum stânjenită. Şi poţi să-i spui mamei tale ce am spus, Ruby...

Iată că acum, la câteva luni după ce copiasem răspunsurile la matematică de la o fetiţă de unsprezece ani, eram în stare să rezolv testul de una singură. Am întors şi ultima foaie, zâmbind nostalgic. Înmulţirea şi împărţirea fracţiilor. Cât face o jumătate împărţită la altă jumătate? *Unu*. Un întreg. Aşa mă simţeam şi eu acum: întreagă. Completă. „Soţia lui David" este doar jumătate de persoană. „Mama lui Molly" e doar jumătate de persoană. Alice Chaplin, asta sunt eu, asta e persoana mea completă. „Nu se poate să n-o ştiţi pe Alice Chaplin: mignonă, cu ochii căprui, bună la matematică." Cât este 4 în sistemul binar? Păi, 100; acum pot răspunde fără să mă asigur mai întâi că toaleta e liberă. Acum sunt mândră de mine însămi, nu doar de copiii mei. Acum nu mă mai rezum la „bravo, Molly" sau la „nu-i aşa că Jamie e inteligent?", nu mai sunt doar o mamă care-şi încurajează copiii de pe marginea terenului de fotbal. Sunt eroina principală, aflată în mijlocul scenei: mi-am redobândit, în sfârşit, locul central pe afişul vieţii mele. „Cei care au copii mici să se asigure că şi-au pus propria mască de oxigen înainte de a-i ajuta

pe ceilalți... " Despre asta o fi vorba? Oare creierul meu tânjea după învățătură ca după oxigen – învățătura care să-mi dea puterea de a mă dedica celor trei copii ai mei? Făcusem asta ca să devin un om mai fericit sau o mamă mai bună ori era vorba de unul și același lucru? Toate aceste întrebări imposibile – acum am înțeles farmecul matematicii. Afli că x = 7 și cu asta, basta. Doar pentru Ffion x = 7, dar citește ca unul de 9 ani.

Molly deborda de entuziasm când am luat-o de la Battersea, la sfârșitul primei zile de școală. Ea și Kirsty ieșiră în fugă afară, pe terenul de joacă, unde tocmai sosise și William. În momentul acela am avut un sentiment de imensă recunoștință față de William, de parcă își trimisese fiica la școala asta numai de dragul lui Molly; în clipa în care a venit lângă noi, l-am îmbrățișat cu afecțiune. Eram atât de fericită că fiica mea era fericită și mă simțeam profund îndatorată față de el pentru că făcuse cu putință lucrul acesta. Îmi venea să-l sărut direct pe gură. De fapt, îmi venea să fac sex cu el chiar acolo, în curtea școlii, dar copiii sunt extrem de rușinoși la vârsta asta și, pentru Molly, s-o vadă pe maică-sa întreținând relații sexuale cu tatăl celei mai bune prietene a ei ar fi fost unul dintre fleacurile alea stupide care ar face-o să se simtă teribil de stânjenită.

Molly îmi turui vrute și nevrute: că primiseră fiecare o parolă de acces pe computer, că aveau profesori diferiți la fiecare materie, că avea să facă limba germană și matematică și teatru și informatică și engleză și tenis și științe sociale și biologie și matematică, iar mie nu-mi venea să cred că a spus de două ori matematică și am răsuflat ușurată că nu-și petrecuse toată ziua pictând cutii de iaurt. Pe lângă toate astea, învățase tot felul de informații utile de la elevii din clasele mai mari: cum să-ți lărgești nodul de la cravată sau cum să ștergi anumite litere de pe insignele prinse pe reverul sacoului așa încât să transformi mottoul școlii într-o înjurătură. Cele două fete venite de la școala particulară erau în aceeași clasă și eram conștientă că, în timp, aveau să învețe că e mai bine să păstreze tăcerea asupra mediului privilegiat din care proveneau, însă adolescenții țin

mult la imaginea lor, oriunde s-ar afla. Molly începu să se jeneze din pricina bunătăţilor pe care i le puneam în pachetelul cu mâncare – mare păcat, pentru că în mod normal se dădea în vânt după ouăle de prepeliţă. În schimb, era foarte fericită. Fiica mea era fericită la noua ei şcoală şi emana atâta mândrie şi bunăvoinţă faţă de întregul mapamond, încât am observat-o la un moment dat luându-i de mână pe cei doi fraţi ai ei în timp ce ne îndreptam către maşină, chiar dacă erau de faţă şi prietenele ei.

În ziua următoare l-am dus pe Alfie la noua lui şcoală – şcoala elementară din capătul străzii, unde fusese şi Ruby. David şi cu mine ne-am trezit dintr-o dată cu casa goală; pentru prima oară în viaţa noastră, toţi copiii erau la şcoală, iar noi doi eram singuri acasă. Am făcut cafea şi ne-am aşezat la masa din bucătărie, unul în faţa celuilalt.

– Ce-i asta? întrebă David, luând ziarul în care eu încercuisem un anunţ.

– O, nu ştiu, m-am gândit să cer mai multe detalii...

– O slujbă? E o idee groazvă. Dacă trebuie să dai examen, doar dă-mi de ştire şi-mi pun imediat o perucă şi o rochie şi-l dau în locul tău...

Şapte ore mai târziu Molly se întoarse singură de la şcoală; era o după-amiază frumoasă şi copiii îşi exprimară dorinţa de a da drumul la furtun în grădină. Bineînţeles, noi am fost de acord. „N-ar trebui să-şi ia pe ei costumele de baie?" mă întrebă David, la care eu am răspuns: „Ce mai contează?" Având pe ei doar chiloţeii de bumbac, copiii alergau, pe rând, pe sub jetul aspersorului folosit în mod normal la irigarea gazonului, chicotind încântaţi de câte ori treceau pe sub perdeaua de apă rece. Arătau atât de sănătoşi şi de fericiţi! Jamie, cu limbuţa atârnându-i în colţul gurii şi cu sprâncenele încruntate de câte ori se pregătea să-şi ia avânt pentru o nouă săritură, ţâşnea prin ploaia fină şi râdea în hohote când aluneca pe iarba udă, aterizând direct în fund.

– Iute, iute, vine apa! ţipa sora lui pe un ton isteric, intrând din plin în zidul de apă ca să-l ajute şi udându-se leoarcă până să-şi tragă fratele la loc uscat.

– E rândul lui Alfie! țipau amândoi, în timp ce Alfie o lua la fugă și rămânea nemișcat în mijlocul jetului, lăsându-se stropit din plin și râzând la vederea fraților săi mai mari, care păreau uimiți de curajul lui.

Pielea sa era atât de fină și de fără cusur, rozalie sub pâcla fină de apă rece. Dintr-odată m-am trezit sărind și eu în mijlocul stropilor de apă, în timp ce copiii aplaudau și ovaționau; am început să alerg dintr-o parte în alta, iar Molly puse mâna pe furtun și mă amenință că mă udă ciuciulete, moment în care David veni lângă mine și spuse:

– Dacă o uzi pe ea, va trebui să mă uzi și pe mine.... Atunci toți trei apucară furtunul și îndreptară jetul asupra noastră, chiuind încântați să ne vadă uzi leoarcă, tăvălindu-ne pe iarbă:

– Vă rugăm, vă implorăm în genunchi, nu ne mai udați... Rugămințile noastre nu făceau decât să-i atâțe și mai tare, așa că ne împroșcau direct în cap, savurând magnifica răsturnare de putere și stropindu-ne aproape sălbatic din cap până-n picioare, în timp ce noi continuam să-i implorăm să înceteze. De fapt, de la un moment dat, nu ne mai jucam, ci realmente îi imploram să înceteze – comutaseră pe presiune maximă și era de-a dreptul dureros – dar Alfie bătea din palme, în pragul isteriei și atunci ne-am stropit, pe rând, unul pe celălalt, până când eu i-am prins pe toți trei în brațe și le-am ținut trupșoarele alunecoase lipite de al meu:

– Vă rog să nu mai creșteți, scumpii și iubiții mei îngerași, vă rog să rămâneți așa încă o vreme...

E atât de scurtă bucata de timp cât copiii sunt dependenți de părinții lor. Atunci ai impresia că va dura o veșnicie, dar într-o clipită te trezești că s-a terminat; nici nu apuci să verifici dacă și-au încheiat bine nasturii de la jachetă și e gata, s-a dus. Într-o zi te afli în bucătărie și auzi soneria – e copilul tău, care s-a întors de la școală și zăbovește în pragul ușii, cu ghiozdanul doldora de manuale și cu mintea plină de un milion de gânduri, pe care tu nu le vei afla niciodată. Te uiți la fotografiile acelea înrămate de pe hol, cu ei când erau mici, îmbrăcați în hainele alese de tine, dându-se pe leagănul pe care tu trebuia să-i ajuți să se urce, râzând în

hohote când îi împingeai de la spate. Şi totul s-a terminat. Asta este, fiica ta a crescut – expresia aceea încrezătoare de pe chipul ei a dispărut pentru totdeauna; e doar o amintire. Au fost atâtea lucruri care te-au îngrijorat, atât de multe probleme, încât uneori ai uitat să te mai bucuri de ei. Să fii părinte înseamnă să păstrezi un echilibru permanent între distracţie şi griji, dar dacă nu faci decât să-ţi trânteşti grijile nesuferite pe unul din capetele balansoarului, nu vei avea niciodată parte de distracţie – nici tu, nici copiii tăi. Trebuie să-i laşi să cadă şi să dea greş, apoi să se ridice şi să încerce din nou. Aşa învaţă omul, din propriile greşeli (am citit asta într-o carte care promitea să facă din mine un părinte mai bun).

În cea de-a treia zi petrecută de Molly la şcoala Battersea, s-a petrecut un incident în timpul mesei de prânz. Trei fete cu un an mai mare au înşfăcat-o pe Ruby pe terenul de joacă şi i-au adus la cunoştinţă că va fi „pălmuită distractiv". Ruby ştia ce înseamnă asta: avea să fie lovită peste faţă, iar lacrimile ei aveau să fie filmate cu telefonul, urmând ca imaginile să fie mai apoi difuzate pe internet sau pe postul Al-Jazeera sau ceva de genul acesta. La vremea respectivă circula acest obicei dezagreabil prin şcolile gimnaziale – cu toate astea, jos pălăria în faţa acelor bătăuşi dereglaţi psihic, pentru faptul că se pricepeau să descarce şi să posteze pe internet fişiere video.

Totul se petrecu foarte rapid. Ruby mergea liniştită spre sala de mese, pentru ca în secunda următoare să fie atacată din spate şi să i se lege mâinile la spate.

– Uită-te la cameră, negreso... spuse cea mai grasă dintre cele trei agresoare, ţinând un telefon mobil în dreptul ochilor ei. Ruby îşi ţinea ochii strâns închişi, pregătindu-se să riposteze.

– Daţi-i drumul imediat! se auzi un glas pe care Ruby îl recunoscu numaidecât. Lăsaţi-o în pace!

Fără să stea pe gânduri, Molly se năpusti în mijlocul grupului de bătăuşe şi acoperi cu palma camera telefonului.

– Dispari de-aici, târfă proastă ce eşti... se răsti şefa bandei, pentru care vara petrecută la pensionul acela elveţian pentru domnişoare părea să fi rămas fără niciun efect.

– Daţi-i drumul!

– Vrei şi tu nişte palme?

– Nu, spuse Molly – un răspuns sincer, chiar dacă nu deosebit de inspirat.

Cu toate astea, continua să-şi ţină mâna tremurândă în dreptul camerei telefonului. Între timp, Ruby reuşise însă să se elibereze şi o luară la fugă amândouă de le sfârâiau călcâiele.

– Foarte bine, te filmez ca să te recunosc data viitoare, strigă după ele bătăuşa-şefă, îndreptându-şi telefonul mobil spre cele două fugare.

Poate c-ar fi fost mai bine să fugă în continuare, însă ceva o făcu pe Molly să se oprească în momentul acela şi să strige:

– Ce-ar fi să-ţi găseşti ceva mai interesant de făcut? răcni ea. De exemplu, să-ţi razi mustaţa aia hidoasă, focă urâtă şi grasă ce eşti.

La auzul acestora, celelalte două complice izbucniră în râs. Şefa bandei îşi trecu nervoasă degetul pe deasupra buzei de sus, ordonându-le subalternelor sale să-şi ţină gura.

– Eşti teafără, Ruby? se interesă Molly, odată ajunse la adăpost.

– Da, sunt bine. Mulţumesc.

– Da! se auzi un glas triumfător de undeva din apropiere.

Ascunsă în spatele unui copac, puştoaica timidă, cu faţa plină de coşuri şi şapcă de baseball îşi agită pumnul prin aer cât mai discret cu putinţă. Voiam să fiu sigură şi acum văzusem cu ochii mei. Lui Molly avea să-i fie bine. Fiica mea era curajoasă, era sufletistă şi m-a mişcat până la lacrimi s-o văd trecând cu bine printr-un asemenea episod. Sărise în ajutorul prietenei ei şi era în stare să se descurce singură. Era în siguranţă şi era fericită. Nu-mi mai doream nimic altceva. Deşi, până la urmă, se dovedi că era şi isteaţă. Asta fiindcă, după ce Ruby se duse în grabă să le relateze tuturor celor petrecute, Molly aruncă o privire de jur împrejur şi apoi se apropie încet de puştoaica plină de coşuri, cu şapcă de baseball, mă luă de după umeri şi-mi spuse în şoaptă: „Mamă, du-te acasă. Eu mă descurc".

Nota autorului

Aceasta este, desigur, o carte de ficţiune; toate şcolile sunt inventate de mine şi niciunul dintre personajele înfăţişate nu se doreşte a fi întruchiparea vreunei persoane vii sau moarte, mai cu seamă dacă are un avocat bun.

Numeroşilor mei prieteni şi colegi care au ales să-şi educe copiii în sectorul privat vreau să le transmit că n-am intenţia să-i critic prin intermediul acestei cărţi. Alegerile voastre nu mă privesc şi sunt încredinţat că aţi luat toate deciziile urmărind în primul rând binele copilului, conservatori oportunişti şi snobi ce sunteţi. Ei, hai că am glumit, există tot felul de şcoli şi tot felul de copii şi fiecare părinte trebuie să facă ce crede el că-i mai bine pentru copilul lui; în plus, monoclul şi jobenul ăla le stă foarte şic.

Ţin să le mulţumesc din toată inima Georgiei Garrett, lui Bill Scott-Kerr, Tim Goffe, Mark Burton, soţiei mele, Jackie, şi copiilor mei, Freddie şi Lily – de dragul cărora mi-aş dori ca această carte să se vândă măcar în câteva exemplare, ca să-mi permit în sfârşit să-i trimit la o şcoală scumpă, cu internat.

JO'F – Martie 2005

Alice nu şi-a închipuit niciodată ca va ajunge aşa. Oare e singura mamă care intră mereu în panică din pricina pericolelor lumii moderne? Sau e normal să stai noaptea trează şi să pocneşti bulele din folia de ambalaj? Îşi face griji că prea multe lactate şi gluten ar putea afecta abilităţile pentru matematică ale copiilor. E îngrozită ca sunt prea multe maşini pe stradă. În cele din urmă se hotăreşte să preia controlul şi să pună capăt celui mai mare coşmar dintre toate: sub nicio formă fiica ei nu va pica examenul crucial de intrare la gimnaziu. Pentru că Alice a decis să dea testul în locul ei...

ISBN 978-606-609-535-8

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com